

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Terçer període

Sèrie P - Número 37

Dimecres, 28 de novembre de 2007

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 25, primera reunió

Í N D E X

Projecte de llei

de l'Agència Catalana de Turisme (tram. 200-00004/08) (p. 3)

Projecte de llei

de l'Institut Català Internacional per la Pau (tram. 200-00013/08) (p. 16)

Salutació

a una delegació de l'Assemblea Legislativa d'El Salvador (p. 23)

Projecte de llei

de l'Institut Català Internacional per la Pau (tram. 200-00013/08) (continuació) (p. 23)

Projecte de llei

d'espectacles públics i activitats recreatives (debat de totalitat) (tram. 200-00026/08) (p. 30)

Declaració

del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Internacional per a l'Eliminació de la Violència contra les Dones (tram. 401-00017/08) (p. 35)

Preguntes

al president de la Generalitat sobre la situació política (tram. 317-00102/08) (p. 35)

al president de la Generalitat sobre la situació política (tram. 317-00101/08) (p. 37)

al president de la Generalitat sobre la situació política (tram. 317-00100/08) (p. 38)

al president de la Generalitat sobre els darrers esdeveniments polítics (tram. 317-00103/08) (p. 39)

al president de la Generalitat sobre la situació política (tram. 317-00104/08) (p. 40)

al president de la Generalitat sobre els darrers esdeveniments polítics (tram. 317-00105/08) (p. 41)

al Govern sobre la creació del Programa de seguretat contra la violència masclista (tram. 310-00135/08) (p. 42)

al Govern sobre la mediació familiar i comunitària (tram. 310-00138/08) (p. 43)

al Govern sobre les conclusions de l'informe de la Fundació Bofill (tram. 310-00134/08) (p. 44)

→

al Govern sobre el sistema de pesatge i classificació de canals als escorxadors
(tram. 310-00136/08) (p. 45)

al Govern sobre les actuacions previstes per a preservar les competències en matèria d'agricultura
(tram. 310-00139/08) (p. 46)

al Govern sobre la regulació del dret de les famílies a elegir centre escolar (tram. 310-00140/08) (p. 47)

Projecte de llei

d'espectacles públics i activitats recreatives (debat de totalitat) (tram. 200-00026/08) (continuació) (p. 48)

Proposta

per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei del contracte dual
(debat de totalitat) (tram. 270-00004/08) (p. 53)

Proposta

de designació d'un representant del Parlament al Consell Social de la Universitat Autònoma de Barcelona
(tram. 284-00007/08) (p. 63)

Interpellació

al Govern sobre la seguretat ciutadana (tram. 300-00081/08) (p.64)

Interpellació

al Govern sobre la seguretat pública (tram. 300-00084/08) (p. 68)

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció pot ésser consultada a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 25.1

La sessió s'obre a les deu del matí i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, el lletrat major i la lletrada Sra. Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Vicepresidència, d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Justícia i el conseller d'Innovació, Universitats i Empresa.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Internacional per a l'Eliminació de la Violència contra les Dones (tram. 401-00017/08). Junta de Portaveus. Substanciació.

2. Projecte de llei de l'Agència Catalana de Turisme (tram. 200-00004/08). Comissió de Treball, Indústria, Comerç i Turisme. Debat i votació del dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC 166).

3. Projecte de llei de l'Institut Català Internacional per la Pau (tram. 200-00013/08). Comissió d'Asseriments Institucionals. Debat i votació del dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC 166).

4. Projecte de llei d'espectacles públics i activitats recreatives (tram. 200-00026/08). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat. (Text presentat: BOPC 123, 48)

5. Proposta per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei del contracte dual (tram. 270-00004/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat. (Text presentat: BOPC 139, 21).

6. Interpellació al Govern sobre la seguretat ciutadana (tram. 300-00081/08). Montserrat Nebrera González, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

7. Interpellació al Govern sobre la seguretat pública (tram. 300-00084/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

8. Interpellació al Govern sobre les funcions i les competències dels tècnics habilitats per la Inspecció de Treball (tram. 300-00082/08). Mercè Civit Illa, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Substanciació.

9. Interpellació al Govern sobre la pujada de preus dels productes de consum alimentari (tram. 300-00083/08). Grup Mixt. Substanciació.

10. Interpellació al Govern sobre el sistema ferroviari (tram. 300-00085/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

11. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la recerca, el desenvolupament i la innovació (tram. 302-00063/08). Santi Rodríguez i Serra, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

12. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la sanitat (tram. 302-00064/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

13. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la incidència de l'atur en la població de nacionalitat extracomunitària (tram. 302-00065/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

14. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les universitats i la recerca (tram. 302-00066/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

15. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió.

D'acord amb l'article 143.1 del Reglament, la llista de preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins del dossier de la sessió i seran substanciades aquesta tarda a les quatre.

Alteració de l'ordre del dia

Immediatament abans de les preguntes tindrà lloc la lectura de la declaració institucional que figura com a primer punt de l'ordre del dia i que és la Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Internacional per a l'Eliminació de la Violència contra les Dones.

Modificació de l'ordre del dia

D'acord amb l'article 72.3, els proposo d'incloure en l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària la Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu de l'Any Internacional de Solidaritat amb el Poble Sahrauí, que es llegirà com a darrer punt de l'ordre del dia.

Així mateix, també a sollicitud de tots els grups parlamentaris, es proposa d'incloure un nou punt de l'ordre del dia que és la Proposta de designació d'un representant del Parlament al Consell Social de la Universitat Autònoma de Barcelona.

Si no hi ha cap objecció ni cap oposició, podem considerar acceptades aquestes alteracions... (*Pausa.*) Doncs, queda alterat l'ordre del dia i l'esmentada designació se substanciarà després del cinquè punt de l'ordre del dia.

Projecte de llei de l'Agència Catalana de Turisme (tram. 200-00004/08)

El segon punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Treball, Indústria, Comerç i Turisme sobre el Projecte de llei de l'Agència Catalana de Turisme. D'acord amb l'article 112.1, presenta la iniciativa l'honorable senyor Josep Huguet, conseller d'Innovació, Universitats i Empresa.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa (Sr. Josep Huguet i Biosca)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, representants del sector, empresaris del sector turístic, director de Turisme de Catalunya, tenim el goig de presentar avui a aquesta cambra el Projecte de llei de l'Agència Catalana de Turisme. Aquesta agència estava reivindicada en diversos programes, inclús d'anteriors governs. Concretament, va iniciar la seva singladura en l'anterior legislatura. Era una petició del sector empresarial; de fet, el segon Congrés de Turisme a Catalunya va demanar la constitució d'aquesta agència, i també formava part d'una de les accions proposades en el Pla estratègic de turisme a Catalunya 2005-2010.

De fet, la història, precisament perquè és una història del diàleg, fins a l'últim moment, és una història a vegades una mica llarga, però, en fi, les coses que es dialoguen són llargues.

Va començar al juliol del 2004, en la comissió de treball paritària entre el departament i el sector empresarial. Al cap d'un any es presentava al comitè executiu l'esquema de la nova agència de turisme. En el setembre - desembre es redactava l'avantprojecte. I, finalment, al gener del 2006 s'aprovava en el Comitè Executiu de Turisme de Catalunya. El 9 de maig del 2006 era aprovat per part del Govern l'avantprojecte; el final de legislatura va significar una aturada parcial en aquesta qüestió, i avui tenim el goig ja de poder presentar definitivament aquest projecte a la cambra.

Estem parlant d'una agència que ha de servir per promoure el turisme, que és un dels sectors econòmics més importants a Catalunya, una de les principals fonts de riquesa del país. Estem parlant d'un sector que significa l'11 per cent del producte interior brut i que, segons l'últim compte satèl·lit, que per primera vegada es va encarregar des de la conselleria, es detecta com, de fet, el que és pròpiament hostaleria pràcticament només és un terç del conjunt del volum de negoci; és a dir, de fet a la pràctica el turisme arrossega comerç, arrossega transport, arrossega alimentació, begudes, etcètera. És a dir, és un motor transversal que estira de molt altres sectors econòmics del país. Per tant, el seu impacte integral sobre l'economia és important.

Aporta més de 13.000 milions d'euros l'any i es calculen en 180.000 persones ocupades directament al sector. Per tant, és una activitat econòmica important, d'efectes transversals i de gran impacte territorial. De fet, alguns territoris, els aconseguim desenclavar en la mesura que posem en valor el seu patrimoni natural, històric, intangible i el convertim en una destinació turística. Aquesta és una de les filosofies que marca la nostra actuació en aquests moments.

Catalunya és la primera destinació turística de l'Estat i una de les més importants a Europa. De fet, l'últim baròmetre Eurostat, publicat fa dos dies, assenyala Catalunya com el segon territori, després d'Île-de-France, en recepció de turistes, amb més de 15 milions de turistes internacionals i 25 milions en total.

Per tant, estem parlant d'una destinació de les més importants d'Europa i on hem d'aprofitar els reptes que

significa el canvi de model turístic, el fet que el transport s'hagi abaratit i les destinacions emergents cada cop piquin més fort, per fer aquesta transformació d'un model de turisme clàssic a un model de turisme madur que aprofiti tots els recursos integrals del territori.

De fet, la definició de turisme sostenible que fa l'Organització Mundial del Turisme, en la seva Declaració de Lanzarote, marca tres línies en la visió del turisme sostenible: el respecte al territori i al medi ambient, la seva capacitat de desenvolupament integral d'un territori, i per tant els efectes d'arrossegament sobre la resta de l'economia, i finalment el respecte i la consolidació de la identitat pròpia com un dels elements del turisme sostenible.

Per tant, Catalunya està en aquest moment en aquesta cruïlla de passar de ser la primera destinació de turisme de masses a continuar sent-ho però evolucionant en el model. I una agència com la que avui tindrem el goig, espero, d'aprovar en aquesta cambra ens ha de servir com a instrument de promoció d'aquest nou model, perquè estem, efectivament, davant d'un context internacional amb una competència elevada i creixent.

Catalunya, i l'arc mediterrani, en general –ahir rebia el Ministre de Turisme de la Toscana, que està de visita a Barcelona–, està una mica atrapada entre aquestes noves destinacions climàtiques que rebenten preus i les destinacions europees del centre i nord d'Europa que fa anys que ja juguen a un model integral, basat, hi insisteixo, en la valoració de tot el patrimoni. Per tant, hem de fer aquesta evolució, sabent que la nostra posició de partida és bona i, per tant, cal fer aquest esforç suplementari.

En tot cas, l'agència vol ser una renovació de l'impuls..., de donar un nou impuls a les activitats econòmiques que significa el turisme, que millori l'eficiència del model de promoció, que és fonamental per crear valor en la cadena de valor del negoci turístic, i perquè faciliti també, aquesta agència, la internacionalització de les nostres empreses. I la internacionalització, avui dia, té dos components: l'una és el servei dels centres de promoció turística per als empresaris que vagin a recercar clients al món.

Té una altra dimensió, però, també, en col·laboració amb el Copca, que és que les empreses turístiques a Catalunya, elles com a tals, també siguin capaces d'internacionalitzar-se; de fet, algunes ho estan fent. I això és bo també per al turisme aquí, que les empreses catalanes tinguin altres implantacions al món, encara que paradoxalment pugui semblar que estem creant competència en altres bandes; si no hi som nosaltres, hi seran uns altres. Per tant, és millor que les empreses turístiques de Catalunya esdevinguin multinacionals del turisme, perquè sempre permetran que a la casa mare, que és a Catalunya, hi hagi com a mínim el cap i, per tant, la logística, el disseny, els qui pensen i, en definitiva, els qui capten el valor afegit de la cadena. Per tant, facilitar la internacionalització de les nostres empreses turístiques és un dels objectius d'aquesta Agència Catalana de Turisme.

Té la voluntat de treballar coordinadament amb la resta d'administracions públiques de Catalunya. De fet, el

text s'ha pactat no només amb el sector privat, sinó amb representants dels patronats de turisme del conjunt de Catalunya, de les diputacions, que són un dels agents que té a veure i que també té presència en aquest àmbit, i, òbviament, amb el conjunt d'empreses privades del sector de l'hostaleria i dels altres, no? –oci, càmpings, agències, etcètera.

Els dos pilars de la nova agència són la coresponsabilització i el cofinançament. Canviem un model tradicional que està basat en el protagonisme en exclusiva del sector públic a un nou model de coresponsabilització i cofinançament. Entenem que la promoció internacional té dos vessants: promovem país, promovem marca país, però alhora promovem negoci. Per tant, té tota la seva lògica que el finançament d'aquesta promoció sigui conjunta, com es fa en altres àmbits. La internacionalització, per exemple, de les altres empreses no turístiques, a través del Copca, és cofinançada per definició. Per tant, l'excepció hauria de sortir de l'excepció, i això és el que el mateix ADN d'aquesta agència marca. Tendrem cada cop més al cofinançament, a la coparticipació, en el model de promoció.

Per tant, neix amb la voluntat de cercar la màxima complexitat i unitat de criteri en la definició de les polítiques de promoció, tant en l'àmbit dels objectius i estratègies com en l'àmbit de les accions; per tant, de fet anem en la línia que hi hagi un esforç de participació de tots els agents involucrats. I aquests agents a vegades poden sortir de segments econòmics que formen part del que dèiem abans, del compte satèl·lit: no són directament hostalers potser, en alguns casos, sinó que a vegades el cofinançament o l'esponsorització de campanyes de promoció pot sortir d'àmbits no directament hostalers. De fet, ja en tenim algunes proves en companyies de vol, en empreses de begudes o en empreses, doncs, de cava o el que vulguin vostès, eh?, o en autopistes, «si m'apuren», eh? És a dir, hi ha tot una sèrie d'àmbits que, de fet, van bé si el turisme va bé, i que són dels que també estan molt oberts a col·laborar i a cofinançar determinades esponsoritzacions de la promoció del país. I això no s'ha de veure com una intromissió; al contrari, des del món de la hostaleria s'ha entès perfectament que són aliats en aquesta tasca de promoció internacional.

Concretament, a dintre de l'agència, a més de la presidència, la vicepresidència i la direcció de l'agència, compta amb el Consell General, que és un òrgan de consulta, debat i participació, integrat per representants de totes les administracions públiques competents i els sectors econòmics i socials interessats. El Consell de Direcció és l'òrgan de direcció que assumeix el paper de motor de l'agència. La participació al Consell de Direcció anirà condicionada també per la seva capacitat de cofinançament en aquesta promoció.

Per tant, hi ha generositat en la proposta per part de la Generalitat, que, salvaguardant els interessos generals, ofereix un instrument de gestió basat en la confiança i el diàleg, i també hi ha una exigència de compromís entre totes les parts.

Els objectius de la nova agència en part ja els he dit i queden exposats a l'article segon de la llei, que, si ho volguéssim resumir, seria: posar a disposició del sec-

tor, i particularment del sector empresarial, una eina eficient de promoció turística i contribuir, des de la perspectiva de la promoció i la internacionalització de les empreses, al reforçament de la posició competitiva de Catalunya com a destí turístic. Això serien, doncs, les finalitats de l'agència.

Els objectius d'aquesta nova agència, com a instrument promocional, han de permetre una major capacitat d'interlocució en tots els àmbits; han de permetre buscar nous sistemes, eines i mecanismes eficients de promoció –estem a l'era d'internet, a l'era global, i per tant hem de fer..., ser creatius també a l'hora de buscar noves vies de promoció–; han de permetre aprofundir la complexitat econòmica amb la resta d'empreses i entitats amb objectius comuns.

Després de l'aprovació d'aquesta llei, en pocs mesos haurem d'aprovar els estatuts d'aquesta nova agència, i sempre ho farem amb diàleg, òbviament, com no podia ser d'altra manera, amb tots els col·lectius involucrats.

En tot cas, una agència és per fer coses. Els apunto algunes de les línies que l'any que ve ja s'han marcat per a aquesta agència que avui tindrem ocasió de votar.

Per un cantó, repensar, reactualitzar el pla d'accions i objectius de l'entitat promotora de turisme del país. Hem de repensar-ho tot, no podem donar per fet res; sortir d'algunes rutines, analitzar críticament els resultats i, per tant, aprofundir en la seva avaluació. Per exemple, ja els puc avançar que l'any que ve deixarem d'anar a unes disset fires i, en canvi, n'augmentarem vuit de noves; hi ha un replantejament: quines fires són rendibles, quines no ho són? Per tant, hem de ser proactius en aquest àmbit.

En segon lloc, proposem desenvolupar noves iniciatives. L'agència continuarà apostant pels segments de mercat més importants per a Catalunya: sol i platja, gastronomia, etcètera. Però també desenvoluparà noves estratègies en noves línies de negoci. Amb una destinació com la nostra, que està avançant cap a una destinació madura, cada cop anem a buscar segments més sofisticats de turisme; és allà on podem competir amb els emergents. Podem competir donant bons serveis, i en això s'està fent esforç des d'alguns ajuntaments de tradició de sol i platja i s'està fent esforç des de l'hoteleria. Bons serveis, especialitat serveis, però també sobretot és posar en valor el país, el patrimoni del país. I el patrimoni passa des del natural fins al més intangible, que pot ser la història o la literatura, eh?, i entremig, doncs, turisme de negocis, turisme de congressos, que està triomfant.

Llavors, en aquest sentit, Catalunya està liderant en aquests moments –que això a vegades potser és poc conegut a escala europea– diversos grups de treball, reconeguts per la Unió Europea –per això tenia ahir també el ministre de la Toscana aquí. El turisme sostenible està liderat per la Toscana, Catalunya i la Provença en aquests moments. En el turisme social, la Comissió Europea ens ha encarregat també una proposta de lideratge. I així mateix en el cas del turisme accessible. Per tant, estem identificant nínxols: turisme accessible, turisme de negocis, turisme d'«avistament» d'ocells..., o sigui, són segments que, sumats, són d'una potènci-

alitat enorme, però que s'han de tractar d'una forma específica i empaquetada. Això és el que estem fent.

Per altra banda, l'agència haurà d'estar atenta al sistema de treball, de fer les coses, també com fer-ho: sempre en coordinació, col·laboració i complicitats. Crec que l'experiència viscuda enguany a Frankfurt, on l'Oficina de Turisme va estar al servei de l'Institut Lluç, doncs, per poder fer el desplegament enorme que s'ha fet a Alemanya, és mostra d'aquesta política de col·laboració. El turisme a Catalunya, juntament amb la cultura, juntament amb el sector agroalimentari..., crec que estem venent aquesta imatge internacional, estem parlant del que anomenaríem «l'economia basada en les arrels», en la identitat: turisme agroalimentari, cultura, artesanía i, en certa manera, moda; és el que alguns en diuen «estil de país», «estil de vida». Estem promovent això, amb accions com la d'Alemanya, i ja els anuncio que l'any que ve per Turisme de Catalunya serà l'any Itàlia.

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

I vaig acabant, vaig acabant, senyor president. Última qüestió.

No voldria finalitzar, òbviament, la meua intervenció, sense agrair a tots els ponents de tots els grups..., perquè tinc entès que s'ha arribat a un acord, amb algunes transaccions finals; per tant, agrair la voluntat de diàleg de tots els grups de la cambra. Als lletrats que han seguit els treballs de la ponència i, òbviament, a totes les entitats del sector, el president de la cambra especialment, que té una especial representació en el marc de la direcció de la nova agència, les cambres, els representants de les patronals del sector, moltes gràcies per la vostra col·laboració, i esperem que això sigui un bon instrument al servei del país i al servei de tots plegats.

Moltes gràcies.

El president

D'acord amb els articles 104 i 112.1, l'illustre diputat senyor Alfons Quera, que ha sigut designat relator per presentar els treballs de la comissió, té la paraula.

El Sr. Quera i Carré

Bé, moltes gràcies, senyor president. Consellers, consellera, agrair la presència també del sector, avui present en aquest hemicicle, que representa el poble de Catalunya; moltes gràcies per la vostra presència. Com a relator de la Llei de l'Agència Catalana de Turisme, em pertoca fer una breu presentació dels treballs de la ponència. Ara bé, si m'ho permeten, el primer que m'agradaria fer és una mica d'història de com ha anat tot el procés de creació de l'agència abans de la seva entrada a tramitació en el Parlament de Catalunya.

Al Congrés de Turisme que es va celebrar a la ciutat de Girona el desembre de l'any 2004, i que va aplegar més de mil persones del sector, la primera conclusió a què es va arribar va ser: reformular l'ens gestor de la promoció turística de Catalunya mitjançant un model mixt de par-

tenariat públic i privat. El mes de maig del mateix any, del 2004, l'executiu català aprovava l'Avantprojecte de creació d'aquesta llei, l'Agència Catalana de Turisme. Posteriorment, el desembre de l'any 2006, la convenció entre congressos, de representació del sector del turisme, va insistir en aquesta qüestió una altra vegada.

Ha estat un procés llarg; el procés va ser, per dir-ho d'alguna manera, víctima del període final de l'anterior legislatura, marcat bàsicament per la convocatòria d'eleccions un any abans del que pertocava. Finalment, es presenta la iniciativa del projecte de llei al Parlament un 18 de desembre de l'any 2006, i té lloc el debat a la totalitat dos mesos després. El mes de maig tenen lloc les compareixences, i tot seguit vàrem entrar en el període de presentació d'esmenes, i acaba, aquest, el mes de juny.

Finalment es nomena la ponència un mes després. En vàrem iniciar els treballs amb la màxima celeritat, on el conseller responsable del departament ens va demanar, als grups que donem suport al Govern, una voluntat d'acord i de consens amb els altres grups, per poder aprovar aquesta llei amb el màxim acord possible. Iniciàvem els treballs un 18 de setembre i, després de sis sessions, tancàvem la ponència un 30 d'octubre.

Es varen presentar cent tretze esmenes. Ara en resten vives, en aquest Ple, quaranta-set. Se n'han retirat, per tant, dues, i se n'han incorporat seixanta-quatre, si els números no em fallen. Tot plegat amb la voluntat de millorar el text i amb la voluntat també d'incorporar propostes i suggeriments de les persones i entitats que van participar en les compareixences.

En un context de canvi, de transformació, com és el món del turisme, amb nous competidors, noves tecnologies, nous sistemes de comunicació i, per tant, noves maneres de promocionar turísticament el país, crec, i poc puc equivocar-me, que la llei que aprovarem avui està feta amb el màxim realisme, per encarar amb optimisme els reptes que ens planteja el futur, realisme entès en el seu sentit més planià, de l'escriptor de Palafrugell: sense retòrica, sense declamacions i sense cap ínfula.

Com a relator, voldria expressar alguns agraïments. El primer, als diputats i diputades que, conjuntament amb mi, formaren part de la ponència, que han estat: l'Oriol Pujol, substituït posteriorment pel senyor Crespo; la Dolors López; en Santi Rodríguez; Laura Massana, i en José Domingo. També vull destacar el treball fet pels responsables del departament: el subdirector de Turisme, el senyor Joan Domènec Abad; el director general, el senyor Joan Carles Vilalta, i el secretari sectorial de Comerç i Turisme, el senyor Emili Valdero; sense oblidar-me de la cap de Relacions Institucionals, la senyora Helena Ullastres, i l'antiga responsable de Turisme, la senyora Isabel Galobardes.

Voldria acabar la meua intervenció amb un agraïment molt específic a la lletrada, a la senyora Anna Casas, que amb la seva professionalitat i coneixement del món de les lleis, totalment aliè a la meua formació, ens ha permès desllorigar un reguitzell de qüestions que de ben segur han provocat una millora tècnica prou important de l'Agència Catalana de Turisme.

Moltes gràcies.

El president

Iniciarem el debat, doncs, amb la defensa de les esmenes retornades, per ordre de major a menor. Té la paraula, per a la defensa de les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Xavier Crespo.

El Sr. Crespo i Llobet

Moltes gràcies, president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, el Projecte de Llei de l'Agència Catalana de Turisme es basa, entre d'altres, en un model de coresponsabilitat i cofinançament entre el sector públic i el sector privat que, segons el conseller d'Innovació, Universitats i Empresa, suposa donar més participació i capacitat de decisió al sector privat.

Tot i les bones intencions del departament, els mecanismes per arribar-hi presentaven certes incongruències; incongruències que feien dubtar de la voluntat i l'esperit del projecte.

Al llarg de deu mesos, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió ha treballat per potenciar l'esperit d'aquest projecte, escoltant els agents socials i les entitats més representatives de les empreses del sector turístic.

El projecte de llei presentat venia a reflectir un model de gestió que era similar al que actualment existeix a Turisme de Barcelona. Aquest model pot ser útil per un àmbit d'actuació com és el de la ciutat de Barcelona, però inoperant i injust per a Catalunya. La nostra terra és rica en diversitat paisatgística, gastronòmica, cultural, social, i la nostra diversitat havia de ser representada i protegida per aquesta llei.

El sector turístic, actualment, representa aproximadament l'11 per cent del PIB català, per tant, no és cap disbarat afirmar que el sector turístic és un dels motors de l'economia catalana. D'altra banda, la finalitat i l'objectiu de l'Administració pública i, per tant, també de l'Agència Catalana de Turisme és fer de garant de l'interès general. Per tant, si unim aquests dos conceptes, la importància del turisme en l'economia catalana i el principi inspirador de l'Administració pública, no tenia massa sentit que la mateixa Administració entrés en competència amb el sector turístic privat, comercialitzant productes, béns i serveis turístics. Resultava dubtós que no s'especificués la participació dels representants de les entitats del sector turístic més representatives i sí que s'obris la porta a grans empreses d'altres sectors, però amb interessos en negocis turístics. No s'entenia que el Govern volgués mantenir el control en els òrgans de Govern, però reduint la seva aportació econòmica o mantenint-la, la pública, a la promoció turística i que, a sobre, pretengués fer una política de promoció més ambiciosa.

Per tant, i resumint, es podria entendre que el Govern pretenia fer la competència al sector privat, demanar-los-hi aportacions privades per entrar en el Consell de Direcció, seguir mantenint el control total des del departament, i amb els diners de l'Administració, que tampoc es veien incrementats per enlloc, fer una política turística més ambiciosa. Per al Grup Parlamentari de

Convergència i Unió, així com per als representants de les empreses del sector, aquest model en el seu moment era inacceptable.

Abans hem dit que han estat deu mesos de feina, mesos en què Convergència i Unió ha presentat esmenes, ha parlat i ha consensuat, ha escoltat el sector privat i ha lluitat fins l'últim moment per canviar allò que en comptes d'ajudar el sector l'hauria perjudicat. Les millores aconseguides en aquesta llei no són només gràcies a les aportacions fetes pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, sinó també a esforços que han fet diferents representants de sectors, com hotelers o com les agències de viatge, que no només ens han manifestat la seva postura, sinó que han col·laborat de manera activa en la redacció d'alternatives.

El Grup de Convergència i Unió ha fet una tasca valenta amb la pretensió d'assolir deu objectius davant el neguit de causar el perjudici del sector turístic i obrir una escletxa entre el sector públic i privat, que, de ben segur, hauria anat en detriment del sector i dels ciutadans i ciutadanes que en depenen.

Aquests deu objectius es podrien resumir de la forma següent: evitar que l'Administració pública concorri en el mercat amb empreses del sector. L'Administració ha de fomentar el desenvolupament de les empreses, no fer-los-hi la competència. Potenciar les diferents destinacions turístiques catalanes, ja que no només ens havíem d'emmarcar en els productes turístics catalans, sinó pròpiament dels destins, degut a la seva multiplicitat de producte de paisatges i d'ofertes diferenciades. Afavorir que els representants dels empresaris dels diversos sectors, vinculats directament al turisme, participin en la creació i millora dels recursos, productes i serveis turístics. Vincular els representants de les entitats públiques gestores de marques turístiques zonals, locals i sectorials en el Consell General de Participació. Vincular els representants dels municipis en el Consell General a través de les entitats municipalistes. Vincular els representants dels sindicats dels treballadors del sector turístic en el Consell General. Garantir que la representació empresarial serà representativa de la realitat del sector amb participació dels representants dels hotels, la restauració, els càmpings, els apartaments turístics, el turisme rural i les agències de viatges, i no en deixarà fora algunes branques, d'aquesta manera es redueix que tota la participació del sector privat estigui vinculada a grans empreses d'altres sectors però amb interessos en els negocis turístics. Evitar la paritat en el nombre de representats del sector públic i el sector privat en el Consell General, i obligar que la Generalitat forci la recerca de complicitats fora de la mateixa Administració.

Hem intentat també evitar que la representació dels empresaris del sector o d'altres sectors però amb interessos en els negocis turístics, hagin de pagar per seure en el Consell de Direcció, ja que especialment les primeres representen interessos generals del sector turístic i la seva participació en el Govern de la política de promoció turística del país no pot ser condicionada pel fet que estiguin en disposició de fer una aportació econòmica.

I deu, materialitzar de forma real i tangible les intencions de l'Agència Catalana de Turisme de ser un ens

participatiu i equilibrat, entre d'altres amb el nomenament del director o directora de l'agència.

Realment, ens en podem mostrar satisfets, ja que les pretensions de Convergència i Unió no es quedaran en meres pretensions, sinó que, fruit del consens, del diàleg i la negociació, moltes d'elles esdevindran una realitat en aquesta nova llei. El Grup Parlamentari de Convergència i Unió ha assolit mèrits que els seus companys diputats d'altres formacions polítiques i, especialment, els empresaris privats del sector turístic es congratularan de què formin part d'aquesta nova llei. Fruit del nostre treball hem assolit eliminar la potestat de comercialització que l'Agència Catalana de Turisme en el marc del sector privat..., i eliminar una competència poc idònia i innecessària.

Hem aconseguit, mitjançant el diàleg i el consens, que les entitats més representatives territorials i sectorials, així com entitats públiques gestores de les principals marques turístiques, formin part del Consell General de Participació; així com també hi siguin dos membres de les entitats municipalistes de Catalunya i dels sindicats més representatius dels treballadors del sector turístic.

Tot i demanar i no aconseguir que la part representant del sector privat en el Consell General de Participació tingués més representació que la del sector públic, i en cas d'empat donar el vot de qualitat al president de l'Agència, hem arribat al compromís de mantenir el mateix nombre de representants per a la Generalitat que per a la resta dels membres del Consell General, i eliminar el vot de qualitat del president o presidenta a fi de forçar la recerca de complicitats entre els representants.

Tot i no arribar a un acord per fixar un nombre de representants per cada grup del Consell General, sí que hem assolit determinar que els representants del Consell de Cambres siguin representatius de les principals branques del sector turístic –de l'allotjament, dels hotels, dels càmpings, apartaments turístics, de la restauració, així com de les agències de viatge i el turisme rural; assegurant amb aquesta representació que la política de l'agència estigui verdaderament en la línia dels interessos generals del sector.

Convergència i Unió celebra que les decisions que afectaran una gran part de l'economia catalana, a partir d'avui, i de les quals en som partícips, comptin amb la vinculació dels empresaris que, des de fa tant de temps, han treballat en pro de la qualitat i la diversificació.

Esperem que ara, tot i amb un retard considerable, la nova agència treballi per implementar el Pla estratègic de turisme de Catalunya. Treballin per assolir deutes històrics com revisar el finançament dels municipis turístics. Que tant l'empresariat com l'Administració pública en aquest nou organisme elaborin i posin en marxa instruments de millora de la qualitat, posin en marxa instruments d'ajut a les destinacions turístiques madures, posin a l'abast de les empreses privades programes de millora dels seus establiments i creïn nous productes.

No podem obviar que hem aconseguit que tots els sectors implicats en el món del turisme català arribin a

un consens i es pugui aprovar aquesta llei, una de les competències exclusives de Catalunya.

També cal afegir que, gràcies a l'esforç en la defensa dels drets dels treballadors interins de les oficines de turisme, aquests finalment tindran dues convocatòries i se'ls reconeixen els drets adquirits, fins a sumar un màxim del 30 per cent de la puntuació de les proves.

L'agència ha de millorar el consorci perquè, si no, no té sentit l'esforç realitzat; la força de la seva conselleria, que és un transatlàntic, com vostè diu, en el qual el turisme hauria de tenir un paper més important del que té. El turisme requereix dues coses: una, que es faci valer davant d'altres conselleries, com són la de Política Territorial, Economia, Medi Ambient, Cultura i Vicepresidència, perquè les seves necessitats, que han de ser les necessitats de les destinacions turístiques de Catalunya com a destinació turística, es facin valer. I la segona, que gaudeixi d'un important pressupost per poder realitzar els objectius de totes les destinacions turístiques de Catalunya.

En el desenvolupament del Pla estratègic de Catalunya, tant el Pladetur com els centres d'acollida turística no arriben a tot arreu on han d'arribar ni serveixen d'una manera suficient i eficient per ajudar a finançar d'una manera important el sector públic i el privat. Sabem que es volent aconseguir-ho arreu de Catalunya, i per això li demanem la implicació d'altres departaments perquè el seu pressupost realment pugui assolir aquests objectius.

És evident que, després de veure les últimes dades econòmiques, vostè n'ha fet esment d'unes..., hi han altres dades econòmiques que ahir van sortir d'una entitat bancària, i diu que, més enllà del número de turistes que ens visiten, la despesa dels turistes i la despesa diària d'aquests situa Catalunya en les més baixes de les destinacions turístiques espanyoles i europees. Segurament sí que s'han de reduir llits o distribuir-los millor, com s'està fent en algunes destinacions turístiques catalanes, i continuar augmentant el producte diversificat, i especialitzat de més qualitat i a un preu superior, que serveixi per assumir els costos, i que queda compensat de cara al client amb una millor atenció i servei.

Amb aquestes aportacions el Grup de Convergència i Unió apostem i recolzem que a partir d'avui el turisme que rep Catalunya sigui més i millor.

Novament vull agrair a tots els diputats, a tots els ponents, als juristes, als que hem treballat plegats i també d'una manera especial els representants dels gremis, associacions, patronals i sector privat en general, l'esforç realitzat. Que el desplegament del posterior reglament assumeixi allò acordat i pactat en l'aprovació d'aquesta llei. És molt important fer-hi referència, perquè realment la llei ha arribat a un consens. Però, realment, l'eina que ens donarà l'efectivitat d'aquesta llei i que farà que aquest consens aconseguit amb l'esforç de tots serà el reglament. Esperem que en el desenvolupament del reglament es compleixi, no solament la paraula donada, sinó el que està escrit.

Molts gràcies, senyors, senyores, president.

El president

Té la paraula, per defensar les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyor diputats, membres del públic, vinculats també al sector de turisme de Catalunya. Jo he de començar la meua intervenció una vegada més amb una referència a la memòria històrica, i són moltes les vegades que ho he hagut de fer. I és que és precisament aquells que reivindiquen més la memòria històrica d'una determinada època que sembla que perden la memòria més recent, no?

I, si bé és cert que un dels orígens de l'Agència Catalana de Turisme és el Congrés de Turisme, no és menys cert que la Llei de turisme de l'any 2003 inclou un mandat al Govern per tal que es creï l'Agència de Turisme de Catalunya. I no és «baladí» que aquella llei digui això i que, a més a més, ho digui fruit d'una esmena que va incorporar en aquell moment el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, perquè creïem ja en aquell moment calia canviar les eines de promoció del turisme de Catalunya i avançar en un nou model de turisme, però també en un nou model de gestió de la promoció del turisme. Un model més transparent i un model en què els sectors privats hi tinguessin també la seva participació.

Per tant, jo voldria situar ja l'origen d'aquesta llei en aquesta Llei de l'Agència Catalana de Turisme, en aquesta llei del 2003. I és cert que posteriorment el Congrés de Turisme demana aquest canvi de model al Govern, i és cert que el nou Govern comença a donar passes en el sentit d'intentar plasmar aquest nou model en la llei que avui es porta a aprovació definitivament.

La llei que ens porta, però, el Govern, que ens va portar inicialment el Govern, contenia, al nostre entendre, tres grans aspectes que entenem que s'havien de millorar, que s'havien de canviar, que s'havien de capgirar. Un primer d'aquests aspectes, i tractat globalment, eren, són els òrgans de gestió de l'Agència Catalana de Turisme. I en aquest sentit es preveïen –dic «es preveïen» perquè ja no és el mateix cas, en aquest moment– tres òrgans: un consell de participació, un consell anomenat «consell general», un consell de direcció i, després, d'una forma semioculta, en una disposició addicional, apareixia un consell executiu. Però, així com mentre la composició dels dos primers era una composició plural entre representants de la Generalitat, representants d'altres sectors públics i representants del sector privat, en el Consell Executiu que apareixia en aquella disposició addicional no es feia referència a quina n'havia de ser la composició, i per tant es podia interpretar com un òrgan que el que pretenia, d'alguna manera, era saltar-se aquells altres òrgans en els quals sí que hi havia participació dels sectors privats.

Se'ns ha demanat –el conseller ho ha fet– confiança. S'ha dit també que l'objectiu de la llei era cofinançament i la coparticipació. I nosaltres des del primer dia, des del debat a la totalitat, i en la mateixa ponència d'aquesta llei, el que hem estat demanant és que també hi hagués

codecisió, perquè no n'hi ha prou amb el cofinançament i amb la coparticipació; cal la codecisió. I en això, en aquest sentit, ni el Govern ni els grups que donen suport al Govern han estat prou valents per apostar per un òrgan, per un organisme que permetés precisament la codecisió. I així ens trobàvem amb els dos màxims òrgans, el Consell General i el Consell Director, en què la llei, en el seu redactat inicial, garantia que els representants del Govern tenien la majoria de vots.

I això avui no ha canviat substancialment; això avui, a pesar de l'acord a què s'ha arribat, de les transaccions que hi han hagut, no ha canviat substancialment. El Consell de Participació ara serà paritari. Tinc dubtes..., jo diria, no tinc dubtes que el president del Consell General continua ostentant el vot de qualitat, a pesar que no ho digui la llei, perquè és així. I, per tant, el Consell de Participació tindrà una majoria governamental; no pública: governamental. Pública, encara més, perquè entre els representants de la resta de sectors hi hauran la resta de sectors públics que participaran de la promoció turística de Catalunya.

I, honorable conseller, li deia allò de la importància de la codecisió perquè l'hem sentit avui en aquesta tribuna explicar-nos quines seran les iniciatives que s'adoptaran de cara a l'any que ve per a la promoció turística de Catalunya. I necessàriament jo li he de preguntar: suposo que aquestes iniciatives que ens ha presentat avui aquí han estat ja consensuades amb el sector. Perquè, està clar, el mateix dia que es crea l'organisme que ha de permetre la coparticipació del sector, si el conseller ens anuncia ja unilateralment una sèrie de decisions entorn de la promoció turística de Catalunya, sincerament origina –i ho entendre l'honorable conseller– els meus dubtes.

Ens deia el relator, el diputat relator, la bondat dels grups que donen suport al Govern en l'entesa amb la resta de grups parlamentaris, i ho xifrava en l'elevat nombre d'esmenes que havien estat admeses en el tràmit de ponència. I té raó: en el tràmit de ponència s'han aprovat seixanta-quatre esmenes, si no ho recordo malament; quaranta, dels grups que donen suport al Govern –quaranta–, la resta, dels grups de l'oposició. Suposo que aquesta altra xifra també il·lustra, d'alguna manera, quina ha estat la flexibilitat dels grups que donen suport al Govern a l'hora d'intentar negociar aquesta llei i d'intentar capgirar-ne la filosofia inicial. Permetin-me que els posi dos exemples que crec que ho il·lustren perfectament.

Va ser complicadíssim fer entendre als grups que donen suport al Govern que, si hi ha d'haver una eina de finançament pluriennal de l'Agència Catalana de Turisme, que era un contracte programa, com a contracte requereix que hi hagin dues parts: d'una banda, el Govern, i de l'altra, l'agència. Què més lògic que sigui el Consell de Direcció qui aprovi per part de l'agència el contracte programa? Ens va costar diverses sessions arribar a aquesta conclusió, diverses sessions, perquè els grups que donen suport al Govern no volien que el Consell de Direcció aprovés l'eina de finançament bàsica de l'Agència Catalana de Turisme, com és el contracte programa.

Una altra característica: les convocatòries del Consell de Direcció o del Consell General només podien ser fetes o en règim ordinari o en règim extraordinari a petició de la meitat dels seus membres. Per tant, si tenim uns òrgans la majoria dels quals és governamental i per a la seva convocatòria extraordinària cal la majoria dels seus membres, només el Govern podia convocar extraordinàriament aquests dos òrgans. Coparticipació, conseller.

Afortunadament, això en el Consell de Direcció ho vam poder canviar, i ara el redactat que arriba avui a aprovació ens permet que, només amb una tercera part dels membres del Consell de Direcció, es pugui convocar extraordinàriament aquest òrgan; cosa que no succeeix amb el Consell General, que continua sent necessària una majoria governamental per convocar extraordinàriament el Consell General.

La definició dels òrgans era, com deia, un dels primers elements a millorar. El segon element del qual nosaltres teníem dubtes: el fet que el sector privat o el sector «altres sectors públics», per estar en l'òrgan de direcció de l'agència, haguessin de pagar. Ho trobàvem, ho trobem injust, que per col·laborar en la presa de decisions s'hagi de pagar. I en aquest sentit –i després m'hi tornaré a referir breument– vam intentar aportar solucions per tal que es complís la voluntat del Govern que pretenien i volien que els sectors participessin també del finançament de la promoció turística de Catalunya.

Tercer element. Hem estat contraris des del primer dia –així ja ho vam dir també al debat de l'esmena a la totalitat– que l'agència que ha de promoure el turisme de Catalunya hagi de tenir facultats per gestionar o explotar establiments turístics o hagi de tenir facultats per comercialitzar productes turístics. Entenem que no és la seva tasca i que, a més a més, aquesta seria una tasca que entraria en contradicció amb la mateixa participació del sector privat en la gestió de la mateixa agència. I aquest, per tant, és el tercer element de contrarietat respecte al projecte que ens presentava el Govern.

Finalment, hi han hagut unes esmenes transaccionals que matisadament..., no vull ser tan optimista com ho ha estat el ponent del Grup de Convergència i Unió, però sí que *matisadament* milloren el redactat. I serà en aquest sentit que nosaltres acabarem donant suport a aquesta llei. Però també hem de dir i hem de deixar molt clar que el suport a aquesta llei no ho serà gràcies als esforços que han fet els grups que donen suport al Govern per tal de donar compliment a aquestes reivindicacions que hem fet el nostre grup. També hem de dir que, si no hagués estat segurament per la intervenció en els últims dies d'una part del sector privat, jo no sé pas si hauríem arribat a aquest acord que avui podem presentar públicament. No ho sé pas, però em dóna la impressió que no hauria estat així.

Finalment, i referint-me a les esmenes que queden vives, respecte de les esmenes del Grup Mixt..., i en vull fer especial referència a unes, perquè compartim aquesta visió que a vegades, moltes vegades, massa vegades, des del Govern hi ha una obsessió nacionalista. Però reconeixen també que a vegades algú també té aquesta obsessió que allà on veu «nacional» s'inter-

preta ja des del punt de vista nacionalista, i hauran de reconèixer que a vegades això no és això. I per això els vull dir que no podem donar suport a les esmenes que vostès presenten per eliminar el terme «internacional» referint-se a la categorització del turisme de Catalunya. Perquè, efectivament, Catalunya és un destí internacional –entenen per «internacional» mundial– d'atracció de turistes. M'hi volia referir especialment, a aquestes esmenes.

Respecte a les esmenes que queden vives del nostre grup, continuarem mantenint vives totes aquelles esmenes que tenen per objectiu: en primer lloc, canvi en la majoria del Consell General de Participació i que no sigui necessari que hi hagi d'haver una majoria governamental, sense por. Per què no poden opinar sense por a majories o a minories, els sectors diferents del Govern? Però també mantindrem aquelles que, d'una forma taxativa –insisteixo que en les transaccionals millora el redactat, però no definitivament–, pretenen que l'Agència Catalana de Turisme no tingui la possibilitat ni de gestionar ni d'explotar establiments turístics, ni de comercialitzar productes turístics.

En canvi, sí que retirarem –i ho anuncio– unes..., cinc esmenes, perquè serien contradictòries amb altres qüestions que ja han quedat aprovades, que són la 8, l'11, la 15, la 17 i la 18. I, en aquest sentit, al que em volia referir abans és que, quan la voluntat del Govern era que el sector privat pogués participar en el finançament, el nostre grup va presentar esmenes per evitar que això fos així, però també ha presentat esmenes per intentar que, si hi havia aquesta possibilitat, no es desaprofités. És a dir, no hem dit: «No, no volem que els privats participin en el finançament»; hem dit: «Creiem que l'eina adequada per fer-ho seria aquesta altra.» I també hem presentat esmenes per suprimir aquell altre òrgan obscur, que era el Consell Executiu de la disposició addicional, però hem dit: «Si el Govern creu que és necessari que hi hagi un consell executiu, creem-lo, introduïm-lo en l'articulat, amb la seva composició i amb les seves funcions.» És a dir, hem recollit la voluntat del Govern en les esmenes, per tal de possibilitar que aquella voluntat es materialitzés, però d'una forma molt més transparent, d'una forma molt més àgil envers el sector privat.

Per acabar...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rodríguez i Serra

...i com a... –i acabo, senyor president–, jo diria que, com a corollari, l'objectiu que persegueix la llei és bo, l'objectiu el compartim. Tenim dubtes sobre si aquesta eina acabarà funcionant d'una forma adequada, però, en qualsevol cas, en primera instància mereixerà la nostra confiança. I sí que demanem al Govern que compleixi els compromisos adquirits amb el sector privat i que consensui el reglament de desplegament d'aquesta llei amb el sector.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, per a la defensa de les esmenes del Grup Mixt, l'il·lustre senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *conseller*, representantes de los distintos sectores del mundo del turismo, diputados, diputadas, la evolución del trabajo en la ponencia y de la presentación del proyecto de ley y de las sucesivas modificaciones que se han presentado al proyecto de ley me ha recordado aquella consigna leninista que decía «un paso a delante, dos atrás», aquella consigna. Se ha dado un paso delante de entrada con la presentación de un proyecto de ley realmente definido, claro, con una voluntad muy marcada. Era un proyecto muy dirigista, en el que el Gobierno quería controlar absolutamente los distintos órganos tanto de participación, como de dirección, y que, ante una supuesta existencia de un órgano mixto..., no era tal puesto que la codecisión no era así, y, en definitiva, la responsabilidad, la decisión obedecía –obedecía– exclusivamente al Gobierno que contaba con la mayoría.

Realmente, forzar, torcer esa voluntad ha costado, y, desde luego, no lo atribuiré al Grupo Mixto, sino a otros sectores, puesto que cada uno tiene que tener claro cual es su fuerza y el grado de influencia. Pero nuestro grupo, en las enmiendas que ha presentado, fundamentalmente ha tratado de exteriorizar, reflejar, las siguientes voluntades.

En primer lugar, crear de verdad órganos mixtos en que además de la presencia también fueran órganos responsables, coresponsables. Aquí se ha hablado de «codecisión»; evidentemente, lo que se pretendía es que los órganos que están presentes allí fueran coresponsables de las tomas de decisiones.

Al mismo tiempo también se ha buscado que hubieran una presencia máxima; es decir que los representantes de las distintas administraciones territoriales –muy cicateros, muy cicatero el proyecto inicial con ellas– también se incorporen a los distintos órganos.

Igualmente se ha tratado de que hubiera una presencia equilibrada de todos los representantes de los distintos sectores que conforman el mundo del turismo –de las agencias de viaje, del camping–, además obedeciendo a lo que vinieron a expresar en las distintas comparecencias que hicieron con motivo del proyecto de ley los representantes de estos sectores.

E igualmente pretendíamos atenuar –atenuar– el hecho de que la aportación no condicione la participación. Nos parecía realmente contrario a la finalidad y al espíritu de la propia norma el hecho de que sea la aportación la que determine la participación. En esta línea fueron nuestras enmiendas.

He de decir que este pacto in extremis, este paso atrás dado in extremis ayer, con la presentación de las enmiendas transaccionales de las que hemos tenido conocimiento ahora, realmente reflejan una cierta atenuación del rigor de la voluntad intervencionista del proyecto de ley, y que agradecemos y que compartimos.

Hay aspectos que no nos parecen suficientes y motivarán, no nuestro voto en contra como hicimos en la comisión, sino nuestra abstención en estos momentos. Es decir, reconocemos que se ha producido un avance pero este avance no es suficiente.

En lo que hace referencia a la gestión de los establecimientos, el hecho de que se concrete de una manera definida el ámbito de la titularidad pública, nos parece realmente positivo. Ahora bien, lo que ha motivado la presentación del voto particular de nuestro grupo parlamentario al actual artículo 4.d sigue teniendo vigencia, y por eso no renunciamos a la presentación de este voto particular y explicaré por qué.

Cuando he dicho que había varios objetivos por parte de nuestro grupo, además de la representación, participación y codirección, queríamos que fuera un instrumento realmente neutral, un instrumento desvinculado de la carga identitaria, porque en turismo la carga identitaria, a nuestro juicio, no es un buen negocio. Y nos parecía equivocado –nos parecía equivocado– plantear el turismo en ese sentido.

Bien es cierto que la voluntad de los dirigentes que actualmente están al frente de esta área es definir un modelo –y aquí lo ha venido a decir en muchas ocasiones el *conseller*– de carácter de identidad nacional.

Nosotros no somos partidarios de ello; es decir, el hecho de crear un turismo planteado en la explotación de mitos y leyendas catalanas para atraer turistas, pues no sé si es realmente la vía más interesante. Quizás, a lo mejor, dar un buen servicio hotelero, hostelero y un servicio atractivo sea mucho mejor. O también el hecho de que se condicionen determinadas licencias a que se exhiban *souvenirs* catalanes pues también nos parecía especialmente preocupante.

Es decir, somos partidarios de que convivan en libertad todos los espacios y que sea realmente el sector –el sector– el que determine cómo quiere hacer el turismo en Cataluña.

De aquí que nos preocupe especialmente la introducción en la redacción actual del artículo 4.d en cuanto que se está claramente procediendo a un intervencionismo, a un dirigismo por parte de la Administración que nosotros no consideramos pertinente. Que la administración, la agencia, favorezca procesos de comercialización de productos y servicios turísticos..., bien es cierto que fomentan el equilibrio territorial, la diversificación de la oferta, la desestacionalización de la demanda y la identidad cultural, en colaboración con el sector privado.

Entendemos que no es trabajo, ni misión, ni objetivo de las administraciones favorecer procesos de comercialización. Entre otras cosas –entre otras cosas– porque eso incluso puede ser inconstitucional, a nuestro juicio, entendemos. Es decir, no entendemos que se esté favoreciendo un determinado comercio porque eso puede ser, en un ámbito de mercado, contrario a las reglas de la competencia, contrario a la libertad de empresa, y estos temas son especialmente preocupantes, y los que a nosotros nos hacen mantener el voto particular.

Es cierto que anoche, ayer, sorprendentemente, se introdujo un matiz en ese artículo que viene a tratar de atenuar,

pretender atenuar el rigor, el dirigismo que contenía la redacción actual al introducirse «amb ple respecte de l'àmbit d'actuació que li és propi».

Esta frase –esta frase–, en definitiva, para nosotros no dice nada. No dice nada porque es contradictoria en los propios términos: favorecer el comercio en determinados procesos es claramente incompatible con el respeto en el ámbito de actuación que le es propio.

Desde un punto de vista claramente de libertad de mercado, entendemos que este precepto es, a nuestro juicio, inasumible por nuestro grupo parlamentario. De ahí que mantengamos la posición en relación con el voto particular.

En todo caso, sí que es cierto que consideramos que se han dado pasos atrás en cuanto al proyecto inicial, y lo celebramos, y de ahí que nosotros también replanteemos el voto en la comisión. Pero las sospechas que todavía nos produce el contenido de la ley en cuanto a aspectos de intervencionismo y dirigismo, muy importantes, y sobre todo el hecho de que se vaya a utilizar el turismo como elemento o instrumento de concienciación nacional o de construcción nacional, nos parece que hacen inviable nuestro voto favorable al contenido del dictamen.

En cuanto a las posiciones de nuestro grupo en relación con lo que se abordaba respecto al turismo de referencia internacional, que nosotros mantenemos estas enmiendas, he de decir dos cosas.

El *conseller* lo ha reconocido en este acto: la presencia del turismo del resto de España en Cataluña es imprescindible, sigue siendo el núcleo básico del turismo. Evidentemente nada más favorable que nuestra posición a que Cataluña se convierta en un foco de referencia en el mundo a efectos de objetivo turístico. De hecho lo es, y en los datos que ha dado el *conseller* lo ha sido, y, es más, nuestra voluntad es potenciar ese punto. Pero entendíamos que la supresión del concepto «internacional» evitaba problemas, y lo único que nosotros decimos, que Cataluña se convierta en un referente, en un referente a nivel de toda España y a nivel mundial.

Era lo único que decíamos, nosotros, en este punto. No era un tema de obsesión nacionalista o no nacionalista, sino sencillamente de favorecer el desarrollo, evidentemente. Y buena prueba es el anuario que facilita el propio *conseller*, que la presencia en las distintas ferias de turismo de Cataluña tanto en el resto de España como en todo el mundo es así, y nos parecía que la agencia no tenía que estar..., no ser huidiza a esos términos, sino sencillamente hablar como un turismo, como un referente en todo el mundo, que incluía, por supuesto, también, el referente español.

A la vista de todo ello, nosotros creemos que la ley, el proyecto de ley, ha mejorado –ha mejorado–, pero estamos recelosos. Y realmente será en el Reglamento, en el Reglamento que desarrolle el proyecto de ley, donde se debatirá realmente la voluntad –la voluntad– del Gobierno de alcanzar acuerdos con los distintos representantes, con los distintos sectores. Y es en ese espacio, en ese escenario, cuando se verá de verdad la prueba del algodón; nosotros creemos que está pendiente todavía la prueba del algodón. El proyecto de ley mejora, no lo

suficiente a nuestro juicio, sigue siendo intervencionista y dirigista, y por eso no permite nuestro voto favorable, pero es en el Reglamento donde realmente se ha de batir el cobre, como antes aquí se ha dicho.

Por todo lo expuesto, anuncio que nuestro grupo retira todas las enmiendas, a excepción de una, la del voto particular, y la número 46, entendiéndolo que las otras han quedado obsoletas a la vista de las transacciones que se produjeron ayer y de las que se ha tenido conocimiento hoy.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

Ara poden fixar la seva posició sobre les esmenes reservades i el text del dictamen. I, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre senyora Maria Dolors López.

La Sra. López Ortega

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, primerament voldria formular un agraïment sincer a la lletrada Anna Casas i al seu equip, al conjunt també de tècnics del meu grup, per la feina feta, a tots els membres de la ponència, per la seua bona disposició a l'hora de realitzar els treballs, i a tots aquells que d'una forma o altra han ajudat i han col·laborat per millorar aquesta llei.

Avui ens trobem, per fi, davant de l'aprovació de la Llei de l'Agència Catalana de Turisme, després que en la legislatura passada decaigués en escurçar-se el mandat.

La importància del sector turístic en el nostre país és creixent, i ara com ara podem afirmar que se situa dins dels llocs de privilegi com a impulsor de l'economia catalana.

Aquest nivell s'ha assolit amb l'esforç que als darrers temps s'ha fet tant des de les administracions públiques, com des del sector privat, implicats tots en el desenvolupament de les diferents activitats turístiques. La presa de consciència dels professionals i també del conjunt de la població i de la importància i de la riquesa econòmica que genera i pot generar la dinàmica turística al nostre país han donat com a resultat la posada en funcionament d'iniciatives públiques i privades que ens han portat a la situació actual.

Malgrat això, la maquinària no ha de parar; no podem permetre'ns el luxe que pare. Noves destinacions com Turquia, el Magrib o el Carib es consoliden i se sumen a les ja consolidades com França i Itàlia.

Hem de tindre en compte també l'evolució de la demanda, que ens porta a impulsar noves vies i noves iniciatives. L'interès pels valors paisatgístics, és a dir, el turisme de natura, i l'interès també creixent pels valors culturals i patrimonials amplien l'horitzó turístic més enllà del turisme de sol i platja.

Tenim al nostre país els elements no només necessaris, sinó d'un nivell excel·lent tant en quantitat com en qualitat per consolidar Catalunya com a referent turístic internacional. Tenim els actius necessaris, la matèria

primera, diria jo, per oferir un turisme de qualitat i que justament la qualitat sigui el tret distintiu i característic del turisme del nostre país. Tenim tot el necessari per a poder articular una oferta turística diferenciada, pròpia i atractiva; una oferta turística integral, on els elements naturals i patrimonials, culturals i tradicionals s'han de potenciar amb la promoció adequada, amb les inversions necessàries i amb la cooperació i coordinació de les administracions públiques i privades.

Un dels objectius a plantejar és també aconseguir equilibrar el desenvolupament de l'activitat al llarg de l'any, per tal de no estar sotmesos a les puntes d'afluència estacionals. Però no hem d'oblidar, en plantejar els nous reptes, aspectes tan importants com la protecció i la conservació dels nostres principals actius. Per una part, el medi ambient; hem de garantir que les polítiques de promoció i desenvolupament econòmic, sobretot en el sector turístic, siguin polítiques sostenibles, respectuoses i acurades amb el medi. Catalunya és rica en paratges naturals de gran interès, en zones rurals amb grans possibilitats, però, com deia, hem de garantir al mateix que la seva promoció també la seva conservació.

Hem de vetllar també per l'equilibri territorial, és a dir que destinacions que tenen avui per avui un gran potencial encara per desenvolupar arreu de les nostres comarques puguin rebre l'impuls necessari per tal de poder aprofitar també les possibilitats que ofereix el creixement de l'activitat turística. Hem d'aplicar noves mesures i noves polítiques que garanteixin al mateix temps el creixement del sector turístic i la sostenibilitat social, econòmica i mediambiental, ja que és l'única manera de garantir també el futur del nostre país.

Ja durant la darrera legislatura es va iniciar, amb la redacció del Pla estratègic del turisme a Catalunya, el primer pas. Després de fer-ne una diagnosi, una radiografia de l'estat del sector, se'n van marcar els objectius i les mesures a posar en pràctica per a continuar creixent i per a continuar avançant tenint en compte aquests paràmetres. I parlo del Pla estratègic del turisme a Catalunya, perquè justament aquest document parlava de la creació de l'Agència Catalana de Turisme com a eina necessària per a poder desenvolupar una bona planificació i execució de les mesures de promoció del turisme català, juntament amb altres accions i iniciatives que van ser reflectides en este document, algunes de les quals ja estan encarrilades, com la creació de la xarxa de centres d'acollida turística.

És evident que l'esforç de les administracions públiques ha de ser decidit i ferm, però també sembla evident que aquest esforç s'ha d'acompanyar i coordinar amb la implicació dels sectors privats, tant dels afectats directament com restauradors, hotelers, empreses de transport, entre d'altres, com pels sectors que participen de l'efecte arrossegador de la dinàmica econòmica generada pel turisme. És a dir, s'ha de treballar dins un marc de col·laboració i cooperació entre lo públic i lo privat, amb la seguretat que tots els sectors puguin participar dels nous planejaments i actuacions. Així ho ha plantejat el mateix sector, a través de les cambres de comerç, i a diferents àmbits sectorials, concretament al Congrés de Turisme de Catalunya de Girona 2004.

La creació de l'Agència Catalana de Turisme ha de servir justament per consolidar els nivells assolits, però també i sobretot per a desenvolupar noves polítiques i dinàmiques que permetin incrementar la productivitat i l'eficiència en la promoció turística del país, garantint l'aplicació dels criteris de qualitat i situant la marca Catalunya al capdavant de les ofertes turístiques a nivell internacional i convertint-nos en referent del turisme de qualitat innovador. Tot això garantint, evidentment, la transversalitat en les ofertes i l'equilibri entre sectors i territorial, per tal de facilitar la mobilitat dels turistes al llarg i ample del nostre país, coordinant la promoció de les diferents marques territorials i posant en valor les particularitats d'identitat pròpia de cada una d'elles perquè puguin formar part del conjunt identitari català com a valor afegit.

Estem parlant així d'una organització que pugui garantir una àmplia representativitat del sector econòmic, però també dels sectors socials i culturals, que juntament amb les diferents administracions –la Generalitat, les diputacions, ajuntaments i patronats de turisme– puguin treballar en la recerca i en l'execució de les millors iniciatives que ens han de portar a assolir els objectius marcats.

Per tot això, és important incrementar els recursos humans i econòmics i portar a terme millores tecnològiques que donin el nivell de qualitat desitjat, i permetre una promoció dels productes turístics catalans a tots els nivells, treballant amb estreta col·laboració amb el sector privat, ja que, a diferència d'altres polítiques, les econòmiques i en aquest cas les turístiques, no tenen raó de ser ni poden ser efectives sense la participació i la implicació d'aquest sector, el sector privat.

L'Agència Catalana de Turisme obre les portes a aquesta col·laboració i implicació, amb el suport dels ens públics i amb objectius comuns marcats per tots dos. Ens donarà, finalment, les eines per a dur a terme un treball engrescador i ambiciós, i donarà resposta, també, a la petició de participació que des de diferents àmbits ha manifestat el sector turístic en una gran majoria. Disposarem així d'un ens autònom, àgil i alhora participatiu. La creació de l'Agència Catalana de Turisme ha de ser aquest ens, i la seua posada en funcionament ha de permetre unificar criteris i esforços necessaris per assolir els objectius marcats.

El Grup Parlamentari dels Socialistes votarem a favor de la nova llei i desitgem que en la seua aplicació prompte puguem veure resultats positius per al turisme de Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

L'il·lustre senyor Alfons Quera, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, pot fer el posicionament.

El Sr. Quera i Carré

Bé, moltes gràcies, senyor president. Abans a la meua primera intervenció, quan he fet els agraïments, m'he oblidat d'una persona que també ha tingut un paper

molt important en la confecció i en la negociació final d'aquesta llei, que no és cap altra persona que el senyor Delàs.

Bé, em pertoca ara fer el posicionament sobre el dictamen de la comissió i les esmenes presentades. S'ha dit, s'ha repetit moltes vegades –i m'agradaria insistir-hi en un ple com el d'avui, tan important per al sector del turisme–, que Catalunya és una de les principals potències turístiques del món. L'activitat turística té per a Catalunya una importància no només econòmica, sinó també social, cultural i ambiental, i tanmateix es desenvolupa en un entorn cada cop més competitiu.

És en aquest context que des del nostre grup parlamentari sempre hem defensat el paper cabdal que ha de jugar el Govern del nostre país fent dues funcions: la primera, ordenar el sector; la segona, posar en valor el patrimoni del nostre país. És en aquest sentit que va ser formulat ara fa dos anys el Pla estratègic de turisme per al període 2005-2010. Instrument, aquest, imprescindible, de reflexió i actuació, amb els seus deu programes i quaranta-vuit accions a desenvolupar. Model turístic, el de l'actual Govern de la Generalitat de Catalunya, clar i ben travat.

Dic això bàsicament per quatre qüestions: la primera, el Govern està treballant, i de quina manera, en la diversificació de l'oferta turística per contribuir a la seva desestacionalització, posant en valor, com deia fa un moment, el conjunt d'intangibles històrics, culturals, paisatgístics.

Segona qüestió, el Govern de Catalunya està millorant, conjuntament, com no podia ser d'altra manera, amb el sector, està treballant la millora de la qualitat de l'oferta turística. La setmana passada quan es debatien els pressupostos d'aquest departament en comissió, el conseller, el senyor Huguet, ens anunciava que hi hauria una aportació importantíssima de 15 milions d'euros en el Pladetur, que no implica cap altra cosa que potenciar la modernització dels establiments turístics.

Tercera qüestió. Des del Govern s'està impulsant la recerca, la innovació i la promoció en l'empresa turística. Fa un temps es va aprovar la creació de l'Observatori de Turisme i el Programa nacional de recerca.

I quart punt. Per això avui estem aquí per millorar el posicionament de les destinacions i dels productes turístics. Com es fa això? Doncs creant, que és el que esperem i confiem que es faci d'aquí a una estona, fent, duent a terme la creació de l'Agència Catalana de Turisme.

El Parlament de Catalunya, entenem des del nostre grup parlamentari, que ha de donar llum verda a la creació d'aquesta Agència Catalana de Turisme, organisme que ha de ser l'eina per a un nou model de participació del sector privat en la promoció turística, integrant un aspecte importantíssim en el seu engranatge: el coneixement que té el sector privat.

Es configura, doncs, un instrument flexible, eficient i modern que facilitarà la descentralització de la gestió i la racionalització dels recursos destinats a la promoció turística. Per tal d'assolir aquests objectius l'agència exercirà les funcions de planificació, coordinació i im-

puls i execució de les accions de promoció per consolidar Catalunya com una destinació multiopció, aprofitant totes les possibilitats que ofereix el nostre patrimoni, tant material com immaterial, sofisticant l'oferta en funció d'una demanda cada cop més sofisticada. Resumint, s'aposta clarament per millorar la qualitat.

Pel que fa a la seva estructura –l'anunciava el senyor conseller–, el nou ens comptarà amb un consell de participació i amb un consell de direcció. El primer serà l'òrgan de consulta, debat i formulació de propostes i recomanacions, i estarà integrat per representants de totes les administracions públiques competents i també pels sectors econòmics i socials més destacats de la indústria turística. El Consell de Direcció serà l'òrgan de decisió, direcció i control, i estarà format també per representants del sector públic i privat, i es vincularà la seva aportació, la seva participació, en la realització d'una aportació econòmica; aspecte, aquest, entenem des del nostre grup parlamentari, que cal recalcar que el número de representants no guardarà relació amb les aportacions econòmiques; es tindran en compte altres aspectes, com molt bé marca la llei a l'hora de marcar uns criteris de participació. Així, doncs, la participació del sector privat en l'agència es fomentarà sobre els dos eixos o principis d'actuació ja exposats pel mateix conseller Josep Huguet: la coresponsabilitat en la decisió i funcionament de l'agència, codecisió, i la coresponsabilitat en el finançament, cofinançament. L'Agència Catalana de Turisme ha d'assumir un paper protagonista i cabdal en la promoció turística nacional del nostre país.

L'objectiu bàsic del nou ens és, doncs, la promoció de Catalunya com a destí de referència internacional basat en la seva qualitat i rendibilitat social i econòmica, tot entenent la consolidació d'una demanda interna o domèstica comuna element imprescindible d'aquest procés, al mateix temps que ha d'esdevenir un instrument essencial de suport a les empreses turístiques catalanes i a altres sectors relacionats o implicats per millorar la seva competitivitat.

Ho deia en la meua primera intervenció: en tot aquest temps de confecció de la llei s'ha treballat, i de quina manera, per incorporar un reguitzell d'esmenes dels grups de l'oposició que comportaran una millora del text. Ho hem fet d'una manera sincera i clara, els grups que donem suport al Govern, i, bàsicament, en destacaria els següents aspectes.

En primer lloc, importantíssim: aprovació del contracte programa del Consell General, aportació feta pel Grup Parlamentari del Partit Popular; aprovació de convenis de col·laboració amb entitats privades que tinguin un interès específic en la realització de determinades accions de promoció, aportació del Grup Parlamentari del Partit Popular; eliminació del Consell Executiu, en benefici de la transparència i claredat, aportació del Grup Parlamentari del Partit Popular.

Importantíssima també l'aportació que hi ha hagut per part del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, importantíssima. És en aquest sentit que en tot el que fa referència a la comercialització de productes i serveis turístics, amb l'aportació que s'ha fet per part del Grup

Parlamentari de Convergència i Unió, es blinden possibles temors que tenia el sector privat de cara al fet que el sector públic intervingués en la comercialització.

Un acord, senyors, grups de l'oposició, i senyores, és a dues parts, no només a una, com algun grup hi ha fet referència en aquest sentit. Hi ha consens si hi ha dues parts, i aquesta llei és mèrit de tothom. Ara bé, és ben clar que bàsicament del Govern; tot seguit també, i de quina manera, dels grups parlamentaris, tant els que donen suport al Govern com els que estan a l'oposició, i del sector.

És una llei transcendental, és el punt clar de trobada de dos sectors, el públic i el privat, en tot el que fa referència a la promoció turística. D'aquí a una estona és previsible que el Parlament de Catalunya aprovi una llei transcendental, la de la creació de l'Agència Catalana de Turisme, transcendental per innovadora, integral, flexible i oberta. Es farà un pas molt important per a la promoció turística del nostre país.

Per part del nostre grup parlamentari no podem fer altra cosa que agrair el suport final que hem rebut del Grup Parlamentari de Convergència i Unió i del Partit Popular; aspecte importantíssim, hi insisteixo, el del consens. És molt possible que d'aquí a una estona un 98 per cent dels diputats d'aquest hemicicle votin favorablement aquesta llei. Moltes gràcies a tothom, i gràcies per la col·laboració de tothom, també.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Laura Massana.

La Sra. Massana Mas

Gràcies, senyor president. Conseller, conselleres, el sector turístic a Catalunya, que significa, com aquí ja s'ha dit, en paraules del conseller i d'altres diputats, l'11 per cent d'aportació al producte interior brut i l'ocupació de més quatre-centes mil persones, fa que es configuri Catalunya, doncs, com una de les principals potències turístiques del món. A la vegada –i aquest és el motiu que ens trobem aquí–, també s'ha dit, aquestes es desenvolupen en un entorn cada cop més competitiu, amb uns canvis en el comportament de la demanda que s'han d'afrontar. Certs estudis també revelen i ens informen que, si no s'actua aportant els instruments adequats per fer-hi front, podem palesar un cert estancament en el futur.

Des del nostre grup vam entendre, quan es va portar ja aquí, en la presa en consideració, aquesta necessitat, aquesta necessitat d'avançar en fórmules noves, proposades que reforcin el model turístic, i que calia que incorporessin des del sector el teixit empresarial, el social, com a fórmules determinants per a aquesta promoció turística, recordant també i agafant el que aquí també s'ha comentat, el que ens plantejava el Pla estratègic, que deia textualment: «configurar una administració turística reformada, en la qual el sector es pugui sentir identificat i representat, tot garantint l'adequat finan-

çament i la implicació de tots els sectors econòmics i socials».

Doncs bé, creiem que en el moment en què ens trobem, amb la llei que avui se'ns presenta aquí i la llei que hem treballat en ponència, això s'acompleix. Substituïm un organisme de promoció, que era el Consorci de Turisme, que era antic, molt lligat a l'Administració de la Generalitat, mancat de mecanismes de participació efectiva, de les destinacions i del sector –i entenem com a «sector» empreses, corporacions, administracions territorials–, i amb una acumulació excessiva també de tics, d'activitats i formes de gestió que responen poc o poquíssim a les necessitats actuals del mercat turístic, per un nou ens capaç de respondre amb eficiència a les exigències de promoció a tots els nivells del turisme de Catalunya.

Aquesta col·laboració dels sectors públic i privat, doncs, entenem que té aquesta forma jurídica de l'agència i que és, una mica, el pilar fonamental de la correlació entre els principis..., nosaltres sí que entenem que són de decisió i de cofinançament, eh? El principi de co-decisió permetrà aquesta participació i intervenció en la presa dels altres agents vinculats a la Generalitat de Catalunya, agents i empreses..., a definir i a aprofundir i a incidir positivament en el turisme al nostre país. Així, ja s'ha parlat aquí a bastament avui de quins són aquests organismes de participació, com s'estructuren. I sembla que ho han fet sols els membres del Partit Popular i de Convergència i Unió, però bé, els altres també hi érem i també hi hem participat i també ha sigut possible treballant i participant.

Tanmateix, l'estructura de la llei, que és en tres capítols, té com a objectiu ser una referència internacional basada en la qualitat i en la rendibilitat social i econòmica; evidentment, aquest és l'objectiu principal. Hi ha un seguit d'objectius que compartim –també s'han esmentat aquí–, però estem especialment conformes amb els que expressen els punts *d* i *i*, que pretenen, respectivament, la protecció mediambiental de l'activitat i prioritzen aquesta atenent a interessos socials.

S'ha parlat, he dit, a bastament de com seria el Consell General..., bé, hem arribat a uns acords que són clars; se n'ha transaccionat la majoria. Crec que el que importava avui era que aquesta llei pogués ser útil al sector al més ràpidament possible. Creiem que amb les transaccions, els acords a què s'ha arribat, doncs, això serà així, i això ens congratula.

Però jo el que no vull és acabar sense referir un dels aspectes de la Llei de creació de l'agència catalana que, com a representant a la ponència del meu grup parlamentari i com a persona que creu en les virtuts i les exigències dels sindicats, ens sentim orgullosos que estigui avui aquí posat, que és la disposició transitòria tercera de la llei, que fa referència a les oficines de turisme i que ha comportat finalitzar, posar fi a una situació laboral que era insostenible. I estem, en aquest sentit, contents i orgullosos d'haver fet una contribució, no sé si decisiva, però sí molt treballada, molt exposada i molt parlada, perquè això sigui així.

És a dir, els treballadors i les treballadores de les oficines de la Generalitat que presten aquest servei, trenta-cinc treballadors i treballadores que tenen 800.000 con-

sultes l'any, veuran ja recompensat el seu lloc de treball i podran, doncs, poder participar en unes convocatòries que estan previstes i que també estan pressupostades en el pressupost del departament.

Perquè –i això nosaltres ho hem defensat sempre– la qualitat no passa només per la promoció, les infraestructures, sinó que també la necessària supervivència del sector i les bones perspectives del sector s'han de traduir també en una qualitat del servei, i per nosaltres aquesta només la donen els treballadors i les treballadores. I entenem que, com més justament siguin tractats, com més ben preparats i com més ben remunerats puguin trobar-se en les seves tasques, amb millor disposició podran participar i promocionar l'activitat turística.

És a dir, ja sé que poder no toca, però entenem que podem seguir fent moltes apostes per la qualitat des de la Generalitat, i també des del sector privat, en la promoció, però això és molt contradictori si veiem un mercat laboral com l'actual, dins del sector turístic, que té un molt alt grau de precarietat, uns molt baixos costos laborals, i que això no es reconeix ni en els graus de formació moltes vegades, com estava succeint aquí en el públic, però també ho vull traslladar a una altra gran part de la població que ha estudiat per treballar en l'hostaleria, en l'activitat turística, i a causa de les males condicions sociolaborals això ho abandonen i es dediquen a altres sectors. Si el sector és important, si el sector ha de tenir futur, també ha de passar a través de les persones que hi treballen.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Doncs, acabades les intervencions, cri-darem a votació.

(Pausa. El Sr. Crespo i Llobet demana per parlar.) Senyor Crespo.

El Sr. Crespo i Llobet

Vistes les transaccions fetes i acceptades, sobre els nostres plantejaments, pel Govern, doncs, nosaltres retirem totes les esmenes vives.

El president

Moltes gràcies.

(Pausa llarga.)

Be, procedirem, doncs, a la votació. Atès que han estat retirades les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, queden vives les transaccionals, que votarem al final.

Passem a votar primer les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya; les llegeixo per si hi hagués cap dubte: queden vives la 13, 14, 22, 23, 25, 27, 28, 33, 34, 38, 42, 44, 45, 47.

Doncs, comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 14 vots a favor, 69 vots en contra i 50 abstencions.

Votem ara les del Grup Mixt. I en primer lloc votarem el vot particular del Grup Mixt, que ha estat publicat al *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* número 166. Votem el vot particular.

Comença la votació.

Aquest vot particular ha estat rebutjat per 3 vots a favor, 116 vots en contra i 14 abstencions.

Votem la resta d'esmenes reservades pel Grup Mixt, que si no m'erro són l'1 i la 46.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 3 vots a favor, 116 vots en contra i 14 abstencions.

Votem ara les esmenes transaccionals. I les esmenes transaccionals les podem votar totes conjuntament? Senyor Domingo?

El Sr. Domingo Domingo

(L'orador comença a parlar sense fer ús del micròfon, motiu pel qual no n'han quedat enregistrats els primers mots.)...el vot particular, demanem votació separada de la segona esmena, l'esmena 5.

El president

La número 5. Per tant, votem primer les esmenes transaccionals que se suporten sobre les esmenes números 2, de Convergència i Unió, i 3, del Grup Parlamentari Popular; 19, de Convergència i Unió, i 20, del Grup Parlamentari Popular; 31, Convergència i Unió, 32, del Grup Parlamentari del Partit Popular.

Votem primer aquestes.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat aprovades per 133 vots a favor.

Votem seguidament la transaccional que se suporta sobre les esmenes números 5, de Convergència i Unió, i 9, del Grup Parlamentari del Partit Popular.

Comença la votació.

Aquesta esmena transaccional ha estat aprovada per 130 vots a favor i 3 vots en contra.

Votem a continuació les esmenes tècniques.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 133 vots a favor.

Votem, finalment, tot el text del dictamen del projecte de llei.

Comença la votació.

El Projecte de llei de l'Agència Catalana del Turisme ha estat aprovat per 130 vots a favor i 3 abstencions.

Projecte de llei de l'Institut Català Internacional per la Pau (tram. 200-00013/08)

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d' Afers Institucionals sobre

el Projecte de llei de l'Institut Català Internacional per la Pau.

D'acord amb l'article 109.4 i 112.1, la il·lustre diputada senyora Dolors Camats, que fou designada relatora per presentar els treballs de la comissió, té la paraula.

(Pausa llarga.)

El vicepresident segon

Pot començar, senyora diputada. Quan vulgui.

(Pausa.)

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Deia..., per relatar la feina que ha fet la ponència de creació de l'Institut Català Internacional per la Pau.

La Llei de creació de l'ICIP, tal com l'anomenem, que avui veiem, té el seu origen immediat en el desplegament que preveu la Llei de foment de la pau, que ja va aprovar aquest Parlament l'any 2003, i que establia dos instruments com a necessaris per desenvolupar la llei: d'una banda, el Consell Català de Foment de la Pau, que ja és operatiu des del juliol de l'any 2005 i que ha intervingut en la creació de l'ICIP, i, de l'altra, la creació d'un institut per la pau, que és el que avui embastem amb l'aprovació d'aquesta llei, de la Llei de l'ICIP.

Es tracta d'un projecte de llei tramés pel Govern a aquest Parlament, que ha treballat en la ponència composta pels senyors Santi Vila, pel Grup de Convergència i Unió; pel senyor Antoni Comín, pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi; pel senyor Pere Aragonès, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya; pel senyor Jordi Montanya, del Grup Popular; pel senyor José Domingo, del Grup Mixt, i per mi mateixa com a representant del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Parlem d'una llei, per tant, de creació d'un institut; una llei de disset articles, amb una disposició transitòria i tres disposicions finals, que, malgrat l'extensió de la llei, en ser, doncs, de creació d'un institut, hi van concórrer la presència de setanta-cinc esmenes dels diferents grups, de les quals una trentena queden encara vives avui en el Ple.

Val a dir que, en reconeixement de la tasca dels membres de la ponència, la feina que ha fet la ponència ha estat molt àgil, molt ràpida; hem pogut treballar, crec sincerament, francament bé entre tots els membres. No sempre ha estat possible fer-ho tots alhora, però per això vull agrair la disponibilitat dels diferents membres de la ponència per poder tractar tots i cadascun dels temes, encara que no fos sempre en l'espai formal de la ponència constituïda, i per tant, com a relatora, sí que voldria destacar aquesta predisposició de tots ells a l'hora d'abordar qualsevol dels punts, sigui quin sigui finalment el posicionament final dels grups.

Crec que en les aportacions, ja sigui via les esmenes o la resta, els diferents ponents han intentat –ja fos des de les aportacions ideològiques o des de les aportacions més tècniques– millorar el resultat final de la llei i en conseqüència millorar el resultat final de l'ICIP, i, per

tant, de l'institut que creem. I, per tant, la llei, avui, que aprovarem, és millor que la que vàrem exposar.

M'agradaria destacar que, entre les esmenes que s'han aprovat, s'han incorporat o s'han transaccionat, destaquen les de l'exposició de motius, en què es recull d'una millor manera les mobilitzacions ciutadanes contra la guerra o els totalitarismes i els seus crims com els elements que han despertat la consciència contra la guerra i la sensibilització a favor de la pau, tant en la societat europea com, especialment, en la societat catalana; les esmenes que han permès també definir millor i de forma més acurada el perfil dels membres del Consell de Govern, recollint aportacions de cadascun dels grups; les que ens han permès definir clarament que el Consell Internacional, el Consell Assessor Internacional, tindrà realment un perfil internacional, perquè la meitat dels seus membres com a mínim seran persones de fora del nostre país; la proposta que els membres que el Consell Català de Foment de la Pau farà arribar al Parlament per escollir els membres de govern..., és més flexible i per tant permet més joc tant al mateix consell com al Parlament a l'hora d'escollir, o qüestions molt més tècniques de posada en marxa, que agilitzen la posada en marxa de l'institut, o que fan més clara la vinculació amb el Govern a través del departament, sigui quin sigui, en el moment que sigui, aquell que porta la competència de foment de la pau.

Des de la ponència també volem reconèixer la predisposició i la col·laboració de l'Oficina de Promoció de la Pau i els Drets Humans, especialment del senyor Xavier Badia i de tot el seu equip, que ens ha ajudat quan ha calgut, i molt especialment la feina de les persones que han col·laborat en la redacció inicial de la llei, i, de fet, en tot el debat de fons que hi ha al darrere, tant la Fundació per la Pau, encarregada de l'informe inicial per a la creació de l'institut, amb una excel·lent comparativa dels diferents instruments i dels diferents instituts que a nivell internacional existeixen al món, com als membres de la comissió d'experts per al programa de creació de l'ICIP, que, coordinats pel professor Rafael Grasa, han estat també al darrere de l'avantprojecte i del projecte de llei que finalment es presentà. I, igualment, dels membres del Consell Català de Foment de la Pau –molts d'ells, tant del programa d'experts com del Consell Català per la Pau, en acompanyeu avui–, doncs, que, encapçalats en aquest cas, els del Consell, per l'Arcadi Oliveres, han elaborat un dels informes preceptius que avui ens permet aprovar la llei.

En tot cas, sí que voldria destacar, crec que també en nom de tots els ponents, que en les compareixences realitzades per la comissió, cosa que a vegades no és sempre habitual, moltes de les intervencions i moltes de les consideracions que es van fer van transcendir la importància de la mateixa llei o del mateix institut i van tenir un caràcter realment compromès i fins i tot emotiu o inoblidable en algun dels punts.

Vull destacar, per exemple, que, quan esperàvem en Vicenç Fisas per comparèixer, ell va haver de retardar la seva presència i canviar-la per un altre dia perquè en aquell moment era informat de la mort dels diputats colombians segrestats per les FARC, i que en aquell moment eren..., en una operació d'alliberament de l'exèrcit

colombià van ser tots assassinats, i, per tant, doncs, va haver de posposar la seva compareixença, en una mostra més de la vivesa i de l'activisme dels membres que van anar compareixent o de les persones que varen anar compareixent.

Com també la compareixença d'en Raimon Panikkar, un fet poc habitual i que crec que hem d'agrair que pugéssim tenir, que des de la humilitat de la seva saviesa ens va transmetre probablement la transcendència dels fets més quotidians i també la grandesa dels petits gestos a l'hora de parlar també de la feina que fèiem amb aquesta llei.

L'Arcadi Oliveres, la Tica Font, l'Agustí Colomines, que van anar passant en les diferents compareixences, crec que ens va anar puntualitzant realment no només la importància, sinó també la transcendència del que fèiem amb aquest institut, i per tant també els volem agrair les seves aportacions.

I finalment, en nom de la ponència, també, agrair la feina del lletrat que ens ha assistit, l'Ismael Pitarch, i també de l'Eduard Principal, el gestor, que ens han fet una feina molt fàcil, molt àgil, que realment ens hàgim d'entretenir poc en les qüestions més tècniques, i a qui volem agrair també la paciència per les consultes i la feina que han fet.

Gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre senyora diputada. Iniciarem el debat amb la defensa de les esmenes reservades per ordre de major a menor. Intervindrà en primer lloc el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i per fer-ho té la paraula l'illustre diputat senyor Santiago Vila.

El Sr. Vila i Vicente

Senyor president, senyor conseller, il·lustres diputats i diputades, representants de les diverses entitats vinculades al moviment per la pau, bon dia a tots i a totes. En primer lloc, una intervenció que haurà de servir, de fet, en una única intervenció, per atendre les diverses esmenes que s'han plantejat i per fixar la posició amb la llei.

Vagi d'entrada que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió retira l'esmena que quedava viva encara per al debat parlamentari aquí i avui, perquè ens sembla que una llei d'aquesta transcendència mereix, si no hi ha realment objeccions de calat i de fons, que es pugui debatre i que gaudeixi del nivell de suport i de recolzament que mereix un tipus d'iniciativa com aquesta.

Tenim la sort, els catalans i catalanes, de formar part d'una nació que té en els seus senyals d'identitat valors com la llibertat o valors com la pau. Aquests són uns elements que són definitoris i que no coincideixen en altres identitats nacionals que, segurament, es defineixen en base a la confessió religiosa o en base als seus èxits imperials o imperialistes.

Afortunadament, un projecte com el de l'ICIP pot tenir, en el seu preàmbul, l'honor de referir-se a l'Estatut de Núria, l'honor de referir-se a l'Estatut de 1979 o l'honor

de referir-se a l'article 51 del recent Estatut, aprovat per aquest Parlament de Catalunya, i fer-ho sempre esmentant referències explícites al valor de la pau.

També sabem, però, que aquesta no és l'única tradició que ha existit al nostre país. I per tant és bo de recordar en un dia com avui que, d'ençà del restabliment de la democràcia, afortunadament la bona tradició, la tradició que ens vincula als valors de la llibertat i de la pau, és el que ens porta avui i aquí a tirar endavant aquesta iniciativa.

També és veritat, i m'ho recordaven alguns diputats aquí presents, que segurament moltes societats acostumen o acostumen a presumir d'aquells valors que justament més ens manquen. Recordin vostès sinó la tradició del briandisme: en cap moment com en la dècada dels anys trenta del segle passat es van signar per part dels diversos governs i dels diversos estats tants acords eradicant i comproment-se en l'eradicació de la violència com es va fer en els anys trenta; malgrat els acords, com saben, el 1939 vam assistir a un dels moments més funestos de la història de la humanitat.

Per tant, compromesos a practicar i no a predicar valors, tot i així, però, ens situem, orgullosos, positivament, davant de la importància d'una llei com la d'avui.

Posat a buscar algun aval de tipus filosòfic que ens justifiqués aquesta actitud, volíem citar alguna referència evangèlica. Però ens semblava que segurament no és del tot humil, hauria estat molt presumit, citar fonts pròpies, i per tant m'ha semblat que potser valia més la pena reivindicar la importància d'una llei com la d'avui citant Confuci. Confuci, un personatge que ja fa 2.500 anys ens avisava que qualsevol país del món pot renunciar al seu exercit, pot renunciar als seus béns materials, però segurament no pot prescindir mai de la noblesa de la seva ànima. Quan aprovem avui en el Parlament una llei que en el seu article primer fixa que Catalunya jugui un rol actiu com a agent de pau al món, ens estem situant, en l'ànima col·lectiva del país, en la noblesa de l'ànima que ens demanava Confuci.

Una llei, però, que com ha recordat la diputada Camats deriva de la Llei de foment de la pau, aprovada ja unànimement pel Parlament de Catalunya el 25 de juny de 2003. Recordo aquesta data també perquè aquest és un dels valors d'aquesta llei. I, sincerament, ens ha sorprès que finalment no hàgim estat capaços, tots els grups parlamentaris aquí presents, d'aprovar unànimement aquesta llei.

També ens ha sorprès, però, senyor conseller, l'article que hem tingut ocasió de llegir avui al diari *El Punt* i en què vostè mateix –o qui escrivís aquell article en nom seu– es referia a l'èxit que aquesta iniciativa legislativa fos una iniciativa del Govern, i no d'aquesta cambra, del conjunt d'aquesta cambra. Aquesta és una iniciativa que parteix, com explica el mateix preàmbul de la llei, d'una voluntat del Govern, efectivament, però també d'un mandat parlamentari després d'una llei que es va aprovar el 2003, per tant, amb un govern i amb un parlament que tenia un altre joc de majories.

Sobre les esmenes. El Grup Parlamentari de Convergència i Unió hem transaccionat moltes esmenes, amb la

vocació, finalment reeixida, de combatre alguns perills; d'entrada, el perill propi d'un país petit, que és el perill de l'endogàmia.

En hauria agradat i érem partidaris de limitar al màxim els mandats dels membres de la Junta de Govern. Finalment, s'ha transaccionat que siguin dos mandats per un màxim de cinc anys, que ens sembla que és una opció raonable, però que, en la nostra opinió, s'ha quedat curta. Tot i així, en benefici del que és el fons de la llei, ens ha semblat correcte.

Hem d'aconseguir, però –i aquest serà un repte que tindrem present–, que els membres de l'ICIP siguin persones realment independents de qualsevol tipus d'adscripció partidista i realment representatius de les diverses sensibilitats i tradicions ideològiques i territorials.

Permetin que un diputat que els arriba de l'Empordà els recordi la necessitat de tenir un ICIP i una junta directiva de l'ICIP realment representativa des del punt de vista de la sensibilitat i de la ideologia, però també des del punt de vista territorial, perquè més enllà de la cort barcelonina hi ha vida i més enllà de la cort, segurament, tenim moviments per la pau que s'expressen de formes múltiples, sovint, per què no?, també afavorint i fomentant el diàleg interreligiós –Manresa, Vic, Garriguella– o en forma de continus moviments d'entitats i grups solidaris que promouen marxes per la pau per, en definitiva, situar-se com a veritables protagonistes d'aquest compromís de societat amb el valor de la pau.

També hem intentat combatre, amb les esmenes que s'han dut a terme, el fet que les possibles divisions o les inevitables divisions de poder pròpies d'un govern que és tripartit es traduïssin al final en possibles incoherències en el funcionament de l'ICIP respecte d'altres organismes; per exemple, en el Consell Català de Foment de la Pau.

No és fàcil d'entendre que les polítiques de foment de la pau caminin dissociades de les polítiques de solidaritat, de cooperació internacional o, senzillament, del marc de les relacions institucionals.

Paradoxalment, l'ICIP es relacionarà –i aquesta és una esmena que, finalment, hem retirat, però que continuem pensant que hauria estat millor– amb el Govern de Catalunya a través del Departament de Relacions Institucionals. Per Convergència i Unió l'ICIP s'hauria d'haver relacionat amb el Govern, senzillament, per mitjà del departament que fos titular de les competències d'acció exterior i cooperació. No és així, per raons organitzatives del Govern; les comprenem, però permetin que nosaltres recordem que les coses es podien haver organitzat molt més bé.

També permetin que em refereixi a alguns dels tics o dels tòpics que sempre són recurrents en qualsevol tipus d'iniciativa legislativa que, en part, es promou pel Govern. En el Parlament també hi són aquests tòpics i sorprèn que de nou el Partit Popular ens aprofiti per parlar del valor de la democràcia a propòsit de l'ICIP. Parlem avui de l'ICIP i no parlem del valor de la democràcia, que tots segurament compartim, i, per tant, de nou sembla que utilitzem el text com a pretext per fer

sortir valors que em sembla que en aquests moments ningú es veu en la necessitat de situar.

Però també sorprèn que per part del Govern, el tic de reivindicar la tradició de la dona i la perspectiva de gènere sigui el tic del qual tampoc en puguem defugir mai. Lamento que no estigui aquí present la diputada Roca. La diputada Roca és una diputada que, com a excellent escriptora, va reivindicar el paper de la dona com a subjecte actiu de la vida. Ara sembla que estem decidits a construir un nou tòpic: el paper de la dona com a agent pacificador. Aquesta, sens dubte, és una imatge que els qui ens estudiaran en el futur veuran, amb sorpresa, que segurament es desdii de tota una altra llarga tradició, però que aquí, tenaçment, tenim intenció de situar i que en algun moment de l'articulat de la llei parla explícitament de l'important paper que les dones desenvolupen en la prevenció dels conflictes. Bé, suposo que algunes dones, efectivament, hi deuen estar-hi molt compromeses, però no totes. En tot cas, segur que la vehemència i el caràcter pacificador de la Dolors Camats ha estat determinant a fer possible aquesta llei, però convindran amb mi que atribuir a categoria general el paper de les dones com a agent pacificador es desdii amb una llarga tradició –vostè, conseller, veig que em diu que no, li podríem parlar de la tradició clàssica i del paper de les amazones, per exemple, i vostè veuria fins a quin punt van fer patir els grecs que intentaven entrar a Lesbos o fins a quin punt van fer patir els colonitzadors espanyols que van intentar ocupar Amèrica i descobriria el paper vehement i la força de moltes de les dones.

En tot cas, però, com que deu haver-hi de tot –com que hi deu haver-hi de tot...–, vostès, tot i així, reivindiquen per al segle XXI un nou mite a l'entorn de la feminitat, que és el de la dona pacificadora. Doncs, benvinguda, perquè aquí ens hi trobem.

L'ICIP –i això és un reconeixement que vull fer al Govern– neix amb un grau d'independència molt important. Amb una junta de govern que emana, la seva elecció, majoritàriament del Parlament de Catalunya. Ho celebrem. Paradoxa, però –i m'hauria agradat que estigués aquí el ponent de la Llei del Memorial Democràtic–, allò que vam ser incapaços de fer a l'entorn del Memorial Democràtic, que és posar-lo sota el control del Parlament de Catalunya, hem estat capaços de fer-ho amb l'ICIP. Sorprèn també que el Govern aplica criteris divergents en lleis que, de fet, se succeeixen en el temps en poques setmanes. Deixem-ho estar. En tot cas, celebrem que l'ICIP, en aquest cas, el control correspongui al Parlament i em consta que per al teixit associatiu aquí present aquest és un valor perquè garanteix el seu pluralisme.

Bé, quant a la resta de les esmenes, vam reservar fins a última hora l'esmena que recomanava la ubicació de l'ICIP al Castell de Montjuïc. Aquest em sembla que era un objectiu compartit per molts dels grups parlamentaris aquí presents i que constatem que, malgrat que passen els anys, malgrat que passa el temps, no som capaços d'acabar definint. Ens agradaria que el Govern sigui valent, sigui ambiciós i, per tant, concreti en el Castell de Montjuïc la seu de l'ICIP. En tot cas, però, ens semblava que aquest era un tema prou perifèric perquè no fos necessari, finalment, que el mantinguéssim

com a esmena. Volem que consti que aquest és el nostre objectiu, que aquesta hauria de ser la intenció amb què hauríem de treballar, però ens sembla que aquesta llei no es mereix que l'embrutim amb una esmena tan circumstancial.

Acabo. I, de fet, no faré ús de cap altre torn d'intervenció perquè em sembla que amb això ja són valorades les esmenes. Ens felicitem, sincerament, per la llei. Agraïm moltíssim la sapiència que ens han traslladat tant des de la Comissió d'Experts com des de tots els treballs que es van fer, preparatoris de la iniciativa legislativa. Felicito i agraeixo la complicitat que he tingut amb la resta de ponents que han fet possible la transacció de moltes lleis i, molt especialment, vull agrair i felicitar la feina feta per la Dolors Camats, que ha sabut fer del seu embaràs un estímul per fer-nos treballar de pressa i que abans de festes tinguéssim aquesta llei aprovada.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Correspon ara intervenir al Grup Parlamentari del Partit Popular per defensar les esmenes mantingudes i, per fer-ho, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Montanya.

El Sr. Montanya i Mías

Gràcies, president. Honorable conseller, il·lustres diputades i diputats, i també una cordial salutació des del meu grup parlamentari a les entitats que avui ens acompanyen en aquest debat sobre el Projecte de llei de l'Institut Català Internacional per la Pau, projecte de llei. I jo i des del nostre grup parlamentari tenim molt clar que avui del que es tracta és d'aprovar, en el seu cas, una llei; que no estem davant d'un debat o fixant posicionament envers una moció o portant el debat en els termes que es duu quan es fa una interpellació. Això ho diem, per què? Doncs, perquè nosaltres defugirem del debat o de la intervenció sentimental o de debats o arguments que entenem, doncs, poden treure la contundència o poden desvirtuar la contundència que ha de tindre una llei. Avui aprovem una llei i el que valorem i el que debatem és l'articulat d'aquesta llei, lògicament, l'exposició de motius, i cada grup parlamentari, doncs, fixarà el seu posicionament i votarà conforme a allò que cregui que és millor per als interessos dels ciutadans de Catalunya.

Això ho diem perquè hi ha qui se sorprèn sobre el posicionament del nostre grup. Miri, això és, precisament, una de les arrels i una de les essències de la democràcia. I quan nosaltres parlàvem de democràcia i pau, fèiem un sil·logisme, que sembla que no ha acabat d'estar entès pel diputat que m'ha precedit en la paraula. Nosaltres creiem que no hi pot haver pau sense democràcia, i que aquesta és una premissa imperativa, i, per tant, nosaltres vam esmenar aquesta llei en aquest sentit, perquè recollís aquest sil·logisme; com així ha estat, finalment.

Nosaltres volem ja des de l'inici anunciar que ens abstindrem en la votació del dictamen, tot i que en termes generals estem pràcticament totalment d'acord amb el text que surt de la ponència. Ara bé, nosaltres per coherència, i pels motius que anirem desgranant en la nostra

intervenció, explicarem el perquè, lògicament, del nostre posicionament.

Ara bé, hem dit que estem, bàsicament, en termes generals, pràcticament d'acord amb el text que surt de la ponència, i això ho vull explicar, ho volem deixar clar i que s'entengui. Primer, perquè hem assolit entre tots els grups l'existència d'un òrgan en el si de l'institut, que és el viu reflex de la pluralitat política existent en el Parlament.

El fet que, de dotze membres de la Junta de Govern, nou siguin escollits pel Ple del Parlament evidencia aquest pluralisme, que ben segur ha d'anar i que anirà –n'estem convençuts– a millorar el funcionament de l'institut i permetrà, sens dubte, també, assolir els seus objectius.

En segon lloc, també, perquè s'han admès o s'han acceptat o s'han transaccionat esmenes del nostre grup parlamentari. I, en aquest sentit, des del primer moment que es constitueix la ponència hi ha hagut diàleg, hi ha hagut intercanvi d'impressions i hi ha hagut, doncs, un afany de buscar un text que fos de l'abast de tots els grups parlamentaris i que tots hi poguéssim donar suport.

Nosaltres –i tornarem a parlar-ne ara, en aquest moment– volem fer especial referència a les que fan..., quan parlem de democràcia. Nosaltres ho hem dit abans i ho tornem a dir, és un sil·logisme, està estretament vinculada a la cultura de la pau. Això ja ho vam posar de manifest en el debat a la totalitat com a premissa indissoluble: democràcia més pau és igual a resolució o a possible resolució pacífica de conflictes. A més, també, d'esmenes que s'han acabat transaccionant o que han estat acceptades, especialment pel que fa al règim de personal de l'institut.

I, finalment, en tercer lloc, nosaltres, ho repeteixo, estem bàsicament d'acord amb el text, ja que és important conèixer l'origen, les causes del conflicte; possiblement és el primer pas per trobar-hi solucions, i així entenem que ha de ser un dels objectius prioritaris d'aquest institut. La UNESCO, en la seva carta fundacional, ja diu que les guerres comencen en la ment de les persones. I, efectivament, està en l'ànim egoista de l'ésser humà i dels governants no resoldre o no esforçar-se al màxim per resoldre de manera pacífica els conflictes, com creiem que, ben segur, es podria assolir en la majoria dels casos, negociant, respectant les persones i els seus interessos, arribant a acords en els conflictes bèl·lics i armats, els quals, a més a més, tenen el seu origen en multitud de factors –les disputes territorials, la història, les invasions, les revenges, l'economia actualment pel que fa a la possessió de recursos, factors ètnics i religiosos, manca de democràcia, com ja hem posat de manifest, la pobresa–, i tot això, doncs, fa necessari estudis globals i, alhora, puntuals pel que fa a les mesures de prevenció dels conflictes.

I, en aquest sentit, doncs, és també lícit reconèixer-ho, han sorgit arreu d'Europa iniciatives per organitzar serveis civils de la pau amb la intenció d'oferir alternatives a les intervencions armades i als sistemes de defensa i seguretat militar. Els moviments ciutadans contra la guerra i per la pau han expressat la veu de la societat

de construir alternatives viables i eficients a les intervencions armades.

I en aquesta línia, la Llei de foment de la pau, del Parlament de Catalunya, de la sisena legislatura, l'any 2003, va apostar clarament per la recerca de nous camins per la construcció de la pau, juntament amb la creació del Consell Català de Foment per la Pau, com a alternativa a les intervencions armades i als sistemes de defensa i seguretat militars.

Hem de recordar, pel que fa també, doncs, a la llei, que no podem obviar, i és un dels motius –i que hi entraré amb posterioritat al final de la meva intervenció– que fan que ens hi abstinguem en el dictamen final, que mantenen esmenes, les quals les mantenim vives, precisament, pel caire internacional.

Però ja que estem parlant de l'Institut Català Internacional per la Pau, doncs, hem de reconèixer obertament que avui al món hi ha més conflictes armats que afecten milions de persones, molts d'ells són conflictes dels anomenats «invisibles» que solament apareixen en els mitjans de comunicació de manera puntual o quan es produeixen grans desgràcies, grans catàstrofes i –perquè no dir-ho amb tota la seva cruïda?– grans matances... Conflictes com el d'Israel amb Palestina, l'Iraq, l'Afganistan són debats diaris als mitjans de comunicació, però certament hi ha una quarantena de conflictes dels anomenats «invisibles», on cada dia l'ésser humà pateix una de les pitjors xacres, com és la de la guerra. Conflictes a tots els continents: Àsia, Àfrica, Europa..., a Llatinoamèrica..., la qual cosa fa evident la necessitat d'avançar cap a un sistema civil no violent de resolució de conflictes, pel qual el nostre grup parlamentari aposta clarament, a l'efecte que les institucions de Catalunya contribueixin a nous camins per a la recerca i per a la construcció de la pau. D'aquesta manera, l'actual Consell Català de Foment de la Pau..., han de ser mitjans per al diàleg.

I ara es vol reforçar –a nosaltres ens genera molts dubtes– amb la creació, amb l'aprovació de l'ICIP. Nosaltres creiem que és una dualitat, que estem una altra vegada creant un nou institut públic, un nou organisme públic, quan ja tenim uns mitjans perfectament emmarcats, com és la Llei del foment de la pau, com és el Consell Català de Foment de la Pau, a on es poden desenvolupar totes aquestes polítiques que s'han posat de manifest amb anterioritat a la meua intervenció, i crec que també perfectament englobable pel que fa al contingut de la nostra intervenció.

Nosaltres ho repetim: ja hi ha uns mitjans per assolir uns objectius molt concrets i determinats pel que fa a l'àmbit de les actuacions del Consell Català de Foment de la Pau, i també un marc legislatiu concret i determinat, com és la Llei del foment de la pau. I, per tant, nosaltres ens abstenim avui a la votació, únicament i exclusivament per aquest motiu. Lògicament, nosaltres estem, com no pot ser d'una altra manera, per treballar i per apostar clarament per les resolucions civils dels conflictes armats. És que no pot ser d'altra manera, perquè nosaltres som demòcrates i som persones i som ciutadans que apostem per un futur millor i apostem clarament per un futur en pau.

Ara bé, en el moment d'aprovar-se la llei a la qual ja ens hem referit, la Llei 21/2003, de foment de la pau, el nostre grup parlamentari hi va votar afirmativament –hi va votar afirmativament–, però vàrem «excepcionar» i vàrem votar en contra de la disposició addicional segona d'aquesta, la qual preveia precisament la creació de l'Institut Internacional Català per la Pau, ja que ho creiem una duplictat injustificada d'organismes públics per assolir els mateixos objectius. Per tant, i amb coherència, nosaltres ens abstindrem, ho repeteixo, a la votació final del dictamen.

I aquest criteri el continuem mantenint. Realment, francament, no entenem per què en aquests moments assistim al naixement d'un nou organisme públic –un més, per cert– vinculat a polítiques públiques de foment de la pau, quan ja, ho repeteixo, comptem amb el Consell Català de Foment de la Pau. Pel nostre grup parlamentari, o és sobrer un organisme, o n'és l'altre. I aquesta és la veritable raó, honorable conseller, il·lustres diputats i diputades, de la nostra abstenció. Tant institut, amb tant organisme públic treballant per la pau, a veure si finalment s'acabaran discutint entre ells i acabarà sent pitjor el remei que el mal.

També, i per finalitzar, nosaltres podem compartir i, de fet, compartim les raons que han portat a engendrar aquest organisme, les seves sanes finalitats, el seu esperit, però tenim seriosos dubtes que a través d'aquest text no es puguin vulnerar competències de l'Administració de l'Estat. En aquest sentit, ja en el debat de la Llei del foment de la pau el nostre grup parlamentari va votar en contra de l'article setè, que fa referència a les competències de la Generalitat en l'àmbit de foment del desarmament global, perquè entenem que eren –i ho continuem entenent– competències reservades a l'Estat, a raó del títol competencial «Relacions internacionals» –article 149.1.3 de l'actual Constitució. Els dubtes que teníem en aquell moment els continuem mantenint en aquest moment.

Així, nosaltres repetim, jo crec que els arguments pels quals ens abstindrem al dictamen, a la votació del dictamen final, són prou clars: fonamentalment, perquè considerem que en el fons el que es fa és duplicar organismes públics amb una mateixa finalitat. I anunciem, doncs, senyor president, la retirada de les esmenes 11 i 17, i demanarem votació separada de les esmenes vives, que mantenim vives, 19 i 23, de l'article 3.1.i i de l'exposició de motius, en dos paràgrafs que ja concretarem al moment de la votació.

En definitiva, nosaltres volem acabar la nostra intervenció agraint sincerament la tasca de la ponència, especialment la tasca de la relatora, la il·lustre diputada Dolors Camats, que ha facilitat la tasca i que ha sabut mantindre una ponència àgil i que ha anat veritablement per feina.

Gràcies i, en definitiva, ja hem posat de manifest quin serà el nostre posicionament final.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat. Correspon intervenir, en nom del Grup Parlamentari Mixt, al diputat il·lustre senyor José Domingo, per defensar les seves esmenes.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *conseller*, ilustres diputados y diputadas, representantes del mundo de los movimientos por la paz en Cataluña, la posición de nuestro grupo ya quedó aventurada en el debate con motivo de la totalidad, y en lo que allí se ha planteado se ha procurado ser coherente en la presentación de las enmiendas pertinentes.

Fundamentalmente, las enmiendas que ha presentado nuestro grupo obedecían a lo que entendíamos que era una ley prosopopeya, es decir, una ley gigantesca, una ley absolutamente excesiva, y en este sentido a nosotros nos parecía que no era una carta de presentación adecuada, esta ley, para la finalidad que tenía. Es decir, nos parecía realmente excesivo el contenido y la creación de un órgano como el que hoy probablemente tendrá ocasión de aprobarse.

Esa es una razón. Otra razón eran las cautelas que nosotros manteníamos en referencia con la conexión de las funciones que va a desarrollar este órgano con las que tiene la acción exterior española. Y en este sentido, si se hubiera atendido a las enmiendas que se han presentado por nuestra parte, probablemente hubiera merecido el voto favorable, porque para nosotros era nuclear, ese aspecto.

Y un tercer aspecto, relacionado con el primero, que es que, en definitiva, probablemente estamos ante un órgano innecesario, a la vista de la existencia de otros órganos que pueden cumplir en Cataluña la misión que se le atribuye a este.

Pasaré a referirme al primero de los aspectos. Nosotros hemos presentado numerosas enmiendas de modificación del preámbulo de la ley. Sinceramente, nos ha parecido excesivo, redundante y demasiado autosatisfactorio. La importancia del movimiento por la paz en Cataluña ha sido clave en los últimos años, y de hecho, efectivamente, se ha convertido en un referente a nivel de toda España y a nivel de otros países. Pero focalizarlo en este aspecto y además identificarlo con el concepto de identidad catalana, como en muchos aspectos se hace en el preámbulo, nos parecía innecesario, y más cuando se está hablando en un contexto de paz. Es decir, la paz es mundial, y tener una visión propia de la paz nos parece realmente excesivo.

Nos ha parecido, pues, preocupante que en ese contexto y en ese amplio preámbulo, tal como tuvimos ocasión de hacer mención en el debate de totalidad, no haya tenido un huequcito la referencia a la Constitución Española, en la que también hay, en su preámbulo, un deseo de establecer, por parte de la nación española, «la justicia, la libertad y la seguridad, y de promover el bien de todos los que la integran, en uso de su soberanía, y proclamar la voluntad de colaborar en el refuerzo de unas relaciones pacíficas y de cooperación eficaz entre todos los pueblos de la Tierra». Es decir, ya desde la Constitución hay un mandato, una voluntad de contribuir a unas relaciones pacíficas por parte de todos los pueblos de la Tierra. Ese es un mandato que asumimos, un mandato que aceptamos y que también nos hubiera gustado que se hubiera incardinado correctamente..., además de las citas estatutarias, también una cita que

vincule la necesidad o la voluntad catalana de fomento de la paz con la voluntad de todo el pueblo español de la creación de un contexto que facilite las relaciones pacíficas en todos los pueblos de la Tierra.

Hay un segundo apartado, que es el que hace referencia a la acción exterior. Aquí ha hecho referencia anteriormente el Grupo Popular... No ha presentado ninguna enmienda en ese sentido, pero en todo caso sí que es cierto que nuestro grupo tenía unas ciertas cautelas en cuanto a las funciones que se incluyen en el artículo 3 del proyecto de ley, en relación con las actividades que pudieran ser contraproducentes con la acción exterior española. Se ha citado el artículo 141.1.3, en que corresponde al Gobierno de España la competencia exclusiva en materia de acción exterior.

Creemos que algunas de las tareas que se atribuyen al Institut Català Internacional per la Pau –el ICIP–, pueden sin duda colisionar con la acción exterior española. Y por eso nosotros solicitábamos que fuera relacionada... Es decir, evidentemente, el órgano que se crea es un órgano dependiente, aun cuando se dice «independiente» –y sobre eso tendremos ocasión de hablar–, pero vinculado a un Parlamento de Cataluña y con una conexión directa con el Gobierno. De hecho, en cuanto a los integrantes y al nombramiento de los mismos, está clarísimamente imbricado con el Parlamento y el Gobierno. No puede ir por libre y no puede establecerse un marco propio que quede desvinculado de lo que corresponde a la acción exterior.

Es más, aquí hoy, ahora mismo, se ha hecho referencia a la conveniencia de que se atribuyera a este órgano al departamento de acción exterior de la Generalitat. Pues bien, la cooperación exterior, la acción a favor de la paz, tiene que estar cohonestada, tiene que estar coordinada con la acción exterior española, y para nosotros es un elemento determinante que hace que hoy no podamos dar apoyo a la ley y que procedamos a abstenernos en relación con la misma.

Igualmente, he hecho mención a la independencia del órgano. Si bien es cierto que se ha atenuado la vinculación con el Gobierno en el debate parlamentario –de hecho, el hecho de que en el nombramiento del mismo ya sean nueve los miembros elegidos por el Parlamento lo atenúa–, sin embargo existen algunos aspectos que a nuestro juicio vinculan excesivamente al Gobierno. En concreto, me estoy refiriendo a la figura del convenio, en la que se pueden ejecutar las actuaciones de paz que el Gobierno le encomiende. Nosotros creemos que el hecho de que el propio Gobierno pueda..., bien es cierto que por la figura del convenio, pero pueda atribuir determinadas encomiendas de gestión al ICIP nos parece una pérdida del carácter independiente que predica en su artículo 1 el Proyecto del ICIP.

Es así que, igualmente, entenderíamos que, si realmente fuera un carácter independiente, podría dotarse por la vía de subvenciones, una vía de subvenciones directas, pero en todo caso la vía de asignar recursos presupuestarios de la Ley de presupuestos de la Generalitat también le va a hacer perder cierta independencia, pues no..., bueno, de hecho, el funcionamiento del mismo va a ser vinculado clarísimamente a la voluntad de los distintos gobiernos

de dotar o no dotar, en los correspondientes presupuestos, las partidas presupuestarias al ICIP.

Asimismo, he hablado de que estamos ante un órgano que a nuestro juicio es innecesario. Aquí se ha hecho referencia, por parte de otro grupo parlamentario, que la vía podía ser de complementar el Consell Català de Foment de la Pau, es decir, un órgano que todavía no ha encontrado su hueco, que está realmente pendiente de mayor actividad y que sería a lo mejor el órgano, precisamente, en donde se radicarían algunas de las funciones que se atribuyen al Institut Català Internacional per la Pau.

Pero es así que la Ley de Fomento de la Paz en su momento establecía dos posibilidades de crear un desarrollo de la misma: o bien mediante la creación de un instituto propio, que es la opción elegida, la opción presupuestariamente más cara, la opción más costosa, o bien, mediante la creación de un órgano administrativo, que estableciera, pues, actividades como la difusión y fomento de la educación o otras que allí figuran.

A nuestro juicio es un órgano innecesario, mastodónico –mastodónico, insisto. Nosotros proponíamos una reducción del número de miembros de doce a nueve e igualmente también proponíamos la supresión del Consell Assessor Internacional. Nos parece excesivo este *consell*, integrado por catorce miembros, que tiene como única finalidad, salvo las que se establezcan reglamentariamente, y al día de hoy no se conocen, informar sobre el plan estratégico y el plan anual de actividades. Es decir, catorce miembros destinados a emitir, al día de hoy y hasta que reglamentariamente no se atribuyan otras funciones, ese informe, sinceramente nos parece un excesivo presupuesto, aun cuando la forma de retribución sea únicamente mediante las dietas.

En todo caso, creemos que es una ley que crea un instituto que, evidentemente, tiene una función de escapate más que de eficacia. Ojalá me equivoque y la fuerza de los integrantes –y seguro que alguno de los que están hoy presentes en este acto formarán parte de este instituto en el futuro– haga que realmente tenga sentido y que, desde luego, no contravenga o no sea contradictorio en su actuación con la acción exterior española.

De todas maneras quiero darle las gracias a la ponente, aun cuando nuestras enmiendas..., porque había una clara discrepancia en cuanto a la filosofía de proyecto y era muy difícil de aceptar, y lo entendemos. Es decir que había dos planteamientos completamente diferentes, aun cuando los dos coincidamos en la necesidad de fomentar la paz. Siempre los instrumentos pueden ser unos u otros.

Pero quiero dar las gracias a Dolors Camats por su voluntad de llegar a acuerdos; su voluntad de llegar a acuerdos en aquellos puntos en que realmente era posible. Y quiero citar uno, paradigmático, en el que se logró una transacción por parte de nuestro grupo parlamentario. Es en el hecho de que se haya incorporado, en la designación de los miembros de los órganos del ICIP, la voluntad de llegar a una representación equilibrada entre hombres y mujeres para garantizar que se tenga en cuenta la perspectiva de género.

Realmente yo creo que esta fórmula en que hemos llegado a un consenso debiera ser sabiamente utilizada en todos los preceptos. Es decir, establecer determinadas cuotas, establecer determinadas fijaciones concretas a veces no siempre es bueno, y sí que lo bueno es mantener una vía adecuada, finalista, para llegar a este equilibrio sin ser dogmático.

Por eso creemos que esta fórmula nos parece sabia, y que realmente podría reproducirse en otros preceptos y que fuera tenida de ejemplo, que pudiera valer como el modelo de igualdad de género del ICIP, como un modelo referente para otras leyes.

Coincidimos en la finalidad, coincidimos en la necesidad de fomentar la paz, pero no coincidimos en el instrumento. Y por ello nos vemos obligados a mantener todas nuestras enmiendas. Y, sin duda, deseable al instituto el mayor de los éxitos. Ojalá –ojalá– que dentro de unos meses tengamos ocasión de decir que el Grupo parlamentario Mixto se equivocó en esta votación. Pero en todo caso lo que queremos reflejar es que, coincidiendo en los objetivos, desde luego, la vía utilizada no nos ha parecido la más adecuada por un innecesario incremento del gasto público.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

Gràcies.

Salutació a una delegació de l'Assemblea Legislativa d'El Salvador

Abans de passar la paraula als altres grups parlamentaris, permetin-me que saludi en nom d'aquesta cambra una delegació de l'Assemblea Legislativa d'El Salvador, que està encapçalada pel seu vicepresident, el senyor Roberto Lorenzana, i l'acompanya el senyor Medardo Gonzales i el senyor Óscar Ortiz. Molt bon dia a tots ells i moltes gràcies per acompanyar-nos en aquesta estona.

Projecte de llei de l'Institut Català Internacional per la Pau (tram. 200-00013/08) (continuació)

I continuem amb el debat. Té la paraula per defensar les esmenes reservades i per posicionar-se sobre el text del dictamen, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Antoni Comín.

El Sr. Comín Oliveres

Gràcies, senyor president. Vull començar expressant un sentiment; avui és un dia de satisfacció, és un dia de satisfacció gran, perquè aprofitem definitivament la creació de l'ICIP. I intentaré al llarg de la meva intervenció donar les raons d'aquesta satisfacció. Perquè l'ICIP representa moltes coses –representa moltes coses–; segurament moltes més coses de les que podem imaginar a

primera vista, de les que poden imaginar aquells que no coneixen a fons el procés que hi ha darrere de la creació de l'institut.

Tanmateix, amb el temps que dispojo jo em limitaré a assenyalar el que per mi són els tres significats més rellevants d'aquesta nova institució que neix avui.

En primer lloc diria que l'ICIP, l'Institut Català Internacional de la Pau, és un gest de les institucions de Catalunya cap a la societat civil catalana. És un gest del Govern de la Generalitat, que és qui ha presentat aquest projecte de llei, però és també un gest d'aquest Parlament, diguem, que és qui l'ha esmenat i qui l'aprovarà avui, a una societat civil que històricament ha fet de la pau, s'ha dit per part dels altres grups, una de les seves causes principals, a una societat civil que ha fet de la pau un dels seus principals ideals de treball i de lluita.

Vaig començar la intervenció meva en el debat de totalitat una mica fent la mateixa reflexió i avui permetin-me que em repeteixi. L'ICIP, o alguna cosa similar, és una molt vella demanda del moviment per la pau a Catalunya, que és un moviment que compta amb dècades d'història; una història tan antiga que, de fet, es remunta als anys foscos de la dictadura, eh? I perdoneu-me que vulgui posar noms propis a sobre la taula. Avui vull pensar, doncs, en el Pepe Beúnza, vull pensar en l'Arcadi Oliveres, que ens acompanya a la tribuna, la Tica Font, el Martí Olivella i el Jordi Armadans, l'Alfons Banda... –saps?, aquella cosa tan trista que és fer una llista i deixar-me moltíssima gent que hauria de ser citada...; perdoneu, els que oblidó, en Rafael Grasa, l'Àlex Masllorens, en Xavier Badia, etcètera. Sentiu-vos citats tots els que ho mereixeu, diguem-ne, no?

L'institut és de tots els ciutadans i ciutadanes de Catalunya, però vull dir que la llei és vostra –la llei és vostra–; l'institut és de tots els ciutadans, però la llei és vostra. La llei és vostra, o com a mínim és tan vostra com nostra; tan vostra com nostra, vull dir de tots els diputats que avui l'aproverem en aquest Parlament. Però crec que part de la satisfacció que tinc jo avui és la que es deriva de poder dir això: aprovem una llei que és vostra. I, per tant, us vull donar les gràcies. No vostra de fa una legislatura, ni dues, vostra de fa dècades, com dic; és la culminació d'un procés de dècades.

Més enllà dels homenatges, crec que el que és important és assenyalar que la concepció mateixa, la manera de ser de l'institut, de l'ICIP, és deutora d'aquest origen, d'una llei que ve i prové de la societat civil, i ho dic en positiu.

M'explico. Si anem a l'articulat de la llei –no hi entrem ara– veurem que l'ICIP té moltes funcions; de fet en té fins a una desena i ampliables, no?; no cal repetir-les, ja les vam explicar en el debat de totalitat, no?

Però, si em permeteu, jo crec que al llarg d'aquestes funcions es poden deduir –almenys aquesta és la interpretació que jo en faig, discutible, per descomptat, com totes les interpretacions, no?–, podríem dir, tres principis transversals que d'alguna manera impregnen i modulen totes i cadascuna d'aquestes funcions. I ara s'entendrà què vol dir que l'ICIP és fill de la societat civil catalana.

En primer lloc, l'ICIP què busca? Busca potenciar allò que ja existeix. És a dir, allò que en el treball per la pau ja es fa, ja sigui des de l'àmbit acadèmic, ja sigui des de l'àmbit de la societat civil, l'ICIP busca potenciar-ho: sensibilització i educació, es fan moltes coses; recerca, mobilització social, *lobby* davant de les institucions..., hi han moltes entitats, hi han moltes organitzacions, són molts a la tribuna i els que falten, diguem, no?; mediació i resolució de conflictes, etcètera.

Doncs, l'ICIP el que ha de fer és proporcionar..., en primera instància el que ha de fer l'ICIP, i així ho recull, si no el text de la llei, l'esperit de la llei..., ha de proporcionar mitjans i recolzament a tots aquells actors socials i acadèmics, ho repeteixo, socials i acadèmics, que avui ja estan treballant per la pau a Catalunya.

Segon principi transversal que es dedueix de la lectura de la llei. L'ICIP ha de permetre generar més i millors sinergies entre aquests diferents actors que estan fent el treball per la pau a Catalunya, i entre els actors de la societat civil i del món universitari i les institucions públiques.

Això ho hem dit i ho hem repetit, ho vam veure a les compareixences. Sabem que el compromís per la pau a Catalunya s'expressa a través de tres grups d'actors principals: els moviments socials i les organitzacions de la societat civil, el món acadèmic i universitari, el món de la recerca, i finalment les institucions públiques, amb la Generalitat al capdavant.

Doncs, com dic, l'ICIP què hauria de ser? Hauria de ser el catalitzador; el catalitzador que permeti que aquests diferents actors puguin cooperar més i de manera més efectiva entre ells, que es puguin potenciar, que es puguin complementar, que puguin trobar nous espais de cooperació. Per resumir-ho, l'ICIP hauria de ser el paraigua institucional que aglutini aquests diferents actors, respectant-ne l'autonomia, per descomptat, però intentant que aquests actors es projectin més enllà del que aconseguirien per separat. Si em permeten la broma, jo crec que l'ICIP l'hauríem d'entendre com la casa gran del pacifisme català, diguem-ne, on tots els actors interessats en la cultura de la pau puguin trobar aixopluc. És una autèntica casa gran, diguem-ne.

Tercer principi, molt breument; tercer principi transversal, deia. L'ICIP ha de poder assumir tots aquells reptes que la societat civil o el món acadèmic, per la seva pròpia naturalesa, no poden fer, que d'això també n'hi ha. Ho dic des del respecte més escrupolós pel principi de subsidiarietat. Però sabem que hi ha coses que, justament per principi de subsidiarietat, no són funció de la societat civil. I és en aquest sentit que l'ICIP ens ha de permetre pujar un esgraó en el treball per la pau a Catalunya, només en aquest sentit; és a dir, un salt qualitatiu que consisteix a plantejar-se objectius més ambiciosos, si em permeteu la paraula, més complexos, més agosarats, en la tasca per la construcció de la pau, que requereixen la participació institucional.

Això és el que jo volia dir quan deia: primer significat de l'ICIP, l'ICIP és un gest de les nostres institucions cap a la nostra societat civil.

En segon lloc, o segon significat de l'ICIP, segons aquesta interpretació meva. L'ICIP és un gest de Catalunya, tant de la seva societat civil com de les seves institucions, cap al món, eh? Algun de vosaltres ha dit..., concretament crec que la frase era: «L'ICIP és un regal que fa Catalunya al món.» Ja ho diu el seu nom: institut català, institut internacional. No és només el nom, no és només una qüestió retòrica; també a l'estructura orgànica de l'institut queda ben plasmada aquesta doble naturalesa.

Es parlava abans, l'institut té una junta de govern, amb dotze membre, elegits pel Parlament nou, tres pel Govern, a proposta del Consell Català; té un consell assessor internacional, tan necessari, malgrat les objeccions del Grup Mixt, amb catorze membres, dels quals com a mínim la meitat són no ciutadans de Catalunya.

Però quan dic que l'ICIP és un gest de Catalunya al món, ho voldria dir amb un sentit encara més polític, si m'ho permeteu, amb un sentit més profund, no? I és entendre –i hi vam fer referència en el debat de totalitat, a això; m'hi voldria parat un momentet, si tinc temps– com la societat internacional ha canviat en les darreres dècades, ha canviat molt, i aquests canvis s'expressen de manera molt dramàtica en l'àmbit de la pau i la guerra, en l'àmbit de la seguretat.

Si ens poséssim acadèmics, explicaríem això que hem passat d'una societat internacional moderna en què la seguretat estava articulada bàsicament al voltant dels estats, a una societat internacional postmoderna en què hi ha molts més actors –polítics, econòmics, culturals, actors estatals, locals, privats, públics, subestatals, globals, actors de tota mena–, i entre aquests actors es donen nous tipus de conflictes que obeeixen a noves causes, no?

Per resumir-ho amb una, diguem-ne, reflexió breu, no? Una mica, el que hem vist és que amb la globalització l'equilibri en el qual vivia la societat internacional se n'ha anat en orris. I no parlo de l'equilibri entre els blocs, entre l'est i l'oest; parlo de l'equilibri entre la política i l'economia, entre les forces del mercat i les forces de la política, entre l'estat democràtic i els mercats capitalistes.

I això fa que els vincles de solidaritat que –ho explica Habermas, per fer una cita, diguem-ne, d'autoritat–, històricament, al llarg de la modernitat, han reposat sobretot en els estats –eren qui s'encarregava de generar vincles de solidaritat–, aquests vincles de solidaritat, s'han debilitat –s'han debilitat.

Permeteu-me una metàfora per resumir això. Amb la globalització econòmica tenim més fred; ha arribat un vent fred que és el fred de la globalització. I l'abric tradicional, que era la política, que eren els estats, aquest abric, ja no abruga tant com abans. I les societats necessiten nous abrics. I sovint troben aquests nous abrics en l'àmbit de la cultura, en l'àmbit de la religió, en l'àmbit de les identitats. I sovint aquests nous abrics agafen formes desviades; sovint aquestes identitats, aquests nous ideals, necessaris per reconstruir els vincles de solidaritat que la política no és capaç de proporcionar, agafen formes desviades, s'exacerben.

Jo en el primer debat vaig fer una cita de Gandhi que trobo que és molt lúcida, no?, i a més, com que era un dels pares del pacifisme que ha inspirat el moviment català, doncs, benvinguda sigui; deia: «La violència és la por als ideals dels altres.» Doncs, d'alguna manera, en quin món ens trobem? Ens trobem en un món global, en què fa més fred, eh?, i en el qual, per tant, uns ideals no estrictament polítics s'exacerben, es poden exacerbar. El nord i el sud. O fins i tot la construcció política d'aquests ideals també s'exacerba. I, per tant, tenim nous mecanismes de generació de conflictes, i aquests ideals exacerbat ens fan més por i, com diu Gandhi, com més por, més violència.

Per què faig tota aquesta reflexió? –torno ràpidament a l'ICIP. Perquè el gran repte de la societat internacional és ser capaços de fer que tots els ideals siguin compatibles entre si, de buscar abrics que no es desviïn, de reconstruir la política. Tot això és necessari per fer una societat internacional justa. I jo tampoc volia fer cites, ja no evangèliques, sinó pontificies, però tots recordem la reflexió d'aquell gran papa que va ser Joan XXIII, que deia que sense justícia era impossible imaginar la pau; sense justícia global és impossible imaginar la pau en aquesta societat internacional.

Tot això té a veure amb l'ICIP en quin sentit? Doncs, que a aquest repte, que és el repte de fer que tots els ideals, seguint la reflexió de Gandhi, siguin compatibles entre si, que els ideals no s'exacerbin i que no ens facin por, que els ideals dels altres no ens facin por i que els nostres ideals no facin por als altres, a aquest repte, que és el repte de la pau, tothom hi és cridat; no només els estats, també les institucions subestatals. I és aquí, no només als mecanismes de pacificació tradicionals –diplomàcia, instruments de defensa tradicional, etcètera–, sinó nous instruments de resolució de conflictes, és aquí on és, crec, que l'ICIP trobarà un espai important.

Tercer i últim significat. Jo crec que avui estem molt satisfets també perquè l'ICIP és un exemple més d'un compromís acomplert, un compromís del Pla de govern, que figurava a l'acord d'entesa, que figurava al document programàtic de l'Entesa, però sobretot un compromís de la majoria d'aquesta cambra, que va votar un estatut de Catalunya que en el seu article número 51 diu: «La Generalitat ha de promoure la cultura de la pau i les accions de la pau al món.» Siguem conscients que avui aprovem una llei de desplegament estatutari; això que fem avui *també* és desplegament de l'Estatut, eh?

Aprovem la llei els mateixos grups que vam votar l'Estatut; me'n congratulo. Crec que els grups que no voten, que ja han anunciat que s'abstindran, també tenen dret a sentir-se la llei una mica seva, i almenys jo ho agrairia, que fos així, perquè hi ha parts d'aquesta llei que responen a la seva ploma, que responen a les esmenes que ells han presentat. Vull també subratllar que el fet que no hi votin a favor no vol dir que no hagin tingut una actitud en tot moment constructiva; han tingut una actitud constructiva els grups que s'hi abstindran, els grups que hi votarem a favor. De fet, vull reconèixer aquesta tasca que ells també han posat sobre la taula, de feina productiva.

Vull agrair, per cert, la feina bàsica del lletrat, del senyor Ismael Pitarch; de l'Eduard Principal, el gestor; dels tècnics dels grups, dels quals a vegades ens oblidem però que són absolutament necessaris per fer possible la nostra feina. Permetin-me citar la meua tècnica, que és l'Àngela Lleixà, que em deu escoltar des del despatx; també un agraïment per a ella.

I vull acabar dient un brevíssim comentari sobre el Castell de Montjuïc. Senyor Vila, el Castell de Montjuïc, jo entenc el que vostè diu, però és la seu d'una altra institució, i a més no és funcional per a un institut d'aquesta mena. Però no pateixi perquè, en la mesura que els òrgans de govern de les dues institucions ho acordin, l'ICIP podrà fer ús d'aquestes instal·lacions quan sigui convenient.

Vull només posar de manifest, com deia, que aquesta llei ha tingut un part relativament fàcil, eh? És una llei que ha nascut de manera pacífica, com correspon a la mateixa naturalesa d'aquesta institució. I, per cert, senyora Camats, si m'ho permet, estic segur que aquest part és un auguri del part que ha de tenir vostè, no sé si en les properes hores o els propers dies. Agrair la seva feina, també. Jo no sé si vostè és una de les mares de l'ICIP, però el que està clar és que la criatura que vostè ha de tenir serà germana bessona del nou institut.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, l'illustre senyor Pere Aragonès.

El Sr. Aragonès i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, gent del moviment per la pau que ens acompanyeu, avui s'aprovarà la Llei de l'Institut Català Internacional per la Pau, una llei que es crea per mandat, com s'ha esmentat, de la disposició addicional de la Llei de foment de la pau, que va aprovar aquest Parlament fa dues legislatures.

En primer lloc, el que voldria fer és començar donant les gràcies a tothom que ha fet possible que aquesta llei s'estigui avui debatent aquí i estigui a punt de ser aprovada: a la gent de la ponència, als companys diputats Santi Vila, Antoni Comín, Jordi Montanya, José Domingo, especialment la relatora de la ponència, la diputada Dolors Camats. També voldria agrair a totes les personalitats i experts que han comparegut a la Comissió d'Afers Institucionals..., el suport del Consell Català del Foment de la Pau, la tasca del lletrat Ismael Pitarch, la tasca dels tècnics també dels grups, i també la tasca de la societat civil, que és la que ha anat treballant durant molt de temps perquè aquesta llei fos una realitat.

Al maig vam fer el debat de totalitat de la llei, del projecte de llei, quan es va presentar davant d'aquesta cambra, i es van visualitzar dues qüestions: en primer lloc, la necessitat i que hi havia un consens sobre la necessitat que existís aquest Institut Català Internacional per la Pau, però que també hi havien, alhora, petites discrepàncies en els grups que finalment donaran suport a la llei, que

eren en alguns extrems de la llei que es podrien solucionar perfectament. I creiem que s'ha fet; s'ha fet incorporant i millorant l'exposició de motius, s'ha fet millorant la regulació del Consell de Govern de l'Institut Català Internacional per la Pau, millorant la figura també del Consell Assessor Internacional. I encara mantenim diferències, tot i que alguns grups hi votaran a favor.

I no em puc estar de respondre als tics dels quals acusa va el diputat Santi Vila a la majoria que dona suport al Govern en aquest Parlament. Jo crec que el fet d'incorporar la perspectiva de gènere també a les polítiques de foment de la pau no respon a un tic, respon a una voluntat d'aquest Govern i que va molt més enllà de les forces que donen suport a aquest Govern, i que estic segur que també vostès comparteixen, d'incorporar la visió de la totalitat de la societat, d'aquest 52 per cent que ha estat exclòs del poder, que ha estat exclòs de l'accés al poder durant molts anys. Estic segur que si aquest 52 per cent de la nostra societat hagués accedit al poder en millors condicions i hagués tingut les facilitats i haguessin estat reconeguts els seus drets, els drets de les dones, i s'hagués treballat fort durant molts anys, com ara hi estem intentant treballar, per destruir aquest patriarcat que encara avui tots en som víctimes, hi haurien molts menys conflictes armats dels que en aquests moments tenim entre les nostres mans per resoldre.

També celebren que el Partit Popular arribi a la conclusió que sense democràcia no hi ha pau. Nosaltres creiem exactament el mateix, i a més creiem que és molt oportú que aquest concepte estigui present quan tenim l'oportunitat d'intervenir directament en la resolució de conflictes. L'Institut Català Internacional per la Pau hi provarà d'intervenir, però també és veritat que hi ha hagut resolució de conflictes de caràcter..., de violència política, que, si s'hagués tingut en compte que sense democràcia no hi ha pau, avui potser estarien en un estadi molt més avançat.

I, respecte a les posicions que ha expressat el Grup Mixt, jo crec que l'illustre diputat José Domingo ens acusava de tenir una visió de la pau de caràcter identitari, i crec que ha fet servir una retòrica habitual del seu grup quan diu: «És que vostès aprofiten el foment de la pau i aprofiten la construcció de la pau per fer construcció nacional.» Però vostè després mateix es desmentia quan deia que s'havia d'incorporar també la visió de la pau a l'espanyola, no? Per tant, quan vostè parlava de la identitat i quan parlava d'extreure la identitat, era per extreure la identitat catalana i suplantar-la per una altra visió. Jo crec que el que s'ha de fer aquí –i crec que això és compartit per la majoria de diputats d'aquesta cambra– és precisament fer les aportacions que podem fer en tant que poble, en tant que nació amb unes determinades característiques, a la construcció de la pau al món.

Hem millorat el projecte de llei, però els aspectes troncal es mantenen. L'ICIP, l'Institut Català Internacional per la Pau, serà un instrument de recerca i formació acadèmica en processos de pau. I això creiem que és una aportació que no pot fer, per exemple, el Consell Català de Foment de la Pau, com s'esmentava per part dels grups que s'abstindran finalment en aquesta votació. Per tant, creiem que és una aportació necessària, i

per tant, per això només, ja era necessari el naixement de l'ICIP.

L'ICIP serà un instrument de foment de la cultura de la pau. I creiem que aquí és important que el foment de la cultura de la pau que fa la societat civil, que fan també moltes administracions, també sigui recolzat per una institució com l'ICIP. Una persona que ha participat en la resolució pacífica de conflictes i que ha tingut un paper determinant, per exemple, en el procés de pau a Irlanda del Nord, el sacerdot Alec Reid, ens deia que «cal que els joves» –referint-se als joves d'Irlanda del Nord–, «cal que entenguin què és la pau i la història que hi ha al darrere; cal que els joves assimilïn els principis que resolen els conflictes, perquè no tornin a repetir-se errors del passat». Crec que les paraules d'aquesta persona, que ha estat molt activa en la resolució de conflictes a tot Europa, doncs, són una bona raó, són una bona reflexió per tal de reforçar aquest paper que ha de tenir l'ICIP en el foment de la cultura de la pau.

També serà l'institut un instrument de treball de la memòria del moviment pacifista a Catalunya. I vull tornar a fer un recordatori, com ja ho vaig fer al debat de totalitat, de tots els insubmisos que han patit la repressió de l'Estat per tal d'aconseguir una societat més desmilitaritzada; d'ells també és aquesta llei. I també vull fer un recordatori, i és que avui en el nostre Estat hi ha persones que estan sotmeses a processos judicials per haver-se implicat en processos de pau –diputats de parlaments autonòmics, presidents de comunitats autònomes. I és també, crec, doncs, avui, just, que parlem de pau, que parlem de resolució pacífica de conflictes, posar-ho sobre la taula.

L'institut també serà un instrument d'acció per la pau, s'hi implicarà, de resolució de conflictes, amb la discreció que convingui, perquè els conflictes moltes vegades es resolen amb discreció, i no tant posant-los a la llum, però amb eficàcia. En els arguments que s'han posat sobre la taula avui per no acceptar i per no votar a favor d'aquest projecte de llei, hi ha el que diu que l'ICIP no ha d'existir perquè és duplicat del treball de l'Administració –i crec que això ja s'ha respost anteriorment–, perquè són funcions que no pertocarien a un govern i que pertocarien, en tot cas, a la societat civil. Jo crec, i crec que és compartit tant per la majoria de diputats del meu grup parlamentari com per la resta de diputats d'aquesta cambra, que el que ha de fer un govern és donar resposta a la societat civil. I aquí hi ha una societat civil, tota una sèrie de gent que han estat treballant durant molts anys pel moviment per la pau a Catalunya, i, per tant, un govern que vulgui estimular una societat participativa ha de donar-hi resposta. Aquesta és una resposta.

També s'ha posat sobre la taula que l'Institut Català Internacional per la Pau pot trepitjar competències de l'acció exterior espanyola que atribueix la Constitució al Govern de l'Estat. Jo crec que, si tinguéssim una visió antiga de quin és el paper de Catalunya al món, podríem trobar-ho correcte i podríem trobar correcta aquesta interpretació constitucional. Jo crec que –i em sembla que és compartit– el paper de Catalunya en un món cada vegada més globalitzat, on allò que passa a molts quilòmetres de distància ens afecta aquí, fa que hàgim de tenir una interpretació molt més àmplia

i no tan restrictiva d'aquest precepte de la Constitució. Catalunya actua al món, i no necessàriament ho fa dient que actua en relacions internacionals. Però Catalunya actua al món, per exemple, per millorar el benestar dels ciutadans de Catalunya, per millorar la competitivitat, però també pot actuar al món per millorar el món a nivell general. I aquest és, des de la humilitat i des de la voluntat que el treball de l'institut, doncs, doti de reconeixement internacional aquesta voluntat que tenim d'aportar al món el nostre granet de sorra per a la construcció de pau, creiem, un dels motius que ens porten a donar suport a aquest projecte de llei.

El president Companys deia que «no són grans els pobles per la seva extensió territorial, sinó per l'aportació que fan al patrimoni de la humanitat i el solc que marquen a les planes de la història». Catalunya, des de la humilitat, des de la voluntat que el treball del dia a dia d'aquest institut, doncs, li atorgui el prestigi internacional que pot arribar a tenir, fa una aportació, amb aquesta llei, amb la creació d'aquest institut, al patrimoni de la humanitat, en la vessant de la construcció de la pau.

És una aposta que nosaltres creiem que és important que tingui el suport de tota aquesta cambra. Lamentem que hi hagi dos grups que s'abstinguin, tot i que reconeixem que han fet una aportació important també i que han millorat el text del projecte de llei.

I esperem que la tasca de l'institut sigui molta, que sigui bona i que, seguint les paraules del president Companys, faci de Catalunya un gran poble, precisament perquè porti al món, doncs, més construcció de pau i un gran treball al servei de la pau.

Gràcies, senyor president, senyor conseller, il·lustres diputats, i gràcies, gent que ens heu acompanyat.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Dolors Camats.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Gràcies de nou a tots els portaveus que han participat, i deixeu-me que saludi ara com a portaveu del meu grup, i no només com a relatora, a tots aquells que ens heu acompanyat, que ens acompanyeu avui en el tràmit final de la llei, però també que ens heu acompanyat en la idea de creació de l'ICIP, en el programa, i en la idea també de la necessitat d'un institut d'aquestes característiques a Catalunya. Probablement, sense la feina, aquesta trajectòria que ja ha estat esmentada pels diferents portaveus i que ja ha estat reconeguda, avui no ens trobaríem en aquest moment, ni ens hi trobaríem en un institut que té les característiques d'aquest.

És veritat –i es recordava abans– que l'ICIP neix amb un mandat, que neix de la mateixa Llei de foment de la pau, però que també el mateix Estatut, el nou Estatut de Catalunya, reconeix en el seu article 51 la necessitat de promoure la pau i accions de foment de la pau al món, i que, per tant, ja ens convida a posar un instrument i

a dotar d'un instrument propi el Govern per a aquesta activitat i per a aquest foment de la pau.

Com deia, probablement, malgrat el que digui la llei de foment i malgrat el que diu el mateix Estatut, el que determina la creació definitiva avui de l'institut a través d'aquesta llei és la voluntat del Govern de recollir la demanda, la proposta i el compromís de tot el moviment per la pau a Catalunya i d'un anheli que va més enllà del mateix moviment, que és el de la societat catalana, que no és només per la pau, sinó un anheli de no restar indiferent al que passa a la resta del món i d'un poble que no vol restar indiferent a la violència com a resposta als conflictes del món. I probablement la nostra societat hi ha donat resposta moltes vegades i evidència moltes vegades.

Ens ho diu el mateix dictamen del Consell Català del Foment de la Pau, quan reconeix que la llei connecta amb la sensibilitat ben entesa i arrelada al nostre país i amb una demanda del moviment per la pau. El mateix consell també valora positivament que l'ICIP neixi com un organisme independent en la seva acció i que li permeti, per aquesta independència, donar suport a les activitats de la societat civil, ser un actor protagonista i amb agenda pròpia en l'àmbit internacional i actuant com a col·laborador de les administracions públiques que ho sol·licitin.

Per tots aquests elements, el Consell Català del Foment de la Pau feia un informe positiu de la creació de l'ICIP; en cap moment senyalava que podia ser un institut que duplicués la seva feina, sinó que n'aplaudia precisament la creació, com una manera de reforçar la feina de les organitzacions i, precisament, convidant que els recursos i les possibilitats de l'ICIP fossin els màxims possibles, per potenciar precisament aquestes activitats.

Vull destacar també que l'ICIP, malgrat els recels que avui s'han explicat o els dubtes que avui es comentaven, neix sense l'oposició de cap dels grups d'aquest Parlament, i, per a un institut, per a un organisme que té vocació també de treball internacional, aquesta també és una bona carta de presentació. I, com s'ha recollit també, neix, malgrat les objeccions que hi han mostrat alguns grups, amb aportacions de tots els grups que sí que hem intentat, al llarg de la ponència i al llarg de la negociació de la llei, que hi anessin sent incorporades.

És, per tant, un reconeixement a allò que ja existeix i que calia que el Govern dotés amb un instrument concret. Calia, per tant, una aposta des de la política, des de la política pública, per a la creació d'un institut, d'un instrument per la pau. És un institut que ha de servir als governs, a les administracions, a la mateixa societat, a la sensibilitat ciutadana, sense duplicar, tal com s'ha dit, la feina que ja fan algunes organitzacions. En la seva compareixença, en Rafael Grasa ens recordava que probablement l'ICIP ha de funcionar com a catalitzador químic, no?; ell expressava molt clarament que ha de ser com aquell element invisible que no s'ha de veure en el resultat però que ha d'estar present o que és imprescindible perquè algunes accions, algunes reaccions i alguns elements es produeixin.

A Catalunya n'han passat moltes, de coses en l'àrea de la pau, moltíssimes, però l'ICIP ha d'ajudar que en

passin d'altres, que se'n projectin de noves, a vegades, com es deia, des de la discreció i des de la invisibilitat de la seva actuació.

L'ICIP neix amb característiques molt concretes, alguns se n'han fet ressò. No me'n puc estar de dir, com comentava el diputat Santi Vila, de Convergència i Unió, que sí que hem modificat la relació que l'ICIP tindrà amb el Govern, no pas ni pel departament de política exterior, ni, com es deia, respectant cap mena d'equilibri, sinó precisament que la relació de l'institut serà amb aquell departament, sigui quin sigui, en el govern que toqui, encarregat del foment de la pau, que en definitiva ens ha semblat que era la relació més escaient.

La característica principal i que més hem destacat tots plegats, precisament, d'aquest nou institut és la seva independència; un institut independent de titularitat pública i creat pel Parlament, amb el màxim de consens polític i social que ha estat possible, i no sotmès a variables polítiques i, en canvi, sí fruit de la demanda de la societat civil. Amb una junta que hem intentat anar perfilant per fer-la al més diversa possible i al més equilibrada possible, és veritat, en els perfils, en el territori, i –deixi'm dir-li-ho, senyor Vila– també en el tema del gènere. I no és sobrer.

La llei recull una categoria negada durant molt de temps, no només en la política de pau, no només en les polítiques públiques, sinó en molts aspectes, però també en el tema de la pau, perquè en els conflictes les víctimes principals són encara avui dones que pateixen, per exemple, la seva violació o les seves vexacions com a elements més de la pràctica de la guerra o com a elements més de la lluita contra l'enemic. Són víctimes principals, però són també agents principals quan es tracta de parlar de reconstruir la pau, de reconstruir els conflictes, de pacificar o de mitjançar. Són innombrables les declaracions que recomanen, en el posicionament de construir consensos de pau, que a les taules hi hagi assegurades també dones per facilitar, per mitjançar, per fer més fàcil i més possible la construcció de la pau. Per tant..., vostè ens recordava les amazones, i jo li puc dir que la guerra potser sí que es pot fer amb dones o sense dones, però el que és segur que no es pot fer sense dones és la construcció de la pau, i d'això és del que estem parlant.

A més a més en destaca, del paper de l'ICIP, el seu paper internacional. És obvi que el nostre és un país que té unes característiques especials, a diferència d'altres països, és un país sense estat, ho recordàvem, sense estat propi i sense exèrcit propi a l'hora d'intervenir en les relacions internacionals, però que això, malgrat tot, no ens ha impedit tenir sempre una vocació internacional molt exacerbada, molt evident i molt potenciada; una vocació internacional d'incidir en el que passa a la resta del món i d'intervenir-hi en tots els nivells de les relacions internacionals, amb els avantatges i amb els inconvenients que tenen les nostres característiques. Ho recull el nostre Estatut i ho han recollit també altres estatuts abans.

En general, els governs dels estats, en política exterior i en exèrcit, consideren innegociable aquesta política exterior i de defensa. Com en cap altra matèria de govern,

no hi ha ni participació, ni transparència, ni democràcia, ni explicacions sobre les decisions que es prenen en aquest nivell. En el cas de Catalunya avui fem un pas precisament en la línia contrària. L'ICIP és precisament un instrument que va en la direcció contrària de no explicar, de no fer transparent, de no fer participativa ni democràtica la política exterior o la política de relacions internacionals, perquè l'ICIP és una aposta clara des de la societat, amb la complicitat de la societat i amb els seus objectius, per una manera d'entendre les relacions internacionals del nostre país, la nostra pròpia manera d'incidir en el món, la nostra pròpia manera d'entendre la diplomàcia, les relacions, la mediació i la resta de pobles del món. Avui són molts els ambaixadors i ambaixadores catalans i catalanes que arreu del món, en projectes de pau, de solidaritat, de cooperació, de mediació, d'observació, ja intervenen i prenen una opció de relacions de Catalunya amb la resta del món.

També volia destacar que les bases de l'ICIP, allò en què fonamentarà la seva actuació i el seu suport o la seva feina, van o transcendeixen el que es pot pensar només d'un institut de suport al moviment associatiu, que també ho és. Passen per la sensibilització, la creació d'opinió favorable a una certa cultura de pau, l'actuació i la formació, i també la recerca de la pau. Perquè estem molt acostumats a invertir en la recerca militar, en la recerca per la defensa, en la recerca per la seguretat, però ens cal també investigar i fer recerca sobre el perquè de la guerra, el perquè de les seves conseqüències, el perquè de les seves causes, i per conèixer les seves raons o el que hi ha al darrere del negoci de les seguretats i de les inseguretats o del negoci de la guerra.

Per tant, un institut que aposta clarament per tenir diverses funcions, per línies de treball que ja estan encetades per alguns dels qui avui ens acompanyen en les intervencions, però que també es proposa encetar-ne de noves i obrir nous camps d'acció, noves finalitats i nous suports, i fer-ho, a més a més, sense incidir o sense trepitjar o sense duplicar allò que ja s'està fent o que ja han fet tant des del Govern com des de la societat.

A més a més, tal com deia el conseller Saura en el debat de la totalitat, el nostre país ha estat i és no només sensible amb els conflictes, sinó que ha estat tossut en el tema de la pau. De tossuts per la pau, en tenim exemples durant aquest segle, i també durant el segle passat; a alguns, s'hi ha fet referència. Però, com ens recorda l'Enric Prat quan fa un repàs a la història del moviment per la pau, fins i tot la revolta de la Setmana Tràgica, l'any 1909, té un component de rebel·lia contra la guerra i contra l'ocupació militar i té un component antimilitarista que s'ha mantingut al llarg de tot el segle xx i del segle xxi, en moltíssimes manifestacions i expressions multitudinàries a casa nostra, i que de forma destacada ha fet aflorar a Catalunya en el context espanyol i també en el context internacional: l'any 84 contra l'entrada a l'OTAN i el que significava amb la implicació en l'organització atlantista; les mobilitzacions en contra de la Guerra del Golf, a principis dels anys noranta, o la mobilització que va posar Barcelona com a referent de la guerra contra l'Iraq, l'any 2003, però també innumbrables campanyes que han fet de Catalunya cen-

tre mundial de la lluita contra les mines antipersona o contra proves nuclears a Mururoa.

S'ha parlat també de l'objecció de consciència, de la insubmissió, de l'objecció fiscal o de la recerca, o de la necessitat que la recerca universitària no s'adreci a projectes militars.

Sovint hem de recordar que el moviment per la pau és un moviment que emergeix amb intensitat en moments puntuals i que sap resguardar-se durant altres períodes, amb feina de sensibilització, d'educació i d'activisme.

Algú pot pensar –i se n'ha fet algun comentari– que aquesta és una llei sobrera, d'objectius massa elevats o massa utòpics. Els puc garantir que avui, com ahir, com en altres moments, el nostre grup parlamentari ens n'hem sentit a dir, d'utòpics o d'idealistes, i fins i tot d'altres apellatius que, amb voluntats més o menys despectives, ens critiquen quan intentem fer passos endavant. En tot cas, està clar que el punt de partida de la llei és la creença que la política té el valor de canviar les coses, i no és merament un instrument de gestió i de servei als interessos contraposats d'uns i altres. La llei està proposada i defensada des del convenciment del valor de la conversa i la paraula, per sobre del valor de la guerra; del valor del convèncer, per sobre del d'en-vair, i de la necessitat d'invertir-hi esforços, per lluny que estigui l'objectiu.

L'ICIP neix –es deia abans– amb tota la modèstia, però també amb tota la força d'aquestes utopies, i estic segura que les compartim amb molta gent que avui està en aquest hemicicle, amb molts catalans i catalanes, amb molta gent arreu del món, amb gent com la que aquesta matinalada intentava un cop més que la raó, la justícia i la paraula passessin per davant de la guerra i el dret de conquesta per parlar de Palestina i d'Israel.

D'utopies –altres en diuen «somnia», altres en poden dir «miracles»–, els homes i les dones, en tot cas, en sabem molt, d'aquest impossibles que es fan reals cada dia. Les mares especialment, i les que estem a punt de ser-ho de nou, veiem cada dia que els petits canvis fan possibles aquests petits miracles quotidians que són els naixements. Probablement per això creiem una mica més que amb petits canvis, amb petits avenços, amb petits instruments o eines, com avui fem amb l'ICIP, amb alguna voluntat més que anem robant a la majoria, podem anar canviant aquest món des del nostre petit país, per fer-lo un lloc més just per viure.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Doncs, cridarem a votació.

(Pausa llarga.)

Bé, doncs, començarem la votació.

En primer lloc, atès que les del Grup Parlamentari de Convergència i Unió han estat retirades, votarem les esmenes que queden vives del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, que són la 19 i la 23.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 14 vots a favor, 115 vots en contra i 3 abstencions.

Votarem seguidament les esmenes que queden vives del Grup Mixt.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 3 vots a favor, 115 vots en contra i 14 abstencions.

Passem seguidament a la votació del text del dictamen del projecte de llei.

Farem una primera votació en què hi haurà el paràgraf segon de l'exposició de motius des de l'expressió «amb aquesta...» fins al final; hi haurà també la lletra *f* del paràgraf 16, i l'apartat 3.1 lletra *i* de l'articulat.

Correcte? Podem votar-ho tot conjuntament? (*Pausa.*)

Doncs, primer votem aquesta..., fem aquesta votació separada.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 115 vots a favor, 14 vots en contra i 3 abstencions.

Votarem seguidament la resta del dictamen.

Comença la votació.

El Projecte de llei de l'Institut Català Internacional per la Pau ha estat aprovat per 112 vots a favor, 17 abstencions i 3 vots en contra.

(*Aplaudiments forts i perllongats.*)

El quart..., el quart punt de l'ordre del dia... Senyores diputades, senyors diputats... (*Forta remor de veus.*)

Projecte de llei d'espectacles públics i activitats recreatives (debat de totalitat) (tram. 200-00026/08)

El quart punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre el Projecte... (*Persisteix la remor de veus.*) Senyores diputades, senyora diputats... Senyores diputades, senyors diputats!

El debat de totalitat sobre el Projecte de llei d'espectacles públics i activitats recreatives. D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'honorable senyor Joan Saura, conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació.

(*Pausa.*)

Honorable conseller, té la paraula.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació (Sr. Joan Saura i Laporta)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, passo a presentar el Projecte de llei d'espectacles públics i activitats recreatives. Comparec davant d'aquesta cambra per presentar aquest projecte que ha de substituir la Llei 10/1990, de 15 de juny, sobre policia d'espectacles, les activitats recreatives i els establiments públics.

Començaré la meua intervenció destacant els principis orientadors que inspiren l'elaboració d'aquest projecte de llei. Des de l'entrada en vigor de l'anterior llei, l'any 1990, l'evolució social en la pràctica de l'oci i la realització d'espectacles i activitats públiques a la nostra societat han patit, evidentment, una profunda transformació; transformació que és el reflex d'una societat en constant canvi, dinàmica i de la qual el legislador no pot romandre al marge. La legislació actual no és capaç de donar resposta a aquesta aparició de noves activitats d'oci i dels nous formats de les activitats ja existents, així com de la forma de gaudir-ne.

El text d'aquest projecte de llei que avui debatem té en compte la importància i la generalització de l'oci, de les activitats artístiques i de la cultura; la diversificació constant de les seves manifestacions, la complexitat i la diversitat d'interessos que concorren en els espectacles públics i les activitats recreatives.

La nova llei, el nou projecte de llei és el resultat del treball que des del departament hem fet per establir un marc general que atorgui seguretat i vetllí per la qualitat en l'oferta de l'oci i el lleure, amb uns paràmetres clars i segurs per a l'empresariat i per a la ciutadania en general; uns paràmetres dissenyats per fomentar la convivència, inspirats en principis d'equilibri entre els professionals del sector, els qui volen gaudir de les activitats i els qui volen disposar del seu propi dret al descans.

Un treball que hem fet comptant amb la participació de tots els sectors afectats per aquest projecte de llei. En tot moment hem estat conscients de la importància que aquesta norma té per als diferents sectors implicats: entitats del món de la cultura, de l'oci i espectacles, per al món municipal, per a altres departaments del Govern i per a la ciutadania en general. De manera que l'hem obert a la participació i a l'aportació d'allegacions que han millorat i enriquit aquest text. Hem volgut que la futura llei esdevingui un marc normatiu harmonitzador per als diferents sectors i interessos que hi conflueixen.

L'objectiu de la llei és establir el règim jurídic i regular la intervenció administrativa en els espectacles públics, activitats recreatives i en els establiments oberts al públic o espais oberts on es desenvolupen aquestes activitats, amb independència del caràcter públic o privat del seu organitzador, de la titularitat pública o privada de l'establiment en què es desenvolupen, de la seva finalitat lucrativa o no lucrativa i del seu caràcter esporàdic o habitual.

La llei recull els principis generals amb la finalitat de ser un paraigua que aplegui totes les possibles situacions que es puguin generar, sense voler entrar a regular en detall. El detall el deixarem per a un reglament posterior, que haurà de ser un reglament de llarg recorregut.

La llei és absolutament concreta i detallada quan cal que les lleis ho siguin, especialment, pel que fa referència a l'aparell sancionador, i remet al posterior desenvolupament normatiu, mitjançant els reglaments, el detall tècnic i el procediment i els requisits d'aspectes tan importants com les llicències. Si no fos així, implicaria modificacions constants de la llei per evitar que aquesta

quedés desfasada. Cal tenir en compte que la Llei de l'any 1990 no tenia un reglament que la desenvolupés.

Per a l'elaboració d'aquesta llei, ens hem basat en quatre pilars bàsics que impregnen el nou text, i que són: el primer, el principi de qualitat, d'equilibri entre la convivència ciutadana, la seguretat i la qualitat. La llei vetlla per la qualitat dels espectacles públics i de les activitats recreatives i dels establiments on uns i altres es desenvolupen, als efectes de garantir la comoditat de les persones que hi assisteixen i hi participen, i de promoure el seu interès artístic i cultural.

La llei també fomenta l'equilibri de la convivència entre els drets dels qui volen gaudir dels espectacles i de les activitats recreatives dels que s'hi dediquen professionalment i de la resta de ciutadania, especialment dels que viuen a la proximitat dels indrets on es celebren.

La llei també garanteix la seguretat de les persones que participen o que assisteixen als espectacles públics i a les activitats recreatives, que obliga a vetllar per les adequades condicions dels establiments o espais on es celebren, a protegir el seu normal desenvolupament i a promoure mesures per evitar riscos i accidents de trànsit, així com la protecció de terceres persones.

El segon criteri és la incorporació d'un títol en aquesta llei sobre drets i deures. Estem davant d'una llei garantista i rigorosa, també en aspectes tan importants com els drets i obligacions dels espectadors i usuaris, i s'amplia aquests a diversos col·lectius de persones relacionades amb els espectacles públics i amb les activitats recreatives: dels titulars i organitzadors de les activitats, dels artistes, intèrprets o executants i altre personal al servei dels espectacles o activitats.

Es defineixen en la llei, en el projecte de llei, i es reconeixen explícitament els drets dels usuaris, organitzadors, espectadors i participants, i es compatibilitzen els interessos de la ciutadania amb els propis dels professionals dels espectacles i les activitats recreatives.

El tercer criteri és el criteri de participació ciutadana. La llei reconeix el dret de la ciutadania a conèixer i a ser consultats en els procediments de tramitació de llicències i autoritzacions. Incorpora els drets de les persones que resideixen a les proximitats del lloc on es realitza l'activitat a rebre la informació de què disposi l'Administració amb relació a les sol·licituds de llicències.

També preveu que les administracions disposin de mecanismes de mediació entre usuaris, titulars d'establiments i persones afectades, per tal de resoldre possibles situacions en conflicte.

I el quart i últim criteri és el de la descentralització de competències en el camp municipal. Aquest projecte té una vocació descentralitzadora envers els ajuntaments, i potencia la descentralització d'aquelles competències susceptibles de ser assumides pels municipis per complir amb el principi de descentralització i autonomia dels municipis, incorporant a aquest sector el principi de subsidiarietat assumit per la Carta europea d'autonomia local. Els ajuntaments podran exercir pràcticament totes les competències executives: la regulació i la planificació, les llicències, el control, les inspeccions i les sancions.

El contingut de la llei testimonia l'interès d'aquest Govern i dels ens locals per regular amb qualitat les activitats que són objecte d'aquesta llei. Hem treballat en pro d'una regulació coordinada amb la normativa local, amb la participació activa dels municipis.

Com a exemple d'aquesta voluntat descentralitzadora..., ha estat la redacció final d'alguns articles, com l'article 39, que regula els establiments de règim especial, els *after-hours*, en què la competència per autoritzar aquests establiments és dels ajuntaments en municipis de més de cinquanta mil habitants, i en la resta de municipis es pot delegar sempre que se sol·liciti.

Per assolir també un altre dels objectius d'aquest Govern, que és el de la cooperació i coordinació entre les administracions, es crea la Comissió d'Espectacles i Activitats Recreatives, com a òrgan de col·laboració entre la Generalitat i els ajuntaments en l'àmbit de la llei.

Pel que fa al règim sancionador, també s'inclou la possibilitat que els agents de la Policia de la Generalitat apliquin mesures provisionals immediates en aquells casos de perill per a les persones, i aplicar el comís de material utilitzat en determinades activitats o festes il·legals.

També en la disposició transitòria tercera s'incorpora una regulació específica per a les estructures desmuntables, com en el cas de fires, cirks, fins que es porti a terme el desenvolupament reglamentari de la llei. I és que, tal com ja he esmentat, la diversitat de situacions que recull la llei o la tecnicitat de molts aspectes, com els que fan referència a les característiques dels locals, dels horaris, etcètera, no només fa convenient, sinó també impossible la regulació completa en la llei de totes aquestes situacions. Per això la llei, una vegada cobreix la matèria que havia de ser reservada, recorre a la tècnica de l'habilitació reglamentària.

Aquestes són, senyores i senyors diputats, les línies bàsiques del Projecte de llei d'espectacles públics i activitats recreatives que he tingut l'honor de presentar a aquesta cambra. Disposem, n'estic segur, d'un bon projecte de llei i esperem que ben aviat, amb l'aprovació per part de la cambra, amb tant suport com sigui possible, amb tot el suport si és possible, podrem posar-lo immediatament en marxa, en benefici de la convivència ciutadana, la seguretat i la qualitat en els espectacles públics i les activitats recreatives.

Res més, i moltes gràcies.

El president

Té la paraula, per a la defensa de l'esmena a la totalitat, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Jordi Turull.

El Sr. Turull i Negre

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, abans d'entrar en el detall dels motius de la nostra esmena a la totalitat d'aquest projecte de llei, voldria fer unes consideracions sobre el nostre posicionament amb relació a la matèria que ens ocupa.

En primer lloc, com molts àmbits, aquest ha sofert una clara evolució, fet que comporta noves necessitats, nous riscos, però també noves oportunitats. Aquest és un àmbit massa important, amb massa derivades en molts ordres, i que no permet tenir una legislació que corri el perill de poder quedar desfasada en el temps.

En segon lloc, compartim el que s'explicita a l'exposició de motius quan diu que una regulació d'aquesta matèria ha de pivotar sobre tres grans conceptes en el sentit més ampli, i que són la convivència, la seguretat i la qualitat.

En tercer lloc, creiem que tot el debat que genera una regulació d'aquestes característiques no s'ha de presentar com una confrontació d'interessos d'uns en detriment dels altres, ja siguin usuaris, veïns, empreses o els mateixos ajuntaments, com a organitzadors també d'activitats d'oci, sinó tot el contrari: la nova llei ha de servir també per compatibilitzar llurs drets i la legitimitat de llurs interessos. Els veïns i les veïnes tenen el dret al descans i, per tant, el dret a no ser pertorbats en l'exercici d'aquest; els ciutadans i ciutadanes tenen dret a l'oci, a un oci de qualitat i amb totes les garanties de seguretat, i l'empresariat d'aquest sector, que a Catalunya ha tingut i té un paper important, l'ha de poder seguir tenint. No es tracta, per tant, de confrontar-los o enfrontar-los, sinó que es tracta de marcar una política pública clara i efectiva i que tothom conegui de manera precisa quines són les regles exactes del joc.

En quart lloc, una nova llei en aquesta matèria ha de ser tractada en el sentit més ampli i evitar la dispersió o els buits legals. Què vull dir, amb això? Doncs, que hem d'afrontar aquesta posada al dia per abordar justament tot allò que avui en dia esdevé *de facto* espectacles i/o activitats recreatives. També totes aquelles activitats situades, per exemple, en l'àmbit de les diferents manifestacions culturals i que són també moltes i molt diverses, i que cal dotar-les també de garanties de seguretat. És a dir, aquesta ha de ser una llei tractada des del punt de vista més ampli i transversal, com ho és l'àmbit avui en dia.

Dit tot això, i situats aquí, per què hem presentat una esmena a la totalitat? Doncs, perquè considerem que el text que arriba avui aquí és molt millorable, molt, tant des del punt de vista jurídic com des del punt de vista polític. I també l'hem presentat perquè un cop analitzat el contingut del text, de donar-hi el nostre vistiplau, el que estaríem fent seria donar un xec en blanc per al desenvolupament d'una llei que, tal com ara està redactada, és bàsicament enunciativa i deixa tota concreció a futurs reglaments; una llei totalment inspirada en aquella lògica de «vosaltres feu lleis, que jo ja faré els reglaments». M'agradaria desgranar aquests motius que per nosaltres justifiquen sobrerament la presentació d'una esmena a la totalitat.

En aquest projecte de llei, al llarg dels seus seixantacinc articles, hi ha més de cinquanta remissions a una futura concreció de reglament; ho repeteixo, més de cinquanta aspectes –molts d'ells importants, no pas tecnicismes– que es concretaran via reglament. Això, a parer del nostre grup, és del tot excessiu.

Posem-ne alguns exemples. Per exemple, l'article 5, apartat c, referit al dret dels espectadors i usuaris, estableix el dret d'un ciutadà a ser admès a l'establiment sense que... «no concorri cap de les causes d'exclusió que, per raons de seguretat o alteració de l'ordre, es determinin reglamentàriament»; i aquí ho deixa. O l'article 6, apartat g, referit en aquest cas als drets i obligacions dels organitzadors i titulars, estableix l'obligació de «disposar d'un servei de vigilància en els supòsits assenyalats reglamentàriament», i atès per personal capacitat «d'acord amb el que s'estableixi «reglamentàriament»; i ho deixa aquí. O l'article 9.1, referit a la protecció de menors, diu: «Reglamentàriament, es regularà l'accés dels menors a determinats establiments oberts al públic.» O l'article 10, que regula el dret d'admissió, estableix que «tothom té dret a accedir a establiments oberts al públic i espais, en els termes establerts reglamentàriament». O l'article 12.2, referit a la delegació de competències de la Generalitat als ajuntaments, quan diu que podran sol·licitar aquesta delegació «quan compleixin els següents requisits: acreditar, en els termes que la Generalitat establirà reglamentàriament, que disposen de la capacitat de gestió tècnica suficient per a exercir-les». O l'article 25, quan diu que «reglamentàriament, s'ha de determinar quins establiments han de disposar de personal i instal·lacions de vigilància, així com les seves funcions i obligacions». I així va fent la llei: tot al reglament. I no parlo de tecnicismes, parlo –ho han vist– de temes importants: dret d'admissió, condicions de seguretat, delegació de competències, accés de menors, etcètera.

Un altre motiu, i que relliga amb l'anterior: em refereixo a la inseguretat jurídica que es desprèn de moltes disposicions. La no-concreció, deixar temes oberts, genera inseguretat. En aquest sentit, en el tema de les llicències i les autoritzacions hi ha moltes qüestions que queden obertes, poc precises o confuses. I en aquest punt no podem passar per alt, per exemple, que aquests dies, aquí al Parlament, estem discutint per un cantó la Llei de mesures fiscals i financeres, on s'introdueixen, a proposta del Govern, modificacions pel que fa a l'adaptació i adequació a la Llei d'intervenció integral de l'Administració ambiental, amb clares repercussions en molts locals i establiments d'aquest àmbit, i, paral·lelament, avui estem discutint una llei que regula de nou el tema de permisos i llicències, amb noves obligacions i mesures que caldrà que s'adoptin, com l'obligació del control d'accés d'aforament amb sistemes tecnològics, etcètera. És a dir, quan comença a acabar-se el termini per adaptar-se a una llei, ja n'entra en vigor una altra, en què caldrà prendre mesures i nous requisits per als mateixos establiments.

I, per posar més incertesa, veiem com l'article 26.2 estableix, a més, que els ajuntaments, mitjançant reglament o ordenances, poden sotmetre els espectacles públics i les activitats recreatives a requisits i condicions addicionals establerts amb caràcter general. I ho deixa obert.

Tot plegat, genera inseguretat, desànim, confusió. I per això aquest tema, el de les llicències i autoritzacions, ha de ser més clar que mai i precís per a tothom. Estem parlant..., llicències i autoritzacions han de ser actes reglats; o es pot o no es pot, però han de ser actes re-

glats. Els primers beneficiaris seran els mateixos ajuntaments.

Un altre aspecte d'aquesta llei que creiem que jurídicament ha de ser millorat és tot el referit a aquells articles en què el seu redactat pot donar lloc a l'arbitrarietat, i això on es fa més notable és justament allà on sí que hem de concretar més la llei, i em refereixo al tema sancionador. Entra en el detall, però deixa clarament la porta oberta a arbitrarietats. I, ull!, això no sols genera inseguretats al titular d'un establiment. Si en el que nosaltres posem l'accent és en la responsabilitat o la inseguretats que a vegades pot generar en els mateixos instructors d'expedients, en els mateixos inspectors que han de regular això.

Alguns exemples del que volem dir: a l'article 47, quan defineix com a falta molt greu l'excés d'aforament permès, si això comporta risc per a la seguretat de les persones, i l'article 48.f diu que serà falta lleu si aquest excés d'aforament no significa un risc per a la seguretat de les persones; i ho deixen aquí. On hi ha la ratlla?, o qui determina si hi ha risc o no hi ha risc, és a dir, si és falta greu o lleu? No preveu aquesta llei, com a novetat, uns sistemes tecnològics de control d'aforament? No podríem aprofitar per establir uns ítems que ajudin a determinar quan objectivament hi ha risc o no hi ha risc, i no ho deixem a la consideració de qui faci la inspecció, un policia local o una persona autoritzada, en els termes que pugui preveure la llei o el reglament?

O l'article 63, referit al tipus de mesures provisionals, prèvies, enumera tot un seguit de mesures que es poden prendre: suspensió de llicència o de l'activitat, etcètera. I llavors, a l'apartat g, diu que es poden adoptar aquelles «altres mesures concretes que es considerin necessàries», altres mesures; i a partir d'aquí que cadascú faci córrer el seu imaginari.

O l'article 44.4, que és referit a les actuacions inspectores, diu que si en una inspecció es verifiquen irregularitats l'òrgan competent pot triar, ho repeteixo, pot triar entre requerir les modificacions o millores necessàries i acordar directament l'obertura d'expedient sancionador, i, apa!, ho deixa aquí.

Deixar temes com aquests així d'oberts i a poder triar a més a més, saben que al final això pot generar en unes derivades no massa apropiades, diguem-ne. I podríem posar molts més exemples en aquesta línia.

I per acabar-ho d'adobar, el colofó, el paradigma d'aquest projecte, el trobem en el fet que no hi consta, com a annex, el catàleg. És a dir, no hi ha relacionat ni definit allò que exactament se suposa que estem regulant. L'article 3.2 ens diu que un futur..., en aquest cas no reglament, un futur decret, en un futur decret es definiran els diversos tipus d'espectacles, activitats i establiments oberts al públic i espais previstos per aquesta llei. O sigui, una llei que anuncia que posteriorment en definirà i concretarà l'abast i l'objecte..., com a mínim, això des del punt de vista de pràctica jurídica és del tot sorprenent.

En definitiva, aquest és un projecte de llei, tal com està ara redactat, que lluny de donar una resposta a molts temes oberts, a molts temes nous, a molts reptes, el que

pot és acabar generant major incertesa, major inseguretats als ulls de tothom.

El segon gran motiu de la nostra esmena és, si volen, des d'un punt de vista més conceptual, i és el següent. Malgrat que en aquest projecte de llei es fa desaparèixer del títol de la llei la paraula «policia», com hi ha a l'actual, curiosament aquesta és una llei amb un enfocament més policíac que mai. I m'explico: en aquest projecte de llei es tracten –que no es concreten, hi insisteixo– gairebé en exclusiva aquells aspectes i àmbits relacionats amb el Departament d'Interior; no hi ha una visió i un tractament global de govern referit a espectacles públics i activitats recreatives en el sentit ampli. L'articulat no és coherent amb l'exposició de motius, conseller, que, referint-se a l'àmbit de la llei, parla de la importància i la generalització creixents de l'oci, de les activitats artístiques i de la cultura. Es desaprofita una gran ocasió en aquest àmbit, el dels espectacles i activitats recreatives vinculats al que seria el món de les manifestacions culturals, per exemple, o a d'altres cada cop més importants i cada cop més presents a la majoria de municipis del nostre país; aquestes també esdevenen espectacles i activitats recreatives per a cada cop més ciutadans i més ciutadanes. No abordar-ho, a criteri del nostre grup, és no tenir una visió actual i transversal dels espectacles i activitats recreatives.

No vull ser provocador i referir-me a un tema que vostès, representants d'Iniciativa per Catalunya, cíclicament n'han fet bandera, com és un espectacle que es diu «els toros» i que, ara que la proposta surt de vostès en espectacles i activitats recreatives, no en diuen ni una paraula; bé, sí que en diuen: diuen que tot queda tal com està. Com a mínim sorprèn.

Però jo em refereixo més a aquelles activitats que ja no poden ser tractades com a extraordinàries, sinó que sortosament cada vegada són més ordinàries, vinculades a manifestacions culturals, i que formen, moltes d'elles, part del nostre patrimoni cultural. I aquí podríem pensar des dels correfocs, els espectacles pirotècnics, fins a altres temes ben diferents, però com són els circs, els firaires, etcètera, per citar-ne uns. I aquí al mig ens sortiria un llarg etcètera.

El tema dels circs, per exemple, és purament enunciatiu en el text, i es renuncia a donar-hi relleu, i ni tan sols es distingeix entre aquells que tenen animals i aquells que no. I en aquest cas es deixa o al futur reglament o a una legislació sectorial –pitjor encara. Nosaltres creiem que en una actualització legislativa com aquesta calia una visió àmplia per donar justament relleu i seguretat també a aquestes realitats que són també espectacles i activitats recreatives.

Els mateixos ajuntaments i els seus tècnics, els puc assegurar que serien els primers agraïts que aquests tipus d'activitats tinguessin una clara concreció i orientació normativa en aquesta llei, i evitar així una feixuga dispersió legal o inclús buit normatiu, en alguns casos.

Aquests són, doncs, per tant, els principals motius que ens han portat a presentar aquesta esmena a la totalitat al present projecte de llei, que podríem resumir que, d'una banda, és manifestament millorable des del punt de vista de la seguretat jurídica –queda tot obert, queda

tot a reglament–, i de l'altra, perquè és un projecte de llei totalment pensat per un departament quan la realitat ens indica que justament aquest món, el dels espectacles i activitats recreatives..., el seu abast i les seves derivades són més transversals que mai.

Res més.

I moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Per fer un torn en contra, té la paraula l'illustre senyor Jordi Miralles, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

El Sr. Miralles i Conte

Gràcies, senyor president. Conseller..., bé, senyor Turull, sap que no votarem, no?, que no acceptem aquesta esmena a la totalitat.

Jo crec que és comprensible que, en la lògica parlamentària, doncs, els partits que estan a l'oposició presentin esmenes a la totalitat i aquells que acompanyem el Govern..., defensem, acompanyem, i amb el que pertoqui..., i després modifiquem en el tràmit parlamentari. Per tant, és comprensible dins de la lògica parlamentària que vostès presentin una esmena a la totalitat, donin els seus arguments..., i que, de tot, el que serà més important, un cop això no..., estic convençut que no estarà pres en consideració..., entrem en el debat de la llei.

Perquè jo he escoltat amb molt d'interès l'argumentari del que vostè planteja. Bé, cal tenir en compte –i jo n'he pres bona nota– la qüestió reglamentària, de què vostè diu que molt sovint es fa esment en llei. Aquest és un argument, al costat del segon gran bloc que ha donat, de la filosofia, que em permetrà que ha fet un exercici, vostè, de solvència en la seva explicació, però és feble. Reglament i filosofia; això són dos aspectes en què, sens dubte, n'estic convençut, trobarem proximitat en la reflexió del conjunt de l'articulat..., i el que suposa que tota llei té un reglament –tota llei té un reglament.

I segon, amb la filosofia. Jo n'estic convençut que en coses molt importants sí, i en algunes potser no, perquè vostès i nosaltres tenim una concepció de la seguretat diferent. I tenim una concepció, segurament, de la normativa que ha de marcar elements d'espectacles públics i activitats recreatives diferent, la qual cosa no treu que, com demostra el Govern i demostra el conjunt de les lleis que s'estan aprovant en aquest Parlament, que compten quasi sempre amb el concurs favorable del seu grup parlamentari..., comporta que trobem els punts de trobada respecte a allò que depassa segurament, doncs, una posició màxima del que podria ser un partit o una federació o una coalició com el seu grup parlamentari..., del que té com a full, com a prioritats, el Govern.

I, per tant, trobarem –n'estem convençuts– aquell punt de trobada que mantingui el tronc fonamental de donar resposta a la realitat de present de la Catalunya d'avui d'un fet molt complex, molt divers, que són els espectacles públics i l'activitat recreativa, tenint en compte les reflexions que pugui fer el seu grup parlamentari i d'altres.

És imprescindible una llei com aquesta? Sí, en això coincidim. Jo estic convençut que els diputats i diputades que estem aquí i especialment el conjunt de la ciutadania..., conscient que la normativa que marca avui els espectacles públics i les activitats recreatives són de l'any 1990, és a dir, fa més de setze anys. Si pensem en nosaltres mateixos, pensem en la ciutadania, però pensem en professionals, en els usuaris, en els veïns, en els ajuntaments i en les administracions, res té a veure, la Catalunya del 2007, amb allò que va aprovar una norma l'any 1990.

Per tant, és evident que és imprescindible. I aquí hem de tenir la capacitat de sumar el que és l'oci, el que són els espectacles públics, les activitats recreatives, les seguretats, els drets, els aspectes mediambientals, és a dir, allò que s'ha resumit en el preàmbul, hi ha insistit el conseller i vostè també ha repetit: convivència, seguretat i qualitat.

I això no es despatxa intentant abordar en una llei tot allò que té de complex, de gran, de mitjà i de petit..., que ha d'aclarir també un reglament. Perquè sap vostè que hi ha..., no només per qüestions polítiques, sinó per qüestions tècniques també de la modificació, que afecten aspectes que tracta la matèria de la llei que pot comportar canvis recurrents, i no caldria, no seria adient, que cada dos per tres tinguéssim un canvi de llei o situacions que es veuen superades amb un trànsit d'uns aspectes de la matèria que aborda aquest projecte de llei que tenen a veure també amb la modificació: hàbits, actituds, ritmes que té, molt diversos, la nostra societat.

I per tant, si en tota llei és normal que hi hagi un reglament, en aquesta no només és normal, sinó que determina dinàmiques que després s'han de concretar en aquell aspecte més parcial que afecta ja no tant una totalitat, sinó les qüestions que apunten cadascuna de les matèries que aborda l'articulat d'aquesta llei.

La seva preocupació és el reglament? Què anirà al reglament? En parlarem, sens dubte. I estic convençut que trobarem punt de trobada.

Si el problema és la filosofia, també li ho dic: en coses segurament ens trobarem i en altres tenim dificultats. Hi ha certa prevenció al paper del ajuntaments o a mi me n'ha donat la impressió amb la seva intervenció. Miri, aquells que han descobert fa pocs dies el dret a decidir... Nosaltres som de l'opinió que, en tot allò més proper, la ciutadania ha de tenir la capacitat de decisió, i per tant els ajuntaments han de decidir en allò que els és propi. Ens creiem el principi de subsidiarietat dels ajuntaments i del que representa el nostre país... Per tant, sí, sí..., el dret a decidir, a responsabilitzar-se –a responsabilitzar-se–, i, per tant, que les administracions locals juguin el rol que els determina el nostre Estatut i que estic convençut que compartim també en aquesta cambra.

Per tant, no és una visió policial, com ha dit; és una visió de seguretat, en un sentit integral de les noves exigències socials que tenim en aquest país. És una llei per garantir drets, és una llei per garantir responsabilitat al món local, és una llei per garantir la participació en diversos consells que apareixen, i també per poder relacionar drets de les persones, drets dels responsables de les empreses que tenen la responsabilitat o són propi-

etàries d'allò que es desprèn de l'espectacle públic o les activitats recreatives, i en el que ens plantegen els veïns, també, un règim sancionador amb allò que pertoca. O és que quan després es produeixen en ciutats, com per exemple la que jo visc, Castelldefels, una ciutat on els temes dels espectacles públics i les activitats recreatives són molt diverses i molt complexes. I els ajuntaments han de donar la cara. I quan els veïns diuen que fins aquí es pot arribar, cal tenir en compte que no és només una qüestió de buscar un titular per desgastar qui està en el Govern, sinó per assumir responsabilitats.

I per tant és una llei posada al dia, una llei que respon a aquestes necessitats de qualitat, a aquestes necessitats de convivència i de seguretat. I estic convençut –n'estic convençut– que amb l'aportació del seu grup parlamentari podrem trobar allò en què també coincidim, que tota llei és millorable, i la voluntat del nostre grup parlamentari és millorar-la en el sentit de fer-la més efectiva per als drets de les persones i el que aborda la matèria específica d'aquesta llei.

Moltes gràcies.

El president

Doncs, suspenem en aquest punt la sessió, que reprendrem amb el que queda de debat d'aquesta qüestió a la tarda, després de les preguntes al Govern. La sessió la reprendrem a les quatre.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i vuit minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

El president

Es reprèn la sessió.

Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Internacional per a l'Eliminació de la Violència contra les Dones (tram. 401-00017/08)

Ho farem amb la lectura de la Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Internacional per a l'Eliminació de la Violència contra les Dones.

«L'Organització de les Nacions Unides ha manifestat: “La violència contra la dona és probablement la més vergonyosa violació dels drets humans. No coneix límits geogràfics, culturals o de riqueses. Mentre continuï, no podem afirmar que realment hem avançat cap a la igualtat, el desenvolupament i la pau.”

»Amb motiu del Dia Internacional per a l'Eliminació de la Violència contra les Dones, els grups parlamentaris proposen al Ple del Parlament de Catalunya l'adopció de la següent declaració.

»El Parlament de Catalunya, en el marc del Dia Internacional per a l'Eliminació de la Violència contra les

Dones, vol expressar el rebuig a la violència de gènere i reafirmar el compromís per a eradicar aquest greu problema social.

»La violència masclista és una violació dels drets humans i dels valors que legitimen el sistema democràtic i és una de les majors xacres socials, tant si es tracta de violència física o psicològica com d'ambdues alhora.

»La constatació quotidiana de la violència masclista, que no és tan sols la que es produeix en l'àmbit de la parella, sinó també la que es manifesta en l'àmbit laboral, social, cultural i comunitari, fa necessari un canvi estructural en els patrons de conducta socioculturals que impliquen menysvaloració de la diferència, estableixen relacions de discriminació i desigualtats entre homes i dones, i constitueixen l'arrel darrera de la violència masclista.

»En aquests moments el Parlament tramita el Projecte de Llei dels drets de les dones per a l'eradicació de la violència masclista, amb la finalitat que esdevingui un bon instrument per a intervenir en la prevenció de la violència masclista i en l'atenció i el suport a les dones que la pateixen.

»El Parlament deplora la mort de les vuit dones que han perdut la vida a Catalunya com a conseqüència de la violència masclista durant l'any 2007 i expressa el seu condol i la seva solidaritat a llurs famílies i amics. Així mateix, el Parlament vol reiterar públicament el compromís contra tota mena d'agressió a les dones i vol remarcar la necessitat de continuar avançant en la sensibilització de la ciutadania per a fomentar el rebuig de tota actitud violenta contra les dones.

»Palau del Parlament, 28 de novembre de 2007.»

Preguntes

Passem seguidament a les preguntes al president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política (tram. 317-00102/08)

Té la paraula per formular la primera, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. En aquests dies hem conegut a Catalunya un informe sobre la situació escolar i la situació de l'educació catalana, fet per la Fundació Jaume Bofill, on es destaca el rellevant fracàs escolar que tenim a Catalunya i la situació crítica que té l'educació catalana.

Ens agradaria conèixer l'opinió del president respecte a aquesta matèria i que ens digui quines són les mesures que pretén o que pot posar en marxa el Govern per fer front al que és un fracàs de tot el sistema educatiu català.

Gràcies.

El president

L'honorable president de la Generalitat té la paraula.

El president de la Generalitat (Sr. José Montilla i Aguilera)

Sí, gràcies. Suposo –senyor president...–, senyor diputat, que vostè, a més a més de l'informe d'aquest any, ha llegit també els informes dels anys anteriors; de fet, no diu gaires coses diferents. I fa referència en les seves dades, si vostè ho ha llegit, molt especialment als anys 2003 i 2004; per tant, no estem parlant del curs passat.

Què estem fent? Doncs, jo crec que vostè coneix algunes de les mesures, i entre altres, i fonamentalment, en aquest moment, com vostè sap, hi ha en procés l'elaboració d'una nova llei d'educació, de la Llei d'educació de Catalunya. Les bases ja les ha comentat el conseller, i per tant vostè i el seu grup tindran ocasió de fer també les seves aportacions en aquest esforç que ha de ser col·lectiu.

El president

Senyor Rivera, pot repreguntar.

El Sr. Rivera Díaz

Sí, senyor president. Evidentment que conec les dades, que són del 2004-2005, no del 2003-2004, però també sabem que els experts estan anunciant ja que l'informe 2005-2006 de l'informe PISA serà encara pitjor que les dades de la Jaume Bofill. Dades que representen el 34 per cent de fracàs escolar a Catalunya, una de les comunitats autònomes amb més fracàs escolar, a la cua d'Espanya i d'Europa. Dades que diuen que la inversió a Catalunya està per sota de la mitjana espanyola amb un 2,2 del PIB, quan la mitjana europea és del 3,9 a l'educació.

Aquestes dades, juntament, evidentment, amb el que nosaltres creiem que són les fórmules per canviar la situació, són les que volem aquí destacar. El professorat a Catalunya, els alumnes i els pares estan demanant un canvi davant d'aquesta crisi de model educatiu.

Evidentment, vostès pensaran que un decret, una llei, una norma, serà l'única via per canviar-ho. Però la realitat és que a Catalunya ha fracassat estrepitosament el sistema educatiu. Estem formant el futur de Catalunya. Si fracassa l'educació a Catalunya, fracassa Catalunya, fracassa el futur de Catalunya.

Per tant, nosaltres li demanem des del nostre grup, com hem fet des d'aquella tribuna en diverses interpel·lacions, com hem apuntat en altres casos, que s'inverteixi el necessari en l'educació. Al darrer pressupost que està avui a debat al Parlament, resulta que s'incrementa per sota de la mitjana del pressupost la partida pressupostària per a educació. Per què aquest Govern no dóna prioritat a l'educació? Per què no es prioritza una cosa que és fonamental per al futur de Catalunya i per al futur dels catalans?

Nosaltres volem que es formin ciutadans lliures a les escoles, volem que hi hagi respecte al professorat, volem

igualtat d'oportunitats, però, això sí, fomentant també la llei de l'esforç i també l'excel·lència a les aules. Estem formant –ho torno a dir– els futurs professionals de Catalunya.

Més inversió econòmica, senyor Montilla. No val amb un increment del 5 per cent, quan incrementa un 8 per cent el pressupost; s'ha de posar per sobre. Ho estan demanant els professors, ho estan demanant els sindicats, ho estan demanant els pares, ho estan demanant la societat civil i els professionals de Catalunya. No és suficient.

I, per cert, podria també el seu Govern deixar d'obsessionar-se per veure quina llengua parlen als patis del col·legi (*remor de veus*), podria vostè tancar tot el que són comissaris lingüístics a l'escola (*persisteix la remor de veus*), i no manipular...

El president

Senyores diputades...

El Sr. Rivera Díaz

...els llibres de text, que és el que fa el seu Govern. Més inversió i menys manipulació a l'escola, senyor Montilla.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Miri, jo he parlat, senyor diputat, de futur; no he parlat de les coses que hem fet. Però, si vostè repassa aquesta inversió que vostè reclama, veurà que en els últims quatre anys aquesta inversió s'ha incrementat en un 70 per cent, per fer front, entre altres coses, als objectius fixats al Pacte nacional per l'educació.

Sense anar més lluny, aquest nou curs ha començat amb més d'un centenar de construccions noves o de grans remodelacions en centres escolars. Tot just aquesta setmana, el Govern ha aprovat el II Pla de formació professional, concertat amb els agents socials, concertat amb el sector, com vostè sap també. Això en un moment en què la població escolar creix: 31.000 alumnes més que han començat el curs escolar precisament el mes de setembre, molts d'ells provinents de països que, evidentment, no dominen les nostres ni coneixen la nostra cultura, amb el que això implica de diversitat i de dificultat. Vostè sap també l'increment substancial que hi ha hagut, precisament, a les plantilles dels professors, dels docents, per fer front a aquests problemes.

Aquest Govern està fent un esforç sense precedents per afrontar aquest problema, el problema de l'educació, el repte de l'educació, perquè és conscient, evidentment, de la importància que això té.

I ara el que tenim davant, a més a més d'això, de més recursos, evidentment, del pla, també, per formar professors per donar classes en anglès, del pla per reduir el fracàs escolar en acabar la secundària..., programes que segur que vostès coneix, que estan en marxa, que estic segur que donaran els seus resultats...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...i que es veurà dintre d'un temps.

El president

La següent pregunta...

— Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política (tram. 317-00101/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Honorable president, es compleix un any del Govern d'entesa. L'aniversari arriba uns dies després de la pèrdua de dues figures estimades i respectades: Gregorio López Raimundo i Paco Candel; els volem recordar avui perquè la seva tasca va contribuir a la construcció d'una Catalunya més lliure i més justa. El balanç de l'acció de govern és positiu.

Però aquest any Catalunya també ha patit greus problemes en infraestructures que depenen del Govern central. Per això el meu grup participarà a la manifestació de dissabte, defensant la capacitat de decidir sobre les infraestructures i una política de mobilitat que prioritzi rodalies i regionals, i exigint responsabilitats polítiques, les que són l'origen del problema –les del desinterès de Convergència i Unió i PP per rodalies– (*remor de veus*) i les d'una ministra de Foment que volem que dimiteixi no per com parla, sinó per com gestiona i pel que diu quan parla. Una ministra salvada de la reprovació pels aliats de Convergència i Unió –PNB i BNG– (*persisteix la remor de veus*), que tenen molt assumit que...

El president

Senyores diputades...

El Sr. Bosch i Mestres

...la solidaritat ben entesa comença i acaba en ells mateixos.

El meu grup comparteix l'anàlisi d'aquest any de govern que vostè va exposar dilluns, i en destacaríem la ferma decisió d'aplicar l'Estatut i concretar un bon sistema de finançament, i l'impuls a les polítiques socials. Però aquest mes de novembre, hem conegut també –s'hi ha fet referència– l'informe de la Fundació Bofill sobre la situació de l'educació al nostre país i l'anunci del conseller Maragall sobre una llei de l'educació de Catalunya.

El meu grup considera una prioritat essencial resoldre els déficits educatius d'ahir i les demandes d'avui, perquè, malgrat els esforços de tota la comunitat educativa, partim d'una realitat que arrossega mancances històri-

ques i cal un esforç estratègic per satisfer les demandes que ha de cobrir el nostre sistema educatiu. La nova llei ha de ser fruit d'un veritable acord polític i social, però sense oblidar que neix d'una majoria i d'un govern d'esquerres.

Sobre aquestes qüestions, voldríem, honorable president, conèixer la seva opinió.

Gràcies.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, vostè ha parlat de dues persones que avui ja no estan entre nosaltres, no?: el Gregorio López Raimundo i Paco Candel, als quals aprofito per retre també homenatge en seu parlamentària.

Bé, dit això, parlava vostè d'aquest primer any de govern i em demanava una valoració pel que fa a l'actuació especialment en matèria d'educació i les expectatives de futur, no? Doncs bé, miri, a finals de l'anterior mandat es va signar, com vostè sap, el Pacte nacional per l'educació i un acord amb les principals forces polítiques, socials i educatives, que marca el que és i que ha de ser el servei públic educatiu.

I aquesta legislatura, el Departament d'Educació s'ha marcat precisament com un dels seus objectius..., derivat també de la necessitat, òbviament, de desplegar l'Estatut i de desplegar i consolidar aquest servei públic educatiu, així com incrementar l'èxit escolar i consolidar la formació professional i l'aprenentatge permanent, i aprofundir en la col·laboració també i en la coresponsabilitat amb el món local, no?

I per això s'han presentat les bases per a la Llei d'educació de Catalunya, que s'estructurarà al voltant de tres grans conceptes, no?: reforçar l'autonomia dels centres; reforçar també les figures de la direcció, l'avaluació contínua i, evidentment, la implementació dels recursos necessaris per al sistema. Una llei important, una llei que treballarem amb tots els agents implicats; hi estem treballant i hi treballarem. El format d'aquest debat no em permet, no?, estendre-m'hi, però podria citar molts exemples que demostren que, evidentment, hem avançat. Alguns els citava en l'anterior pregunta al senyor Rivera, no?; n'hi afegiré alguns més.

S'han subscrit programes..., contractes amb vint nous centres concertats per garantir la gratuïtat de les activitats complementàries; es segueix avançant en la implantació de la sisena hora en els centres d'educació infantil i primària, com vostè sap; s'ha actualitzat també la metodologia d'immersió lingüística per tal d'adaptar-la al nou context sociodemogràfic; s'han posat en marxa programes per a la reutilització de llibres de text, amb una convocatòria de més de 5 milions d'euros que s'ha efectuat; s'ha treballat per garantir la competència comunicativa, també, en una tercera llengua, i abans ho citava, i hem començat a formar prop de set mil docents, i tot just, tal com deia abans, acabem d'aprovar...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...ahir, el II Pla de formació professional, entre altres coses.

Moltes gràcies.

El president

Per formular la següent pregunta...

— Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política (tram. 317-00100/08)

...té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, aquesta setmana, vostè ha fet un balanç de la gestió del darrer any de govern del Govern tripartit i vostè ha passat de puntetes sobre dos greus problemes que en aquests moments patim els catalans, no?: un és el tema de les infraestructures i l'altre és, com s'ha comentat ja, el tema de la qualitat de l'ensenyament.

Nosaltres voldríem que vostè, ja que no ho va fer l'altre dia, avui fes balanç concret sobre aquestes dues qüestions.

Gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, vostè diu que vaig fer balanç, certament. Vostè no va escoltar el balanç o no l'ha llegit, perquè, si no, trobaria referències, evidentment, a aquests dos aspectes: pel que fa referència a l'educació –i crec que fa referència a uns quants temes de les coses que s'han fet i de les que estem treballant per fer–, i també, evidentment, vaig fer referència, com no?, al tema de les infraestructures, a la situació de la xarxa de rodalies i, fins i tot, miri, a l'apagada que va tenir lloc aquest estiu.

El president

El senyor Sirera té la paraula.

El Sr. Sirera i Bellés

Sí; gràcies, senyor president. La veritat és que no vaig tenir l'oportunitat d'escoltar-lo, entre altres raons perquè vostè no va tenir la deferència de convidar el president d'aquest grup parlamentari a escoltar, no sé si la conferència o el balanç..., sinó el míting que vostè va

donar en el Palau de la Generalitat, demanant fins i tot el vot per al senyor Zapatero, fent-ho com a president de la Generalitat i a més a més en seu del mateix palau, que crec que, sincerament, són coses que vostè, com a president de la Generalitat, no s'hauria de permetre fer, no?

I vostè el que està fent, senyor Montilla, és amagar-se en el seu despatx de palau. Vostè no està ni parlant ni actuant, no està defensant els interessos de Catalunya. I ho fa, segurament, per estalviar-se problemes amb els seus socis de govern, no?

Miri, vostè va parlar d'un any prolífic en matèria d'educació, en aquella conferència –ja li dic, no ho vaig veure, però vaig tenir l'oportunitat de veure-ho en els mitjans de comunicació. I sincerament crec que vostè, senyor Montilla, no es pot permetre aquest tipus de luxes. Vostè no pot parlar d'un any prolífic en matèria d'ensenyament, quan aquests informes que han vist la llum aquests dies situen Catalunya a la cua d'Europa en qualitat educativa, quan tenim els índexs més alts de fracàs escolar i d'abandonament d'estudis. No s'ha de permetre, com a president de la Generalitat, fer aquest tipus de comentaris, no? Ni tampoc pot defugir el caos de les infraestructures com si la cosa no anés amb vostè.

Els trets que han definit el darrer any del seu Govern són la manca de responsabilitat, senyor Montilla, i la submissió al Govern del senyor Zapatero; una submissió que ha portat fins i tot a demanar, com li deia abans, el vot per al president Zapatero des del Palau de la Generalitat, i que va portar ahir, de manera molt gràfica –una coincidència–, els vint-i-un diputats del Partit dels Socialistes de Catalunya a no votar la reprovació d'una ministra, per tant, incomplint una resolució del Parlament de Catalunya.

Jo li demano, senyor Montilla... (*Forta remor de veus.*) Jo li demano, senyor Montilla, que faci..., i li ho he dit en reiterades ocasions, jo li demano, si us plau, que faci de president de la Generalitat. No és del meu partit, però jo vull que vostè faci de president de la Generalitat. Deixi de fer de secretari general del Partit dels Socialistes...

El president

Senyor Sirera...

El Sr. Sirera i Bellés

...i actui amb la dignitat que mereix el president de la Generalitat de Catalunya.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, i vostè hauria d'actuar com a líder d'un partit català que és. I el primer que hauria de fer és demanar al seu partit a Madrid que retiri el recurs contra l'Estatut d'autonomia de Catalunya, escolti. Això és el que ha de fer. (*Forta remor de veus.*) Miri, fins i tot, igual li va bé per tenir aliats. Vostès estan molt sols. Aquesta setmana hi ha un senyor que ha obert una certa porta, que si vostès retiren

l'Estatut, té una predisposició –com serà un altre PP– a pactar amb vostès. Aprofitin aquesta oportunitat.

Veig que vostè, evidentment, no ha llegit el discurs, entre altres coses perquè s'inventa coses que jo no vaig dir, i hi afegeix i hi troba mancances de coses que jo vaig dir. Perquè jo vaig parlar de tots aquests temes que abans he citat i no vaig demanar el vot per a ningú.

Per cert, vostè hi estava convidat –això deu ser problema de la seva intendència–, com ho estaven els representants dels diferents grups parlamentaris, de tots els grups parlamentaris.

Dit això, vostè fa referència a un informe que es basa en unes dades que són de l'any 2003 i 2004. No es quedi en el titular, miri l'informe, treballi una mica més. Veurà, vostè, que fa referència a l'any 2003 i 2004. Ho sento; aquest Govern fa balanç d'un any, ha fet balanç d'un any, i no és del 2003 ni del 2004. I en el balanç hi ha totes aquestes mesures que abans he citat al senyor Rivera i al senyor Jaume Bosch. Més que suficients –més que suficients–, les coses que hem fet. Ara, evidentment amb reptes nous per davant: amb la Llei d'educació, amb els projectes que això implica, amb tot el procés de treball que hem de fer amb la comunitat educativa i amb tots...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...els interlocutors socials per millorar la situació de l'educació a Catalunya.

El president

La següent pregunta...

— Pregunta al president de la Generalitat sobre els darrers esdeveniments polítics (tram. 317-00103/08)

...la fórmula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'illustre senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. El Govern d'entesa acaba de fer un any i jo faré un balanç que diferirà necessàriament del que ha fet el senyor Sirera, perquè creiem que ha estat un període caracteritzat no només per l'estabilitat, per la cohesió, sinó també per l'ampli consens al voltant de les seves polítiques i del seu programa legislatiu. De fet, de les quinze lleis aprovades, tretze tenen el concurs del principal partit de l'oposició, i això, a més a més, ha anat acompanyat d'un reforçament de la política social, d'un creixement econòmic i també d'una generació d'ocupació.

Ara bé, és evident que si tot fos perfecte, res no ho semblaria, i per tant hi ha problemes, i particularment persisteixen alguns problemes endèmics, com el dèficit fiscal o la manca d'infraestructures i la baixa inversió

per part de l'Estat. Això és el que, en definitiva, ha provocat, i ningú no ho nega, un clima de desconfiança amb relació no només a la política en general, sinó en particular, pel que fa al fiasco en la gestió de l'obra pública i sobretot pel que fa a la mala gestió d'alguns serveis públics que depenen de l'Estat, particularment, darrerament el transport públic ferroviari.

Per aquest motiu, i per d'altres també, però particularment per això, hi ha dissabte una manifestació, una manifestació legítima, una manifestació respectable, que respon precisament a aquest estat d'ànim que vostè mateix va definir fa molt poc com de «cabreig col·lectiu» o de «desafecció».

Senyor president, jo li vull dir que hi ha moltíssima gent en aquests moments, en aquest país, amb l'orgull ferit. I és lògic que hi hagi una reacció ciutadana davant d'aquesta mediocritat i davant d'aquest ensopiment. I li diré més: fins ara, la societat catalana ha demostrat, ha evidenciat una paciència més que exemplar. I jo diria que el president del Govern espanyol sap millor que ningú les manifestacions que s'ha arribat a estalviar en aquests últims temps, sobretot en comparació amb l'etapa de govern del PP.

I també vull subratllar dues coses. La primera, que aquesta és una manifestació que no respon a cap esquema polític o ideològic concret. I en segon lloc, que no és una manifestació contra el Govern, com ahir deia o insinuava algun portaveu de l'oposició, sinó contra la desatenció, contra la mala gestió de l'Estat. I encara hi afegiré una cosa més: molts dels que aniran a aquesta manifestació, no sé si per primera vegada, haurien de venir vestits amb un hàbit de franciscà, que, com se sap, és l'hàbit de la humilitat; és a dir, l'hàbit d'aquells qui en són coresponsables, durant anys i panys, de la situació creada. I per tant, cridar menys i ser molt més prudents.

Ara bé, senyor president –i aquest és el sentit de la meua pregunta–, els governs no es manifesten, efectivament, però els governs tenen opinió. I a mi m'agradaria saber quina opinió li mereix la manifestació de dissabte vinent.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, certament avui fa un any, no?, que vaig prendre possessió com a president de la Generalitat. I vostè ho apuntava, i vull incidir en alguns aspectes.

Aquest ha estat un any de cohesió, de consens legislatiu, de creixement econòmic, d'aposta per una Catalunya social i del benestar. I potser, com vostè deia, l'estil de la crítica d'alguns demostra l'encert també, eh?, dels que tenim encomanada la tasca de governar. Però en tot cas, és molta la feina que resta per fer, no?, i per tant no caurem en l'autocomplaença.

Crec que anem en la bona direcció, que tenim reptes molt importants per davant, i, tal com deia el passat diàleg en aquesta conferència a què no va poder assistir

el senyor Sirera, parlant del primer any de govern, el nou model de finançament i el desplegament de l'Estatut seran, entre altres, objectius essencials per a l'any 2008.

Dit això, és cert que tenim problemes. I negar-ho seria absurd, no? Vostè ho apuntava i el Govern no ho amaga. Els darrers problemes amb les infraestructures han generat un estat d'ànim entre molts ciutadans que hem de capgirar.

Però vull dir una cosa també clarament, no? Avui hi ha problemes per dos motius: perquè ahir no es va fer el que tocava i perquè aquest és un govern que no defugirà la seva obligació de transformar el país, que és el que estem fent. Per tant...

Vostè parlava també de la manifestació del dissabte, i jo vull dir aquí algunes coses. Els governs, certament, no convoquen manifestacions per reivindicar. Els governs el que han de fer és treballar per aconseguir millorar la vida dels ciutadans, i és el que estem fent.

En segon lloc, el Govern..., i jo, com a president, respecto que qualsevol ciutadà, faltaria més, o només faltaria, en l'exercici de la seva llibertat individual, es manifesti. Per tant, tota la meva consideració cap a les persones que el dissabte decideixin acudir a manifestar-se; igual joestic més empenyat que alguns d'ells.

Tercer, mai no havia vist un exercici, tampoc, en el nostre país, de demagògia, no?, comparable amb el que estem veient en aquests dies. I en aquest sentit també comparteixo algunes de les seves observacions respecte a l'actitud d'algunes forces polítiques presents aquí a la cambra.

Gràcies.

El president

La següent pregunta...

— Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política (tram. 317-00104/08)

...la fórmula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'illustre senyor Daniel Font.

El Sr. Font i Cardona

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., senyor president de la Generalitat, volem formular-li una pregunta relacionada amb la política social del Govern i amb l'aplicació de la Llei de promoció de l'autonomia personal i l'atenció a la dependència.

A Catalunya, senyor president, i als països veïns vivim una situació de canvi i de transformació accelerada gairebé en tot; canvia la societat, l'economia, la indústria, les condicions de vida i també, lògicament, el benestar.

Aquests canvis comporten nous reptes i redefinir i adaptar la política social d'acord amb les noves situacions que es viuen. Els conflictes d'aquests dies en alguns

barris de París mostren què és un desarrelament profund no resolt, a causa de la pobresa endèmica, de la persistència de grups de persones desfavorides i per l'absència reiterada dels poders públics davant d'aquestes situacions.

La situació a Catalunya és diferent, però també tenim alguns indicis de desarrelament i de complexitat social: més de la meitat de la població té uns ingressos anuals bruts familiars totals inferiors a 3,5 milions de les antigues pessetes; és a dir, més de la meitat de la població ingressa menys de 3,5 milions de les antigues pessetes. I aquesta és la situació.

D'altra banda, senyor president, les persones avui vivim bastants més anys. L'esperança de vida en néixer és més alta, i particularment a Catalunya, que ocupa un lloc dels més elevats de la llista europea. Vivim molts anys. L'allargament de la vida comporta més persones en edats avançades i, per tant, més persones que necessiten suport social.

Quant als joves, segons Eurostat, els contractes assalariats temporals dels joves arriben al 65 per cent; és a dir, la major part dels joves tenen contractes temporals amb condicions limitades i d'inseguretat. La precarització del treball és, doncs, una altra de les grans qüestions socials que tenim al davant.

Deia Bruno Trentin, senyor president, vell sindicalista, que els poders públics tenien i havien de tenir una funció redistribuïdora, és a dir, havien de posar-ne allà on no n'hi havia, deia, no? En aquesta mateixa línia de redistribució, es va promoure la Llei de la dependència, i, més tard, la de serveis socials, del Parlament de Catalunya, que suposen una fita significativa, en la mesura que universalitzen els serveis socials i suposen un avenç irreversible en aquest sentit, llargament perseguit i amb un impacte important en benefici de la ciutadania.

La pregunta és, senyor president, com valora el balanç de la política social del Govern, després d'aquest primer any d'acció de govern, i la implementació concreta de les mesures contingudes en la llei.

Gràcies, senyor president.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, les polítiques socials del Govern no s'han reduït evidentment al desplegament de la Llei de la dependència; hi han molts altres aspectes que segur que vostè coneix, no?

Però certament estem davant d'una de les polítiques que més milloraran la vida dels sectors més necessitats del nostre país, en aquest cas, les persones dependents. I, per tant, estem davant d'una prioritat del Govern.

És cert que s'ha produït un lleu incompliment de terminis, i jo vull reconèixer-ho. El dia 24 es va complir el termini de sis mesos des de l'inici del període per demanar ser valorat com a dependent i rebre la corresponent

prestació. A data d'avui s'han fet les valoracions de les primeres que ho van sol·licitar.

Avui, també aprofito per dir que posar en marxa un nou sistema és extraordinàriament complex i requereix temps. Miri, en aquests sis mesos, s'havia d'acabar de desplegar la llei i definir els aspectes principals del sistema, i s'ha fet; de dissenyar i implantar una nova eina informàtica, evidentment, per... I també aquí hi estan implicats els governs locals, com vostè sap, i molts professionals. S'havia d'aprendre i ensenyar a totes les persones implicades –metges, treballadors socials, valoradors de la dependència–, i atendre i donar resposta a les preguntes evidentment de totes les persones afectades.

Per tant, tot i que aquestes prestacions es cobraran una mica tard, el que està clar és que no es cobrarà menys, perquè es cobrarà des del moment en què s'hagi sol·licitat. Les valoracions estan avançant a molt bon ritme, i això permetrà reduir terminis.

Algunes dades per acabar, no? Hi ha hagut més de 52.000 sol·licituds de valoracions que s'han hagut de fer en aquest període; s'han realitzat pràcticament 32.000 valoracions; de les valoracions del grup 3, grans dependents, n'hi ha 24.624, o sigui el 77 per cent de totes les realitzades.

En definitiva estem treballant perquè molt properament els ciutadans percebin de manera efectiva una de les polítiques més importants que ha de fer aquest Govern, que és l'atenció a aquestes persones i la consolidació d'un quart pilar de l'estat del benestar, que és essencial.

El president

La següent pregunta...

— Pregunta al president de la Generalitat sobre els darrers esdeveniments polítics (tram. 317-00105/08)

...la formula l'honorable senyor Artur Mas, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Mas i Gavarró

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, he escoltat diferents portaveus de grups que donen suport al Govern parlant del que va succeir al Congrés dels Diputats sobre la destitució, la petició de destitució, de la ministra de Foment, també sobre la manifestació.

Jo no preguntaré sobre això, però hi vull fer una breu referència, no amb ànim d'interpel·lació, simplement dir el següent, no?, si volem pensar una mica en termes de país. Algú ha dit que el problema perquè el Congrés no s'afegís a aquesta petició de disminució és de bascos i de gallecs. Una mica de serietat, per favor! Perquè només amb els diputats catalans d'un grup que, per cent, presideix la Generalitat de Catalunya, n'hi havia prou. Només amb aquests ja n'hi havia prou. No cal anar ni al País Basc ni a Galícia per resoldre els problemes de Catalunya i dels catalans. (*Remor de veus.*)

Segona cosa que volia dir... (*Alguns aplaudiments.*) Segona cosa que volia dir: la manifestació. Jo celebro que el president de la Generalitat, òbviament, digui que respecta qualsevol persona que hi pugui anar o que hi vulgui anar; no podia ser d'una altra manera. Suposo que també respecten, tots plegats, per un sentit democràtic elemental i essencial, que qualsevol formació política també pugui fer una crida a participar-hi, m'imagino, perquè si resulta que hi ha alguna formació política que no ho pot fer, aquí hi hauria un dèficit d'actitud democràtica molt greu, i més si és la formació política que té més vots en aquest país, en les eleccions en el Parlament d'aquest país, que som nosaltres.

Per tant, escolti'm, vostès no hi volen anar, alguns partits; no hi vagin –seria molt bo que hi anessin. Jo celebro molt que els que hi vulguin anar hi vagin, perquè fan un favor en aquest moment a defensar els interessos de Catalunya.

I la pregunta, senyor president de la Generalitat, tema del finançament. Vostès en van parlar com a partit aquest cap de setmana, el senyor Puigercós s'hi ha referit aquest matí, es reclama unanimitat, treball conjunt, es parla de les balances fiscals...

Jo li pregunto, en el tema del finançament, què té previst vostè, perquè a hores d'ara no ens ha convocat i no ens ha dit res. I aquesta és responsabilitat seva.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, abans de formular la pregunta, vostè ha fet una excursió, entre altres coses parlant... Vostès s'han passat la vida demanant a les formacions polítiques que siguin coherents i que votin el mateix aquí que a Madrid. I això és el que van fer ahir totes les formacions polítiques presents aquí –la que vostè citava també, ho dic... (*pausa*), la que vostè citava, el PSC, també–, ser coherents votant el mateix al Parlament de Catalunya que a Madrid, per raons òbvies.

Per cert, repassi vostè les intervencions dels portaveus de Convergència i Unió quan es va posar en qüestió el senyor Rajoy o el senyor Álvarez-Cascos en el seu moment. El *Prestige*, li sona? Escolti els arguments que deien vostès per no reprovar aquests ministres, perquè no tenen res a veure amb els que han utilitzat ara –el que són les coses, el que són les coses!–, respecte a la posició de Convergència i Unió.

Senyor Mas, miri, vostès tenen tot el dret, faltaria més, o només faltaria, per anar a la manifestació. Ara, hi ha una cosa, vostès aniran a protestar per un problema del qual són responsables vostès i vostès. (*Forta remor de veus.*) Perquè això de les infraestructures no s'ha espatllat en tres dies; el dèficit inversor no s'ha produït en els últims anys, com ho demostra fins i tot l'estudi fet per una patronal, que no és precisament una sectorial del Partit Socialista, que és Foment del Treball.

Per tant, vostès aniran a protestar per un tema del qual vostès són responsables.

El president

Senyor Mas, té la paraula, per divuit segons.

El Sr. Mas i Gavarró

Miri, sí, som responsables, senyor president, d'una cosa, que és que de totes les inversions que s'estan fent a Catalunya, no de la seva execució, totes, porten el segell de la negociació de Convergència i Unió; cap del seu partit, ni una, ni un sol projecte, ni nou, ni planificat. D'això sí que en som responsables.

I a partir d'aquí, senyor president, el *Prestige* va ser a Galícia. Estem parlant de Catalunya...

El president

Senyor Mas...

El Sr. Mas i Gavarró

...no es confonguin amb els bascos i els gallecs, parlin del seu país i defensin el seu país, que és aquest, que és Catalunya.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Miri, de defensar Catalunya, vostè no me'n donarà lliçons. (*Forta remor de veus.*) Vostè, senyor Mas, aquí es disfressa de llop i treu pit, i després va a Madrid i fa de xai (*remor de veus*), estenent la mà al Partit Popular, com va fer, precisament fa uns dies, obrint la porta al Partit Popular, dient: «Si el Partit Popular retira el recurs a l'Estatut d'autonomia de Catalunya, serà un altre Partit Popular i, per tant, podrem pactar amb ells.» (*Remor de veus.*)

Miri, han de retirar el recurs sense contraprestacions. Catalunya ja ha pagat el preu per l'Estatut que havia de pagar. D'això vostè n'ha de prendre nota. Ho té vostè clar, senyor Mas?

Miri, deixi de donar lliçons respecte a qui és capaç o no de defensar de Catalunya, perquè en això ens trobarem al llarg del proper període. I espero que puguem anar junts, tots; en el finançament també, senyor Mas.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Senyor president...

— Pregunta al Govern sobre la creació del Programa de seguretat contra la violència masclista (tram. 310-00135/08)

La següent pregunta, en aquest cas al Govern, la formula en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa la il·lustre senyora Mercè Civit.

La Sra. Civit Illa

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, acabem de llegir la resolució d'aquest Parlament contra la violència masclista amb motiu del 25 de novembre, Dia Internacional contra la Violència de Gènere. Aquesta és una xacra de la nostra societat i una vulneració dels drets humans.

A Catalunya, en aquest any, han mort onze dones víctimes de violència masclista; s'han interposat 9.055 denúncies en l'àmbit de la parella als Mossos d'Esquadra, i hi han hagut 4.781 detencions, nivell important de detencions; dinou d'elles són menors d'edat → d'ells.

Aquestes dades són preocupants; massa dones pateixen violència masclista i massa homes, i alguns joves, exerceixen la violència masclista. Davant d'aquesta situació tenim l'obligació d'intervenir per eradicar aquesta xacra.

En aquests moments està en tràmit en aquest Parlament la Llei de drets de les dones per a l'eradicació de la violència masclista, que serà un bon instrument per eradicar-la.

Però també en l'àmbit del seu departament, el Departament d'Interior, ja fa un temps que existeix una unitat específica d'atenció a les dones. I en aquests moments ja han elaborat i tenen un programa d'atenció a les dones. El darrer dia 21 de novembre vostè en va presentar les propostes de treball.

És en aquest sentit que el nostre grup voldria saber quines són aquestes propostes.

El president

Té la paraula l'honorable conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, senyor Joan Saura.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, com vostè ha dit, les xifres de violència masclista són molt preocupants a Catalunya. Vostè ho ha dit, l'any 2006 pràcticament dotze mil denúncies; en aquests moments, set mil ordres de protecció, i cinc mil, gairebé cinc mil detinguts. I en el que va d'any vuit persones mortes en el territori de desplegament dels Mossos d'Esquadra i tres dones mortes en el territori de no-desplegament dels Mossos d'Esquadra.

És per això que hem volgut donar un impuls al que ja s'estava fent, que era, en definitiva, una atenció específica des de l'àmbit de seguretat a aquest tema. Dir-li que, com vostè també ha dit, hi ha en tramitació parlamentària una llei, que pot ser important des d'aquest punt de vista, i que hi han altres actuacions interdepartamentals. Totes per abordar, en definitiva, aquesta xacra de la violència masclista.

Val la pena dir que l'objectiu central del programa que vam aprovar el Govern ara fa sis mesos és col·locar més centralment la política en l'àmbit de seguretat pública contra la violència masclista.

I, des d'aquest punt de vista, els quatre principis que, en definitiva, determinen el programa d'actuació són, en primer lloc, l'establiment d'un model policial a Catalunya per a dones que pateixen violència masclista; assolir un pla d'estudis amb l'Institut de Seguretat Pública de Catalunya que incorpori la perspectiva de gènere en els temes de seguretat; fer emergir la violència masclista a la seguretat pública, en contrast amb una certa opacitat tradicional que ha existit a les enquestes, i treballar amb la resta de departaments de la Generalitat en matèria de gènere i de violència masclista.

Per això s'ha format, es fa formar una comissió coordinada per la directora del programa amb tots els responsables –les responsables– del grup d'atenció a les víctimes, que han fet una proposta –unes vint o vint-i-cinc propostes concretes– d'actuació, entre les quals vull destacar l'adequació de tots els espais existents i allà on no hi han espais existents, doncs, en determinades àrees bàsiques policials..., d'atenció a les dones; fer una estandardització de la formació bàsica de l'agent, de les mosses i els mossos que atenen les dones maltractades; l'ampliació, no només a la violència domèstica, com s'ha dit abans, sinó al conjunt de violència masclista, de l'actuació de la seguretat ciutadana; també adequar els actuals sistemes d'informació i tractament, i, finalment, un programa especial d'actuació en el camp de la prevenció a les persones, a les dones novingudes, a les dones amb discapacitat i a les nenes que poden patir violència masclista.

Res més. I moltes gràcies.

El president

Per repreguntar... (*Pausa.*) No...

— Pregunta al Govern sobre la mediació familiar i comunitària (tram. 310-00138/08)

Doncs, la següent pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes, la il·lustríssima senyora Agnès Pardell.

La Sra. Pardell Veà

Moltes gràcies, president. Honorable consellera de Justícia, l'any 2001 va entrar en funcionament la primera llei de mediació familiar de Catalunya, la qual va representar una fita important en la introducció de la mediació en el tractament de les crisis familiar.

Aquesta llei va suposar, sens dubte, una important innovació en l'àmbit del dret de família, en un moment en què a l'Estat espanyol no existia una pràctica generalitzada de mediació.

Després dels sis anys transcorreguts, es pot afirmar que a Catalunya sis de cada deu parelles que duen a terme la mediació familiar arriben a un acord satisfactori per a les dues parts i d'aquesta manera eviten un procés judicial que pot agreujar les diferències familiars.

La mediació familiar ha estat, doncs, concebuda com una eina que ha de facilitar la solució extrajudicial de conflictes familiars. El Departament de Justícia, a través

del Centre de Mediació Familiar de Catalunya, dona resposta a les demandes de mediació que se li presenten.

A dia d'avui, la valoració d'aquest servei és molt positiva, tenint en compte que pràcticament en el 70 per cent dels casos s'arriba a un acord acceptat per les dues parts i aquest acord perdura en el temps.

El nostre reconeixement per la tasca que realitzen els mediadors familiars, especialistes del camp de la psicologia, l'educació, el treball social, la pedagogia i el dret.

Estem fent referència, doncs, a un ampli col·lectiu que ha estat realitzant una gran labor i ha estat cabdal en la consecució d'aquesta valoració positiva que mereix avui el servei de mediació.

Honorable consellera de Justícia, ens agradaria conèixer quines són les previsions de futur respecte al funcionament del Servei de Mediació Familiar i la possible extensió d'aquest instrument a altres àmbits, de manera que es puguin resoldre conflictes derivats de compartir un espai comú, en les relacions de veïnatge, professionals, associatives, col·legials, etcètera.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable consellera de Justícia, honorable senyora Montserrat Tura.

La consellera de Justícia (Sra. Montserrat Tura i Camafreita)

Moltes gràcies, senyor president. Il·lustre diputada, senyors i senyores, efectivament la Llei de l'any 2001 sobre mediació familiar va ser precursora en aquell moment, i les coses que estan ben fetes no hi ha cap inconvenient a reconèixer-les.

També és ben veritat que en aquests últims anys s'ha donat un impuls extraordinari no només a donar a conèixer què és la mediació, sinó els beneficis que pot comportar la seva aplicació per tal de resoldre de manera, diguem-ne, més civilitzada i per evitar, per altra banda, l'entrada de demandes de separació contenciosa en el conjunt dels jutjats del país.

Sis anys després de l'aprovació de la llei es considera que és un instrument útil però tal vegada una mica petit i estret, de manera que en aquests moments es treballa en l'avantprojecte d'una llei de mediació, ja no només familiar, sinó comunitària, que ha acabat el seu període d'exposició pública ara fa pocs dies, el 15 d'aquest mes, i que pretén, a més, que a tots els àmbits familiars, no només els de parella, sinó també relacions entre germans, adolescents amb avis, avis amb fills, coses d'aquestes característiques, que fins ara no estaven incorporades a la llei, incorporar-hi, a més, els conflictes entre veïns, els conflictes entre propietaris i llogaters. És a dir, afegir-hi altres elements de la relació civil, de la relació entre persones per tal que es puguin resoldre per la via de la mediació especialitzada.

Actualment hi ha trenta-cinc punts i 1.458 mediadors reconeguts. L'avantprojecte preveu la creació d'un cen-

tre de mediació familiar i comunitària a Catalunya i l'elaboració, i a disposició de tota la població, d'un registre dels mediadors experts i especialitzats en..., que evitin, com ja he dit, l'entrada de més litigis en els jutjats, però sobretot que afavoreixin la solució per la via de l'acceptació del conflicte, de l'aproximació de les posicions i finalment de l'acord signat, de convenis de mutu acord en tots aquests litigis de caràcter civil.

El president

Honorable consellera...

La consellera de Justícia

Si això funciona bé, es farà un llibre blanc i una gran llei de mediació. Però fem un pas molt fort endavant amb aquest avantprojecte.

Gràcies.

El president

La següent pregunta...

— Pregunta al Govern sobre les conclusions de l'informe de la Fundació Bofill (tram. 310-00134/08)

...la fórmula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, quina valoració fa de l'informe Bofill, sobretot pel que fa al fracàs escolar a Catalunya?

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Ernest Maragall, conseller d'Educació.

El conseller d'Educació (Sr. Ernest Maragall i Mira)

Sí; gràcies, president. Senyor López, em sembla que amb relació a aquest informe, que és un informe, com vostè sap, d'una fundació privada, en fi, se n'ha dit tant ja que no cal afegir-hi gaire més.

Jo li dic tres coses. Primer, és una foto fixa, discutible en alguns..., però foto fixa del sistema educatiu català tal com el va rebre el primer Govern progressista l'any 2003-2004.

En segon lloc, totes les dades que publica l'informe són extretes..., són conegudes i repetides; són dades oficials subministrades pel mateix Departament d'Educació.

I, en tercer lloc, les conclusions d'aquest informe són d'absoluta coincidència amb les recomanacions, projectes i propostes que el mateix departament ha formulat just quinze dies abans en la presentació de la Llei d'educació.

El president

Senyor López, pot repreguntar.

El Sr. López i Rueda

Gràcies. Senyor conseller, si vol jo li dono ara, no la fotografia, sinó la pel·lícula dinàmica. Miri, entre el 2004 i el 2005 hem passat de 14.430 repetidors a 34.524; el fracàs escolar ha augmentat, 2005 –que vostè té les dades del seu departament–, un 3,3 per cent, i l'abandonament educatiu prematur, un 4,4 per cent.

Miri, jo em pregunto: què ha passat des del 2003 fins ara? Doncs, que hem aprovat una llei, la LOE, que recupera un altre cop el discurs de la LOGSE en la promoció automàtica; és a dir, que els nois i els nens poden passar, amb tres assignatures suspeses, de curs. Imagini's quin element per a la cultura de l'esforç.

Hem fet un pacte nacional que està a l'aparador. Si vol, pot veure la nota de premsa de Comissions Obreres del 20 de novembre, que diu que faci alguna cosa amb el Pacte nacional per a l'educació. O vostè recordarà, senyor conseller, que avui mateix té una manifestació d'un sindicat, d'USOC, avui mateix, té una manifestació, perquè apliqui les promeses del pacte nacional a l'escola concertada.

També han fet un acord estratègic que parla d'un pla de xoc contra el fracàs escolar que nosaltres ni hem vist. Vostès ens van presentar, en tot cas, un pla per a la secundària, que és on rau el problema, xifrat en 80 milions d'euros, és a dir, 20 milions d'euros cada any, que representa –imagini's quin esforç pressupostari– el 0,4 per cent del pressupost del departament.

I ens venen –ara n'ha parlat el senyor Montilla– un augment increïble, fantàstic, del pressupost. Sap quant destinem per alumne l'any 2008? Quatre mil cent euros; la mitjana espanyola està en 4.900.

I ara ha presentat les bases de la llei. I vostè ha presentat les bases de la llei i han fet apel·lació al consens. Jo li dic que vostè ha aconseguit..., i serà el primer conseller que tindrà el consens de totes les forces polítiques, però en contra, perquè demà mateix vostè té una manifestació de totes les forces sindicals.

Jo l'altre dia vaig sentir..., i li recordo una dada: el 72,2 per cent dels nous repetidors vénen de l'escola pública. I li vull dir: l'altre dia vaig sentir el president Montilla a la televisió i ens deia on portava els seus fills. Fantàstic; no hi tenim res a dir, i tant de bo, doncs, aquesta defensa que va fer de la llibertat d'elecció també es pogués fer extensible a la majoria de famílies, que cada cop poden escollir menys l'escola on porten els seus fills.

Però em fa gràcia –i ho dic mirant als escons de l'esquerra–, em fa gràcia que vostès demanen per als seus fills la cultura de l'esforç, l'excellència i l'autoritat del professorat, però després ofereixen, per als fills de les famílies de classe mitjana i treballadora, promoció automàtica, caos a les aules i fracàs escolar.

Gràcies, senyor conseller.

El conseller d'Educació

Honorable conseller, té la paraula.

El president

Sí; gràcies, president. Miri, senyor diputat, vostè el que fa de barrejar tota mena de fruits en una mateixa cistella, intentant que no es vegi, és fer passar bou per bèstia grossa, diguéssim. Miri, les dades de què disposem en aquest departament, en aquest Govern i en aquest país avui, en tots els indicadors de què disposem, són de millora gradual, progressiva i efectiva del retorn que l'educació fa al país, en els resultats acadèmics dels nostres alumnes, en els aspectes d'organització i funcionament dels centres, en la dotació de serveis educatius, en la provisió de noves places, noves escoles, noves aules i nous professors, i evidentment en la dotació de recursos econòmics atribuïts a la funció educadora.

El president ho ha dit bé: des del 2003-2004 hem augmentat en prop d'un 70 per cent el pressupost del Departament d'Educació. I si considerem el conjunt de recursos dedicats a l'educació per part del Govern de la Generalitat, els governs municipals i les famílies, ens adonem que estem en una xifra de recursos destinats a l'educació, públics i privats, per sobre del 4,5 per cent del PIB, que és encara a una distància que ens exigeix, amb relació a l'objectiu del 6 per cent que el Pacte nacional per a l'educació va fixar com a horitzó.

La llei d'educació de Catalunya que acabem de presentar com a primera aproximació pretén exactament això, seguir amb aquest procés de millora...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Educació

...acostar-nos-hi i, si pot ser, anar més enllà d'aquest èxit, d'aquest resultat. Equitat i excel·lència, aquest és el nostre lema, i això és el que aconseguirem, no en tingui dubte.

El president

La següent pregunta...

— Pregunta al Govern sobre el sistema de pesatge i classificació de canals als escorxadors (tram. 310-00136/08)

...la fórmula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Carmel Mòdol.

El Sr. Mòdol i Bresolí

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, durant els anys 2002 i 2003 el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya va mantenir una sèrie de reunions amb sectors representatius de la producció porcina del nostre país.

Fruit d'aquestes reunions de treball i de les reflexions que se'n van derivar, Esquerra Republicana va decidir incorporar en el programa electoral per a les eleccions del 16 de novembre de 2003 el seu compromís per a la creació d'un sistema de pesatge i classificació de canals als escorxadors catalans, sistema que havia de fer possible, per una banda, el compliment de la normativa europea i, per l'altra, havia d'assegurar l'esperada transparència de les transaccions comercials derivades de l'activitat d'engreix i sacrifici dels animals.

El 14 de desembre de 2003 l'Acord per un govern catalanista i d'esquerres recollia aquest compromís i especificava que s'havia de dur a terme durant la primera meitat de l'any 2004. Tot i això, no va ser fins l'any 2005 que el conseller d'Agricultura no va signar el Decret de creació del Sipcap, Sistema de pesatge i classificació de canals porcines.

Honorable conseller, som a finals de l'any 2007 i el sistema encara no és operatiu, tot i que sembla que s'està avançant en la seva implementació. És per aquesta raó que li demanem en quina fase de concreció i desenvolupament es troba el projecte i quin creu que és el calendari raonable per a la implantació definitiva del Sipcap.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Joaquim Llana, conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural.

El conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural
(Sr. Joaquim Llana i Cortina)

Gràcies, president. Benvolgut senyor diputat, vostè ho ha explicat molt bé, no? El Decret 251, de 2005, pel qual es crea un sistema de classificació, marcatge i pesatge de canals, neix, d'un costat, de la necessitat de complir la normativa europea, i, de l'altre, d'atendre una demanda històrica del sector porcí, en el sentit que eren necessaris mecanismes no arbitraris, sinó justos i transparents, de valorar des del punt de vista qualitatiu una canal.

Amb aquest sentit neix aquest decret, que, com vostè bé ha dit, neix l'any 2005, i persegueix bàsicament els tres objectius que també vostè ha esmentat: el pesatge i la classificació de canals; un segon apartat, que són les mesures de foment per a la modernització dels escorxadors que s'hi hagin d'acollir, que són escorxadors que maten més de cinc mil porcs la setmana de mitjana, i, en tercer lloc, definir el règim jurídic de com s'ha de controlar l'aplicació d'aquest decret.

Un cop s'aprova el decret, aquest decret és recorregut per la Federació Catalana d'Indústries de la Carn, i, amb posterioritat, l'Associació Catalana d'Escorxadors i Sales de Desfer demana al jutge una moratòria, en el sentit que, mentre no hi hagi una sentència definitiva o un pronunciament sobre el recurs de la FCIC, no s'apliqui el decret. Finalment, a finals del mes de maig del 2007 el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya comunica que no s'accepta aquesta moratòria i, per tant, el decret és vigent. A partir d'aquell moment comencen tot un seguit de tràmits administratius per constituir

el que anomenem una comissió gestora, integrada per diferents membres del sector, i se'ls va notificant, de manera reiterada, fins arribar a finals d'octubre d'aquest any, on ja no hi ha necessitat de tornar a avisar ningú més, des del punt de vista administratiu, i convocar la comissió gestora, que està convocada per a l'11 de desembre de 2007.

A partir d'aquest moment, i a l'espera, evidentment, de la solució al recurs presentat per la FCIC, començarem a aplicar el decret, que, com vostè bé diu, respon a una necessitat real del sector.

El president

Senyor Mòdol, pot repreguntar.

El Sr. Mòdol i Bresolí

Per precisar... Gràcies, senyor president. Crec que, si el calendari es desenvolupa segons ens diu l'honorable conseller, seran bones notícies per al sector, no? De totes maneres, jo hauria agraït –disposa de deu segons encara– que em concretés d'una forma més concreta en quin període de l'any –espero que durant el 2008– això sigui una realitat per als escorxadors –primera meitat?, segona meitat de l'any 2008?–, perquè aquesta és una notícia que el sector espera amb un cert delit, no?

Aprofitem la circumstància per dir que la conselleria d'Agricultura és una conselleria de gestió complicada, que hi ha coses que encara que l'honorable conseller hi posi molta voluntat no les podrà arreglar, però que aquesta sí que depèn de la seua voluntat que s'acabi produint el resultat que el sector espera i que el país en certa manera es mereix.

Gràcies.

El president

Conseller, per deu segons...

El conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural

Gràcies pels ànims, senyor Mòdol. (*Remor de veus.*) Dir-li que el calendari estarà..., jo crec que el calendari lògic és que comenci a funcionar a partir del 2008, sempre que els escorxadors s'hagin adaptat a aquest sistema de classificació i pesatge, per als quals varem convocar un ajut perquè poguessin fer-ho.

El president

Gràcies.

— Pregunta al Govern sobre les actuacions previstes per a preservar les competències en matèria d'agricultura (tram. 310-00139/08)

La següent pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'illustríssim senyor Xavier Pallarès.

El Sr. Pallarès i Povill

Sí; bona tarda. Gràcies, senyor president. Bé, la pregunta que formulem des del Grup de Convergència i Unió és la preocupació que veiem en lo Projecte de Llei de desenvolupament sostenible del medi rural, perquè des del nostre grup parlamentari veiem que vulnera de manera extraordinària les competències establertes pel nou Estatut.

Per tant, demanaríem al conseller d'Agricultura..., primer que res, voldríem conèixer per quina raó, quan se va debatre a la comissió, no hi van assistir des del Govern de la Generalitat; en segon lloc, si esta llei s'adapta perfectament a la normativa europea, i tercer, i més important, si creu vostè que hi ha una clara invasió de competències.

El president

Honorable senyor Joaquim Llena, conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural, torna a tenir la paraula.

El conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural

Sí; gràcies, senyor president. Senyor Pallarès, quant al fet que no vam assistir a la comissió, suposo que parla de la comissió sectorial al ministeri. M'està parlant d'això? (*Pausa.*) En tot cas m'ho aclareix.

Jo, dir-li que en un primer moment el que considerem des del Govern de la Generalitat és que aquesta llei ha de respectar el marc competencial, i, dos, ha de poder permetre establir convenis amb l'Estat i la Generalitat per tirar endavant les actuacions que el Govern de la Generalitat i el Departament d'Agricultura considerin prioritàries, i, en aquest sentit, és el que fem.

Així, en el preàmbul de la llei, i gràcies a la intervenció del Departament d'Agricultura de la Generalitat de Catalunya, hi consta, i li ho lleigeixo: «Esta iniciativa debe concertarse» –en el paràgraf sisè del preàmbul– «con las comunidades autónomas y las entidades locales respetando el marco competencial y promover la participación del sector privado.» Paràgraf set: «Medidas aplicadas por la Administración General del Estado y concertadamente con las demás administraciones públicas según sus respectivas competencias.»

El president

Senyor Pallarès, pot repreguntar.

El Sr. Pallarès i Povill

Estem parlant, conseller, d'una llei que té quaranta articles, una llei poc consensuada perquè hi han més de tres-cents esmenes i tres vetos a la totalitat. Una llei que fa un greu error, que no considera com a principal dinamitzador del món rural precisament l'agricultura; una llei que al món agrari sols li dedica un article; no fa mesures tan importants com temes de la modernització ni la potenciació de les estructures agràries.

A una comissió general de les comunitats autònomes a la qual van assistir consellers que realment estaven interessats pel tema. Paraules com «ingerència competencial que pot suposar tornar a panorames competenci-

als ja superats», conseller de Galícia: «l'Administració central no vol adonar-se que no té cap competència en aquesta matèria», conseller de La Rioja; «total invasió competencial», consellera de València. Per tant, tres exemples que suposo que no són exemples de consellers precisament molt nacionalistes, que miren molt per la seua dinàmica dels seus mateixos parlaments.

Què diu l'Entesa? Què diu el tripartit? A causa de les aportacions fetes d'invasió competencial ha quedat minimitzada... Vostès se conformen que això ha quedat minimitzat. És una llei que tal com ha retornat al Congrés parla d'ordenació territorial; vol dir que ordena el territori, ordena Catalunya i, per tant, aquí al nostre país tenim competències exclusives.

Nosaltres aquí en lo que incidim és que vostès han de mirar de parlar amb l'Estat pel tema que es parla a les comunitats autònomes, que l'agricultura sigui el centre d'aquesta llei, que no es produeixi aquesta invasió competencial.

Nosaltres, Convergència i Unió, sotmetrem esta llei al Consultiu i instarem el Govern a portar-la al Constitucional. Nosaltres no volem de cap manera, honorable conseller, que al final la Generalitat se converteixi en una gran diputació sense ambició nacional, com un degoteig. No es tracta..., no només de decidir el que farem aquí a Catalunya, sinó que del que es tracta és que l'Estat central no decideixi per nosaltres.

El president

Honorable conseller, té la paraula.

El conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural

Gràcies, president. Senyor diputat, jo li demanaria que es llegís la frase prèvia del punt de l'acte que vostè està parlant; hi trobarà les declaracions del conseller d'Agricultura de la Generalitat de Catalunya, demanant aquestes dos qüestions que li he dit.

De tota manera, discutir de l'obvi no porta enlloc. L'article 116 de l'Estatut ens atribueix les plenes competències. I aquesta llei no és una llei de caràcter agrarista, és una llei que es recolza amb el segon pilar de la política agrària comuna, el desenvolupament rural. És una llei amb un marcat caràcter territorial que està disposada a pactar amb cada comunitat lo que la comunitat consideri prioritari. Miri, i gràcies a la seva intervenció al Senat, perquè vostès van vetar aquesta llei, les tres-centes esmenes que podien ajudar a aclarir el marc competencial..., aquesta llei torna coixa al Congrés.

I ens podem trobar en dos situacions: una, que no s'aprovi, i que perdem més de 100 milions cada any durant diversos anys, que és com estava pressupostat en la Llei del *desarrollo* rural sostenible, dels quals alguns haguessin vingut a Catalunya, o bé que s'aprovi coixa gràcies a la seva intervenció, amb la qual cosa li he de dir, senyor Pallarès, que ben bé no s'ha assabentat del que volia dir aquesta llei, i alguns dels conceptes agraristes que des de les organitzacions catalanes s'havien col·locat com a esmenes en el Senat tampoc s'han pogut aprovar gràcies a la seua actitud.

El president

La següent pregunta...

— Pregunta al Govern sobre la regulació del dret de les famílies a elegir centre escolar (tram. 310-00140/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyora Irene Rigau.

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, senyor president. Conseller Maragall, el Govern, lògicament, se li ha d'exigir coherència entre el que defensa i el que regula, entre el que proclama i el que norma; el doble discurs, vostè ho sap, en l'educació i especialment a l'escola pública, ha fet molt mal.

Per això li preguntem com valora el titubeig que va tenir el molt honorable president recentment en un programa de televisió a l'hora de manifestar la seva confiança en l'ensenyament públic.

I també li demanem que ens digui com és que els fets i les paraules no coincideixen quan es tracta de defensar o regular la lliure elecció d'escola per les famílies.

El president

Honorable conseller d'Educació, senyor Ernest Maragall, té la paraula.

El conseller d'Educació

Sí; gràcies, senyor president. Senyora Rigau, no hi ha cap titubeig, hi ha una expressió perfectament clara de l'exercici d'uns drets. La coherència entre els fets i les paraules en el nostre Govern estan més que garantits. La política de protecció del conjunt de l'educació a Catalunya, de l'escola pública en particular, està en aquests moments millor que mai en els últims trenta anys d'autogovern, exactament i precisament, i amb totes les esperances i les il·lusions obertes.

En la propera Llei d'educació tindrem ocasió de debatre, de confirmar i de consolidar tots els principis, inclòs el de la lliure elecció de centre, faltaria més!

El president

Senyora diputada, pot repreguntar.

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, si no és titubeig dir: «Miri, la confiança es té o no es té; vostè pot tenir confiança o no tenir-la. Això és una cosa individual.» Del president del meu país jo demano que manifesti públicament la confiança institucional, no personal, la institucional, per l'escola pública.

Però a més a més li he comentat, senyor conseller, el tema de la defensa, proclamació i reconversió en el discurs de l'elecció de centre. Vostès en aquest tema tenen els peus de fang. No serà el meu grup el que retregui al molt honorable president que porti els seus fills a una

escola que no sigui ni pública, ni concertada, ni catalana. Hem defensat la lliure elecció i la defensem per a tothom; la nostra defensa és sincera. Ara bé, el dret a escollir ha de ser per a tothom.

És en aquests moments a Catalunya, com va dir el president, realment una opció personal i lliure que té tothom? Vostè sap que no. Vostès són els que van impedir i van criticar en aquesta cambra –n'és un gran testimoni– l'extensió dels concerts. Vostès són els que han volgut reduir el dret a escollir plaça simplement al dret a tenir plaça. Vostès són els que sistemàticament voten en contra que les famílies rebin ajuts per poder elegir lliurement l'escola. Tanta incoherència no pot ser bona.

A nosaltres ens trobarà al seu costat en el tema de la Llei d'educació a garantir d'una vegada plena, amb el seu suport també al Govern central, la gratuïtat real de la nostra escola, perquè defensem el dret a escollir, però també defensem el dret a tenir governs i governants coherents.

Gràcies.

El president

Honorable conseller, té la paraula.

El conseller d'Educació

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, el que nosaltres hem fet és precisament donar contingut, concreció i recorregut cert a les decisions que calien en aquest país per assegurar els drets de tothom, als ciutadans i als titulars dels centres.

És amb el Pacte nacional de l'educació, que vam desenvolupar i signar nosaltres en el mandat anterior, malgrat tot, que hem aconseguit, efectivament, posar les bases d'una consolidació definitiva d'un model de servei educatiu mixt, amb absoluta garantia de seguretat, de llibertat i de suficiència, i estem avançant.

Som nosaltres qui hem donat confiança als titulars d'aquests centres que vostè diu que li preocupen tant. I som nosaltres els que al mateix temps estem invertint per millorar seriosament, després d'anys d'insuficiència dramàtica, el nostre sistema d'escola pública i d'instituts. Som nosaltres els que estem invertint aquest 70 per cent d'increment de recursos aquí. Som nosaltres que estem atenent, efectivament, un exercici de lliures opcions que permet que el 90 per cent dels ciutadans triïn lliurement la seva escola en primera opció. Som nosaltres els que estem aconseguint, efectivament, a través dels decrets d'admissió ben aplicats, localment, amb els ajuntaments, amb les comunitats educatives, que la distribució avanci cap a l'equitat també en aquest terreny.

Som nosaltres els que en la Llei d'educació, i espero que en aquest cas serem nosaltres i vostès, acordarem, efectivament, un model educatiu català que tindrà aquests principis clarament establerts, clarament consolidats i clarament concretats en mesures, en principis, en drets i amb una regulació positiva, que neix del que estem fent ara.

Gràcies, senyora diputada.

El president

Ara reprenem el quart punt de l'ordre del dia.

Projecte de llei d'espectacles públics i activitats recreatives (debat de totalitat) (tram. 200-00026/08) (continuació)

Que recordo que era el debat de totalitat sobre el Projecte de llei d'espectacles públics i activitats recreatives. Estàvem en la fase de posicionament dels grups, i té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Judit Carreras.

La Sra. Carreras Tort

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, membres del departament, senyores i senyors diputats, des del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi valorem positivament aquest projecte de llei; lògicament no podia ser d'una altra manera. De fet, és una llei en què fa temps que es treballa. Així, el primer esborrany va ser elaborat quan la consellera Tura encapçalava el Departament d'Interior i el senyor Xavier Guitart estava al capdavant de la Direcció General de Joc i Espectacles.

Així, doncs, el projecte que avui ens ha presentat el conseller d'Interior ha evolucionat respecte al primer esborrany, hi ha hagut canvis, però el gruix del projecte es manté, i per tant el nostre grup parlamentari el valora positivament.

Certament, aquest és un projecte de llei necessari, i així s'ha dit en les intervencions anteriors, atesos els canvis que s'ha produït en l'oci en els darrers quinze anys, perquè com també s'havia dit anteriorment cal tenir present que la llei vigent que regula aquesta matèria va ser promulgada l'any 1990.

Però, sobretot, aquest és un projecte de llei complex, complex pels agents que intervenen en aquest àmbit: els empresaris del sector, titulars d'establiments i organitzadors dels espectacles; els treballadors del sector, principalment joves, joves que treballen en molts d'aquests locals a temps parcial, que combinen la feina i els estudis; agents com els usuaris, els espectadors, que en molts casos també tornen a ser joves; els veïns, i les administracions.

Per tant, els agents que intervenen en aquest àmbit fan que aquesta llei sigui una llei complexa; una llei complexa perquè des del punt de vista econòmic hem de poder garantir..., i hem de ser conscients que aquest és un àmbit que genera feina, que genera ocupació, que genera negoci. Inclús des de l'estratègia de les ciutats i dels pobles hem de pensar que per a les fires, fires internacionals, per exemple, en el cas de Barcelona, el fet que hi hagi tots aquests establiments és un element complementari de l'estratègia de ciutat, un element complementari a aquestes fires, que els assistents en aquestes fires, doncs, demanen i gairebé diria que exigeixen quan es tracta que determinades ciutats rebin i facin aquest tipus de fires internacionals.

També des del punt de vista ciutadà hem de ser conscients que la localització d'aquests establiments, i també

abans s'ha dit, principalment en els centres de les ciutats, pot generar a vegades conflicte. Però també els establiments en altres punts fora de les ciutats generen, també, determinats conflictes, com és el tema de la mobilitat. I principalment, doncs, fora dels àmbits més urbans, en els petits pobles de la Catalunya interior o de la Catalunya de muntanya, on aquests establiments s'ubiquen fora dels pobles, també, ja dic, pot generar conflicte.

I també des del punt de vista de l'Administració hem de ser conscients que hi intervé la Generalitat, hi intervenen els ajuntaments, però d'ajuntaments n'hi han de molts tipus: n'hi han de grans, n'hi han de petits..., hi ha la ciutat de Barcelona amb una especial, doncs, complexitat.

És un projecte de llei complex i delicat, el ventall d'activitats que abraça el projecte de llei és molt ampli, no és el mateix un local o un bar de copes que un circ, no és el mateix un teatre que un *after-hours*. Vivim en un país de la Mediterrània amb tot el que això implica, on bona part de les activitats d'oci tenen lloc en l'espai públic, al carrer, i, per tant, en ocasions les activitats que regula aquesta llei, tot i transcórrer en establiments, van més enllà dels locals. Aquest fet pot generar situacions de conflicte, sorolls, brutícia, però no per això hauríem de caure en l'error de pensar que la solució pot passar per deslocalitzar aquestes activitats dels centres dels pobles o de les ciutats. Aquesta no és la solució. Per això, per evitar possibles situacions de conflicte, cal parlar de coresponsabilitat, cal que hi hagi diàleg entre els agents que interactuen en aquesta matèria: empresaris, veïns, usuaris... I en aquest sentit, cal destacar que aquesta llei, principalment en l'apartat de drets i deures que estableix, parla de la coresponsabilitat de tots els agents que hi intervenen. Cal fer-ho bé. I hi ha exemples d'aquest diàleg: a Barcelona, a l'Eixample s'han portat a terme accions de col·laboració amb bons resultats.

D'altra banda, el projecte de llei també fa referència a l'organització administrativa. Estem davant d'una matèria en la qual hi té competències la Generalitat i hi tenen competències els ajuntaments. En aquest punt, estem convençuts que en la tramitació parlamentària d'aquest projecte de llei tindrem ocasió de fer algunes aportacions amb la finalitat de millorar alguns aspectes i arribar a un consens àmpliament majoritari.

Tal com hem dit anteriorment, la matèria que regula aquesta llei requereix que existeixi un diàleg permanent entre els agents que intervenen en aquest àmbit. I, en aquest sentit, i des del nostre punt de vista, un dels elements a destacar són els mecanismes d'interlocució i coordinació que preveu el projecte de llei, d'una banda, amb els ajuntaments, a través de la comissió d'establiments oberts al públic, espectacles públics i d'activitats recreatives, i de l'altra, amb els sectors directament interessats, el que s'anomena el Consell Assessor d'Espectacles Públics i d'Activitats Recreatives.

Un altre dels punts importants de la llei és el procediment referent a les llicències i autoritzacions. Aquí també cal trobar el punt d'equilibri per aconseguir un procés àgil. Cal que no s'eternitzi la tramitació administrativa i a la vegada cal garantir que els establiments

reuneixen totes les condicions que exigeix la llei. En aquest sentit, vull fer especial èmfasi que en tot allò referent a l'àmbit de llicències, autoritzacions, controls, inspeccions o règim sancionador, cal tenir present la diversitat municipal de Catalunya, especialment caldrà tenir-la present quan es produeixi el desplegament normatiu de la llei. Caldrà tenir present que no tenen els mateixos recursos humans ni materials els petits municipis que els grans; no és el mateix un ajuntament com el de Barcelona, com el de Sabadell, de Lleida o de Manresa que un ajuntament com el de Sant Llorenç de Morunys, Llavorsí o Avinyonet de Puigventós.

En conclusió, el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi valora positivament el projecte de llei que avui ens ha presentat el conseller d'Interior. Certament es fa un pas endavant en la regulació d'un sector que ha evolucionat d'una manera molt considerable des dels anys noranta. De ben segur que en el debat de la ponència i la comissió encara s'enriquirà més aquesta llei.

És per tot això que el nostre posicionament no pot ser un altre que favorable al projecte de llei, i, per tant, votarem en contra de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup de Convergència i Unió.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada, senyora Carreras. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya té la paraula la senyora Patrícia Gomà.

La Sra. Gomà i Pons

Gràcies, president. Bona tarda, il·lustres diputats i diputades. Bé, aquest matí ja s'ha fet al·lusió a l'evolució que ha patit la societat en els canvis en l'ús i gaudiment de l'oci. És evident que els usos i costums, doncs, de la societat són canviants, són dinàmics al llarg del temps i la pràctica de l'oci, doncs, no s'escapa d'aquest principi.

En els darrers anys hi ha hagut una important evolució en les formes d'oci; aquest s'ha convertit, el concepte d'oci s'ha convertit en un concepte molt més ampli, molt més transversal, i fins i tot hi ha o han sorgit noves modalitats d'oci que fa una dècada, doncs, no s'estilaven. Davant de la constatació d'aquesta realitat, el cert és que ens trobem amb una legislació que té més de quinze anys; per tant, la legislació és evident que ha quedat desfasada i que cal actualitzar-la, posar-la al dia i posar-la al servei de les necessitats reals del segle XXI.

A més a més de l'evolució que han experimentat aquestes diferents formes d'oci, també podem considerar que l'oci s'ha socialitzat, s'ha generalitzat de manera molt considerable al consum d'espectacles i activitats recreatives, i que ha adquirit una major importància el consum d'activitats culturals i artístiques en amplis sectors de la societat. Creiem que s'assumeixen per gran part de la ciutadania com una pràctica necessària i habitual. Per tant, aquesta generalització ens obliga més que mai a conciliar les diverses sensibilitats ciutadanes que graven a l'entorn de l'oci, bàsicament per la connexió

amb temes tan cabdals i sensibles com és la salut, la salut, la convivència i la seguretat. Per tant, també ens cal una llei que fixi els principis bàsics de les diferents tipologies d'activitats que podem trobar enquadrades dins d'aquest concepte d'oci, una llei que ens delimiti amb claredat quines són les línies vermelles que marquen els límits.

S'han d'establir, creiem, unes regles bàsiques de convivència, buscar l'equilibri entre els usuaris de l'oci, els que gaudeixen dels espectacles i les activitats recreatives amb la resta de ciutadans, i sobretot o especialment aquells que viuen pròxims als indrets on se celebren aquestes activitats, perquè és fàcil que es generin conflictes. I cal conciliar, doncs, la diversió amb la tranquil·litat i el descans. I aquí també juga un paper molt important o molt destacat el sector empresarial dedicat a l'oci, perquè aquesta llei l'han de reconèixer com el seu marc bàsic d'actuació, preservant, això sí, sempre l'autonomia local.

Però està clar que la norma que avui comencem a debatre ha de servir per fixar clarament quins són els drets i quins són els deures. També la llei vetlla per la seguretat, la seguretat dels participants o usuaris de les activitats, pel que fa a les condicions idònies dels establiments on es realitzin aquestes activitats, però també per establir pautes de seguretat amb relació a la salut, amb relació al consum de drogues, i combatre, doncs, el risc afegit per la mobilitat, evitant els riscos i accidents de trànsit.

I, per últim, també volem garanties de qualitat; qualitat dels establiments, en comoditat i en sostenibilitat ambiental, però també qualitat dels espectacles. Hem de promoure aquelles manifestacions amb interès artístic i cultural i vetllar per una oferta, doncs, rica i variada; oferta que ha d'estar especialment amatent a la protecció dels menors, establint les mesures cautelars que siguin adients per preservar els seus drets especialment protegits.

En conclusió, creiem que és necessària una nova regulació dels espectacles i de les activitats recreatives per donar, doncs, en primer lloc, cobertura legal a aquells canvis de comportament amb relació a l'oci que s'han anat generant en l'última dècada, perquè cal una adequació a la realitat existent i una actualització de la normativa. També és imprescindible endreçar el sector, perquè aquest sector està replet d'una pluralitat de normes que hi incideixen; per tant, es tracta de fer una llei que codifiqui, que tracti o sintetitzi, que sigui una mena de llei de bases on s'estableixin els principis generals que han de regir aquest àmbit en benefici, doncs, d'aquesta pacífica convivència.

Per tots aquests motius, per la necessitat, bàsicament, d'una nova legislació, rebutgem l'esmena a la totalitat plantejada pel Grup de Convergència i Unió. Tot i que esperem que al llarg del tràmit legislatiu tots els grups parlamentaris de la cambra puguem consensuar, doncs, aquest model d'oci per a la societat catalana del segle XXI que ens agradaria.

Moltes gràcies, senyors i senyores diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Popular, té la paraula la senyora Montserrat Nebrera.

La Sra. Nebrera González

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, bé, aprofitant que, a més, a la tribuna de convidats hi ha un munt de gent jove, a la qual suposadament una part important dels efectes d'aquesta llei ha de tenir en compte, m'agradaria abans de començar amb el nostre posicionament respecte de l'esmena a la totalitat plantejada pel Grup de Convergència i Unió fer una reflexió general sobre la matèria que es regula en aquesta llei i sobre l'actitud del Govern en proposar el text normatiu.

Aquesta llei, com ja s'ha dit aquest matí i ara també, abasta un ventall d'àmbits que, des del punt de vista econòmic, són molt importants per a Catalunya. I malgrat això, i suposo que és evident, perquè d'on ve, de la conselleria d'Interior, des del nostre punt de vista, al nostre parer, la perspectiva amb què s'abasta el tema és una perspectiva sobretot pràcticament de manera exclusiva policial i de control de les activitats, amb unes finalitats que, evidentment, no poden deixar de ser les nostres: l'àmbit de la seguretat, la qualitat dels serveis, fins i tot la convivència cívica a l'entorn en què es desenvolupen aquestes activitats i on s'installeu els espectacles. Però que creiem que no poden convertir-se en un obstacle absolut, perquè això podria suposar la paralització d'un sector estratègic, perquè afecta moltes i molt diverses àrees que són importants per a la competitivitat i el futur de Catalunya.

Pensem que un historiador econòmic català molt important va dir ja fa molt de temps que en el repartiment estratègic del món que es farà amb la globalització que arriba a Europa li correspondria ser, si ho aconsegueix, ser el balneari del món. I ens agradaria que a Catalunya no ens trobéssim en la part dels serveis del balneari que menys ens agradaria de tenir.

Hem de dir, a més, que aquesta llei no és una realitat nova, de fet, no s'ha fet esment, s'ha dit que era del departament, però no s'ha fet esment que la major part del diàleg amb els sectors implicats es va fer quan hi havia una altra persona al capdavant del departament, que era, a més, reconegut pels diversos sectors implicats que havia estat molt dialogant. I que l'única diferència important que hi ha entre el que va ser i el que és aquesta llei a aquest respecte és haver deixat fora, gràcies a una intervenció del Tribunal Superior de Justícia, allò que s'anomena la «responsabilitat objectiva» dels locals i de les persones que els gestionen en allò que fa referència als sinistres produïts fora del recinte. I que afortunadament podem dir que en això no ens apropem al que és la regulació d'aquests temes als Estats Units.

Pel que fa al contingut del projecte –i una mica avançant el que seran les nostres línies quan arribi el moment del que pensem que serà la tramitació parlamentària, perquè no crec que prosperi l'esmena a la totalitat presentada–, compartim la crítica que s'ha fet aquest matí de què hi ha..., no diem que no es pugui fer, és evident que els reglaments i el desenvolupament reglamentari d'una

lleï serveix per ajornar-la, senyor Miralles, en això estem completament d'acord, però també és cert que si una lleï fa una referència continuada es pot parlar d'un abús d'aquest ús de la remissió a la norma reglamentària. Que tenint en compte la defensa que es fa moltes vegades i que s'ha fet fins i tot per posicions polítiques per explicar el que han estat els pactes de govern que expliquen el primer i segon tripartit, allò que anomenem «la llibertat parlamentària de fer»; tenint en compte que som, efectivament, un sistema, una forma parlamentària de govern, hem de recordar que en el nostre sistema els reglaments tenen una posició sempre subordinada, que s'han d'establir les regles del joc a la lleï i que, tenint en compte tal com s'utilitza el reglament en aquesta lleï que debatem, pensem que aquesta subsidiarietat, i aquesta necessària habilitació, norma legal que el reglament necessita, no s'està complint. I això és una recomanació, no solament una recomanació, sinó una explicitació de la manera en què juga en el nostre sistema la reserva de lleï i la no reserva de reglament, una advertència que ha fet de manera sovintejada el nostre Tribunal Constitucional.

Bé és cert, de tota manera s'ha de dir, que el fet que la remissió reglamentària sigui tan acusada, que hi hagi tan desenvolupament reglamentari, el que fa és deixar en mans del control judicial –no sé si el departament ho ha tingut en compte–, del poder judicial, el control de la legalitat d'aquests reglaments. I, per tant, una cosa que hauria d'estar fixada en la lleï acabarà sent fonamentalment motiu d'impugnació i d'eventual anul·lació en l'àmbit de les sentències. Tot això el que acaba generant és una certa incertesa –valgui la redundància– entre l'empresariat del sector, una incertesa que moltes de les associacions implicades ens han vingut a expressar als grups de l'oposició.

Jo sóc de l'opinió que això suposa, permet intuir una desconfiança en els sectors empresarials implicats en la matèria. Aquesta desconfiança, aquesta manca de confiança es fa palesa sobretot en àmbits com la discrecionalitat en les inspeccions, en una certa desviació cap a l'arbitrarietat que aquesta discrecionalitat pot tenir en l'àmbit de l'atorgament i de la retirada de les llicències. Pensin que aquesta incertesa en el sector pot acabar significant, ja està significant, de fet, un encariment en el traspàs de les llicències, en la compra i la venda de les llicències, com ja ha passat en altres sectors, fet que pot acabar significant que una persona que havia obtingut una llicència per poc preu i la pot vendre per molt... Recordin aquella famosa pel·lícula *Los lunes al sol*. Què passava amb les naus industrials que havien vist encarrir el seu preu? Que al final, la gent, en comptes de fer activitat industrial a Catalunya, i això passa al conjunt d'Espanya, s'acaba venent la nau industrial per aconseguir uns bons diners i viure de renda el temps que li resti de vida, en comptes d'arriscar, com fan els sectors empresarials implicats en aquesta activitat.

Pensin, a més, que la compra d'aquestes llicències s'està produint d'una manera absolutament lliure i que en aquest mercat s'estan començant a introduir –i ho sap molt bé el conseller d'Interior– certs grups empresarials del nord d'Europa i, fins i tot, de l'Àsia, que no tenen precisament com a finalitat fer una gran activitat pro-

ductiva a Catalunya, sinó que el que estan fent és blanquejar capitals que vénen del crim organitzat, i que poden acabar significant, ja estan significant, a casa nostra, això que vostès anomenen «ser pioners»: som pioners efectivament en el conjunt del Mediterrani a tenir ben instal·lat a casa nostra això que anomenem «les xarxes de blanqueig de capital del crim organitzat».

Aquest encariment, a més, i ara parlo directament a la gent que ens està sentint des de la tribuna..., això significa un encariment; l'encariment de les llicències significa un encariment dels serveis. I això significa que els serveis que és donen de lleure, de l'oci nocturn sobretot..., pot acabar sent tan car que expulsa de discoteques, de sales de ball, del conjunt de les coses que durant la nit permeten el lleure del jovent..., suposen un encariment que a la llarga el que acaba significant és que aquesta gent vagi al carrer, incrementi el nombre de persones que estan implicades en allò de l'afer del *botellón*, i, fins i tot, que no es pugui controlar una cosa molt important per a la major part de la gent, encara que tenim molt clara quina és la posició respecte a això del conseller d'Interior, que és el consum indiscriminat de drogues. Per tant, el que començava sent una mera qüestió de regular un sector i de tenir desconfiança, s'acaba convertint –segurament per això està en l'àmbit del Departament d'Interior– en un problema d'ordre públic i de civisme ciutadà.

Estan molt capficats que això és una lleï sobre els *after-hours*, però no és cert, hi ha moltes més coses, hi ha cinemes, hi ha teatres, hi ha cirques, sales de ball, envelats de festa major..., hi ha tantíssimes coses que de manera permanent o de manera provisional tenen a veure amb aquesta lleï! Pensin que les normatives de seguretat amb què tant s'omplen la boca són a casa nostra les més acurades de tot Espanya, fins i tot de les més acurades de tot Europa, i que per a molts ha acabat significant un desplaçament de les seves iniciatives privades a altres llocs d'Espanya i a altres llocs d'Europa.

Deixem per al període d'esmenes i de tramitació parlamentària del text altres aspectes com el control automàtic de l'aforament, la generalització del silenci administratiu negatiu, la tipologia de mesures cautelars que ens semblen massa, potser massa exagerades, i, fins i tot, la manca d'un catàleg acurat de locals i activitats com tenia l'anterior lleï.

I, ara per ara, i pel que fa a l'esmena, tenint en compte que el text vigent sembla una versió petita d'aquesta lleï, per tant, que des del punt de vista del que aporta ens sembla que aporta poc, més aviat el que aporta no és bo, entenem que no podem donar suport a l'esmena a la totalitat plantejada per Convergència i Unió. Però evidentment, des de la perspectiva del que hem pensat i del que hem dit fins ara, el que ens agradaria és que l'apropament que fem en el tràmit d'esmenes ens permeti millorar tècnicament i materialment el projecte, i per tant esperem en aquell moment poder fer les nostres aportacions.

Moltes gràcies, honorable conseller, senyores i senyors diputats, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *conseller*, en reiteradas ocasiones hoy le saludo. Ilustres diputados, ilustres diputadas, aquí se ha dicho reiteradamente que la ley obedece a un cambio de situación en el mundo del ocio. Es así; si no tanto, a lo mejor, pero es evidente que se ha producido una transformación del mundo del ocio, de lo que es la cultura del ocio, del año 90, que es cuando se produce la anterior ley, a la situación actual, en que sometemos a estudio y debate el actual proyecto de ley.

Se ha producido un contexto en que ocio y descanso a veces parece que están en contraposición, y, además, se ha generado una dinámica que hasta hace poco no estaba presente en la sociedad. Pensemos, por ejemplo, en las recientes sentencias de diversos tribunales en las que se ha producido condenas por ruido excesivo, condenas de carácter penal, tanto a titulares de establecimientos como incluso a administraciones por no efectuar o no ejecutar con rigor sus obligaciones.

En esta situación, sí entendemos que es necesario una nueva ley, una nueva ley integral, de carácter transversal que aborde de una manera completa los distintos aspectos que afectan al mundo de los espectáculos públicos y las actividades recreativas.

Son muchos los afectados por este campo –estamos aun pensando evidentemente en clientes, en espectadores, también en los titulares de los negocios, en los propios artistas, los participantes–, y de ahí que los tres principios en los que se soporta la ley nos parezcan adecuados. Es evidentemente que es necesario un equilibrio entre los derechos de los participantes en los espectáculos, tanto pasivos como activos, esto es profesionales y clientes, y los de aquellos que conviven en las proximidades de los lugares donde se celebran. De ahí que sea positivo que se empiece a reconocer en la ley y se le reconozca como persona directamente afectada, esto es como interesado, al vecino, y cuente con una participación directa en lo que es el proceso de autorización, licencias e intervención en aquellos supuestos en que puede ser directamente afectado por una actividad recreativa o por un determinado espectáculo.

Nos parece igualmente bueno y pertinente el segundo de los principios en los que se sostiene, es decir, el principio de seguridad; esto es, el principio en que participantes y asistentes a los espectáculos tengan la garantía de que no va ser alterada su paz por la asistencia a este espectáculo. En esto, el control del consumo de drogas tóxicas y substancias estupefacientes nos parece una medida adecuada y determinante a la hora de contemplar la regulación en esta ley.

E igualmente también el tercero de los parámetros, el parámetro de la calidad, también nos parece pertinente, la calidad de los espectáculos públicos, pero nosotros eso lo asociamos a confortabilidad, a confort, y aquí, alguna intervención anterior, me ha parecido hablar de

controlar, vigilar la calidad de los espectáculos; eso podría caer en el dirigismo cultural y, evidentemente, esa no es la función de un gobierno.

Terminado el capítulo de elogios, llega la hora de los reproches. En los principios podemos estar de acuerdo, pero hay aspectos que, evidentemente, no nos acaban de convencer de la ley.

Refiriéndome al capítulo del aspecto integral. Nos ha dado la impresión de que la ley es más la ley de un departamento que no la ley de un gobierno. Y en este aspecto creemos pertinente regular, y así lo haremos mediante las oportunas enmiendas que presentaremos en el momento parlamentario oportuno, que determinados aspectos relacionados con la salud, el medio ambiente, incluso, o la cultura y el consumo no están suficientemente atendidos en la ley.

Igualmente –y aquí se ha hecho reiterado reproche al Gobierno durante esta sesión– el grado de remisión al reglamento. La ley tiene un aspecto significativo de norma en blanco que debe ser corregido a nuestro juicio en la medida que puede dotar de un grado de inseguridad jurídica que no es conveniente.

Nos parece que se apela demasiado al concepto jurídico indeterminado a la hora de abordar la ley; control de accesos, régimen de inspección, régimen sancionador, derechos y obligaciones de los espectadores, obligaciones de los titulares, régimen de licencias y autorizaciones, medidas de seguridad exigen un rigor mayor y una regulación más procelosa en el contenido de la ley. No puede ser un cheque en blanco, la ley, y corremos el riesgo de incurrir en arbitrariedad en función de quien es el encargado de desarrollarla o de aplicarla; se ha de perfilar de una manera más precisa, la ley, a nuestro juicio.

Es notorio que, igualmente, a nuestro juicio, la descentralización en favor de los ayuntamientos es positiva, pero también contribuye y puede tener lugar, de hecho así nos parece, una existencia de confusión de competencias en la medida en que a veces no están bien perfiladas quien es responsable, si la Generalitat, si la comunidad autónoma, o bien la Administración local, en determinadas materias.

En todo caso, sí que hay aspectos que merecen ser desarrollados de una manera inmediata. Aquí se ha hecho hoy también referencia a la conveniencia de aplicar o de aprobar un catálogo que se incorpore a la ley. Hay que tener en cuenta que es necesario regular, mediante el catálogo de espectáculos, los *after-hours*, las fiestas *rave*, que tantos quebraderos de cabeza les dieron al *conseller*; sería conveniente también proceder a una cierta regulación.

Evidentemente, también es conveniente una mejor regulación del catálogo de actividades de los bares musicales; pensemos, por ejemplo, que es necesaria una licencia para discoteca para poder bailar en los bares musicales; evidentemente eso no es de recibo al día de hoy. Las discotecas, al día de hoy, según el catálogo actualmente vigente, no pueden tener espectáculo; una gogó en una discoteca está fuera de la ley, lo cual también debe ser objeto de mención, y alguna vez ha

sido objeto, por algún grupo parlamentario, de alguna moción, de alguna interpelación relacionada con la música en vivo, con los cafés concierto, y que tampoco nos parece demasiado bien regulado en esta ley, y que sería bueno incluirlo en el proyecto de ley.

En definitiva, estamos ante una ley..., un proyecto de ley que es ambicioso, como dijimos, íntegro, pero a nuestro juicio insuficiente.

No vamos a dar apoyo a la enmienda a la totalidad del Grupo de Convergencia i Unió, si bien en muchos aspectos de los que se ha hecho referencia en su exposición, podemos coincidir, y seguro que en el capítulo de enmiendas tendremos ocasión de así ponerlo de manifiesto. Pero no se puede cercenar el paso a un proyecto de ley necesario, que se ha de regular y que ha de dar cierta estabilidad al sector empresarial en esta materia. No podemos ser un rara avis y no tener una regulación tan poco..., tan minuciosa que expulse de nuestra comunidad o que haga bastante imposible el mantenimiento de la actividad de espectáculo.

Hay que ser especialmente cautelosos a la hora de regular el horario, a la hora de regular el acceso –siempre manteniendo los parámetros de seguridad inconfundibles–, pero sin proceder a un excesivo rigor que no permita o que haga bastante incómoda la presencia de los empresarios catalanes del sector, de empresarios catalanes en esta materia.

En definitiva, apoyaremos la tramitación de la ley, en la medida en que podemos entender que puede ser un buen instrumento para regular el sector, siempre que se corrija por el capítulo de enmiendas.

Muchas gracias, señor presidente.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Domingo.

Cridem a votar.

(Pausa llarga.)

El president

Acabat el debat, posarem a votació l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

El resultat ha estat de 46 vots a favor, 70 vots en contra i 14 abstencions.

Atès que l'esmena a la totalitat ha estat rebutjada, el projecte de llei continua la seva tramitació.

Proposta per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei del contracte dual (debat de totalitat) (tram. 270-00004/08)

El cinquè punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre la proposta per presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei del contracte dual.

D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa la il·lustre senyora Maria Rosa Fortuny, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

La Sra. Fortuny i Torroella

Gràcies, president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, basaré la meua exposició tocant els següents temes: què és el contracte dual, a qui va dirigit, amb quins objectius i en quin context aquesta proposta de contracte es portaria a terme, es porta a terme.

Què és el contracte dual?, què és la proposta de contracte dual? És aquell que es faria entre un jove o una jove que està estudiant cicles formatius de grau mitjà o superior i un empresari. Quins són... –ja ho he dit–, a qui va dirigit aquest contracte? Específicament als joves, com he dit, que fan cicles formatius de grau mitjà o superior. Per què a aquests joves? Perquè és realment a on tenim detectat, en la secundària postobligatòria, tot el tema d'abandonament del sistema educatiu. Per què va dirigit a ells? Aquesta situació no afecta tots els altres subsistemes de formació professional tant com aquest.

Quins són els objectius? Clarament, un objectiu, claríssim i simple: evitar l'abandonament dels alumnes que estan cursant cicles formatius, sigui per una oferta de contractació, sigui perquè no troben en el sistema de formació professional aquelles expectatives que s'havien creat.

En què consisteix el contracte? I, sobretot, en quin context es fa, es faria? El contracte és un contracte, com he dit abans, entre alumnes que estan fent cicles formatius de grau mitjà i superior i un empresari. Es podria..., la durada d'aquest contracte seria una durada màxima de dos anys, llevat dels casos en què hi hagi hagut algun problema de repetició de cicle formatiu, d'algun curs de cicle formatiu. Per tant, podria ser, en casos excepcionals, de tres anys. Ho dic de manera esquemàtica tot plegat. Vull dir, no em dedicaré ara a llegir el que ja està publicat i per tant vostès segurament coneixen.

Els convenis col·lectius sectorials, tots ells, podrien determinar quin és el nombre màxim de joves amb aquests tipus de contracte en cada empresa en funció del personal laboral que està contractat a l'empresa.

Quines serien les obligacions de l'empresari? Les obligacions de l'empresari serien donar formació als joves, permetre que desenvolupessin tot allò que han pactat amb el centre educatiu i sobretot posar com a seguiment i tutoritzant aquests alumnes les persones més qualificades per poder-ho fer, si no és que ho fa el mateix empresari, cosa que moltes vegades, sobretot tenint en compte les dimensions de l'empresa, pot ser bastant difícil.

Quina és la responsabilitat de l'escola? És a dir, nosaltres proposem que alhora que se signa el contracte dual es signi un acord de col·laboració, un conveni de col·laboració amb el centre educatiu, de manera que el centre exerceixi una tutela sobre aquest contracte que té l'alumne treballador, en tant que és alumne del centre. El centre certificarà que l'alumne està no només matriculat en el cicle formatiu, sinó que acudeix amb regularitat a les seves classes. Aquest és un tema cabdal i important. Si no fos així, si aquest seguiment no

es produís, si aquesta garantia que el jove assisteix regularment a classes no es produís, aquest contracte no seria factible.

En aquest conveni constaria també que l'alumne..., establiria també que l'alumne no abandonarà els seus estudis per causes imputables a l'empresari davant d'una oferta de lloc de treball.

Aquest contracte també proposa una sèrie d'avantatges fiscals per als empresaris en el sentit d'incidència en les quotes de bonificació a la seguretat social.

En quin context –en quin context– es planteja aquesta proposta per ser enviada al Congrés dels Diputats? Bé, en el context en què succeeixen diverses qüestions, bàsicament informatives, no? Una, l'informe Bofill, del qual tant s'ha parlat avui aquí; dos, totes les intervencions que hi va haver el divendres passat a la presentació del II Pla general de formació professional, i tres, la revisió de l'acord de competitivitat.

L'informe Bofill, s'ha parlat aquí repetidament del que deia. Jo crec que és prou important perquè ens repensem diverses coses del sistema. I, en aquest sentit, jo tinc l'esperança que si podem establir converses amb els grups que donen suport al Govern, aquesta esmena a la totalitat sigui possible reconsiderar-la per part seva.

Hi ha una cosa important de l'informe Bofill –tot l'informe és interessant–, que crec que no ha agafat de sorpresa ningú, per altra banda, no? Però sí que és cert..., i voldria no retopar el que ha dit el president de la Generalitat en aquesta cambra, però sí, en tot cas, aclarir que hi ha una dada –hi ha una dada– que sí que es refereix a la diferència entre l'any 2000 i l'any 2005. I és una dada prou preocupant, i és que en l'abandonament prematur..., la dada del 2005 és que els joves de vint a vint-i-quatre anys que abandonen el sistema educatiu a la secundària postobligatòria, és a dir, que no l'assoleixen..., era, l'any 2000... O sigui, els que la superen l'any 2000 era el 68,1 per cent, eh?, que ho superaven. L'any 2005, els que superaven l'ensenyament secundari postobligatori eren el 60,3 per cent. És a dir, hi ha hagut un descens pràcticament de vuit punts, cosa que és important tenir en compte, siguin els motius que siguin els que hi hagi, però aquest descens quant a la superació de la secundària postobligatòria, o més, que és el que diu l'informe, o més de la secundària postobligatòria, té un descens important. I això val la pena que ho sapiguem.

Com també val la pena que no menystinguem en absolut l'abandonament prematur del 34,1 per cent a la secundària postobligatòria. Aquesta és una dada molt, molt, molt preocupant. Perquè aquest abandonament, com he dit abans, no només es produeix, que també –que també–, però no només es produeix perquè els empresaris ofereixin un lloc de treball als alumnes, que també és per això, però seria molta complaença per part de qui fos pensar que només és així. No és només així, en tot cas, sí que és obligació del Govern saber per què aquests alumnes no van a classe, per què hi ha aquest absentisme, per què hi ha aquest abandonament prematur.

Deia també que en la presentació del pla es van succeir diverses intervencions que jo crec que cal destacar. Jo hi era, les vaig sentir personalment. I és que una vegada darrere l'altra tots els intervinents, des dels representants de l'Associació de Municipis de Catalunya i de la Federació de Municipis, de Pimec, de Foment, d'UGT, de Comissions Obreres..., tots els intervinents van insistir de manera clara i contundent, una vegada darrere l'altra, en la necessitat d'arbitrar mesures eficaces perquè els alumnes no abandonessin la formació professional. Aquesta és una possible mesura –aquesta és una possible mesura. Per tant, responc..., respon també a aquesta conjuntura i a aquestes afirmacions. Com també, fins i tot, el mateix conseller d'Educació, que ara no hi és, va dir, paraules seves: «Avui, l'ocupació va en contra de la formació», que és cert, que és un tema que també coneixem.

Per altra banda, s'està revisant l'acord per la competitivitat i la internacionalització de l'economia i de les empreses, etcètera, no?; és a dir, vejam... Val a dir que l'incompliment de part d'aquest acord va donar peu que els signants d'aquest acord –Foment, Pimec, UGT, Comissions Obreres– el dia 19 d'octubre fessin una roda de premsa i plantegessin un decàleg a aplicar a la formació professional. Per tant, vejam, el descontentament és important. Jo crec que valdria la pena que tots plegats en parléssim, i en tot cas aquesta és una proposta en positiu per tirar-ho endavant.

És veritat que hi ha dins de la legislació laboral algun tipus de contracte que fa molt de temps que existeix, però que jo crec que està viciat de nom i de pràctica, que és el contracte en formació i el contracte en pràctiques. No tenen credibilitat. L'èxit d'aquests contractes el coneixem tots; tenen problemes, els empresaris no els volen fer. Per tant, jo crec que valdria la pena fer-se un altre plantejament.

Escollin, és cert –és cert– que aquesta proposta està redactada d'una manera determinada i en uns termes determinats. Segurament, podria estar redactada d'una altra manera; les coses es podrien dir d'una altra manera. És millorable? Doncs, potser sí. En tot cas, jo crec que valdria la pena –i així els ho vaig comentar tant al conseller d'Educació com a la consellera de Treball– que poguéssim parlar d'aquest tema, perquè no és un tema menor, perquè és un tema urgent, perquè és un tema que afecta, a la llarga i a la curta i a mitjà termini, la competitivitat de l'economia catalana, perquè és una demanda a crits del món empresarial, perquè és una demanda exigent per part dels sindicats i perquè realment és una necessitat.

És lamentable que ens trobem amb situacions en què sí que diem quants alumnes es matriculen en els cicles formatius de grau mitjà i superior; sí que és veritat. Ha augmentat? I tant! Bé, i tant..., ha augmentat en la mateixa progressió que va augmentar en els últims governs de Convergència quan ja s'aplicava la LOGSE de manera clara.

Però, bé, 76.000 alumnes de cicles de grau mitjà i grau superior matriculats són els alumnes que entren en el sistema. A mi el que em preocupa són els alumnes que acaben. Quants alumnes acaben preparats? Quants alum-

nes acaben amb la titulació? On són tots aquests alumnes que... Sé que sóc pesada en aquest tema, però, ho reiteraré cada vegada que toqui. En aquella inspecció aleatòria que es va fer, que no sé si només es va fer en els centres que impartien cicles formatius o es va fer també en altres nivells del sistema en què hi havia un absentisme que era notori, on són aquells alumnes? Algú s'ha preocupat de saber on són? Hi han anat més? No hi han anat més? Han abandonat definitivament el sistema?

Jo he preguntat reiteradament al conseller d'Educació sobre les dades concretes d'això. No m'ha contestat, m'ha fet cartes, en fi, curiosíssimes; no, ni tan sols amables, m'ha fet unes cartes que no em diuen res, però de dades ni una. Jo seguiré preguntant fins a l'extenuació, segurament fins a l'extenuació continuaran sense contestar-me, però ja és ben greu que un govern no sàpiga què passa amb els joves. És molt dur saber això, perquè no sabem on són! Estan a l'empresa? «Ah!, *con-nais pas.*» Són a casa seva? «No ho sé.» Han deixat el sistema? «Ah, *chi lo sa!*» Escolti, saben alguna cosa? Escolti, on són? Perquè ser-hi hi són, ara: on?

El sistema no s'ho pot permetre, la formació professional no s'ho pot permetre. Jo els demano que reconsiderin la seva posició els grups que donen suport al Govern. Nosaltres hem presentat aquest tema en el Parlament de Catalunya perquè volíem que aquest Parlament, i aquest Govern, adoptés un compromís de solució per un tema greu, per un tema que ens afecta. Ja ho he dit abans, m'agradaria que fos possible que per damunt dels interessos partidistes fóssim capaços de posar-nos d'acord, com en altres casos hem fet, en temes que afecten la població juvenil, que afecten, per tant, el futur d'aquest país i que afecten molt especialment el futur de les empreses que no troben personal preparat per poder cobrir els llocs de treball amb garanties.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula, per a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pels grups de Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'honorable senyor Josep Maria Rañé.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, senyora diputada, voldria fer, en primer lloc, una referència a un cert estat d'ànim. Ho dic perquè, últimament, es fan intervencions en aquest Parlament en què es comenta si els ulls d'un conseller brillen o no, si està animat o està desanimat. Doncs, voldria fer la meva aportació amb aquest estat d'ànim i dir-li que, en primer lloc i abans d'entrar-hi en consideració, aquest és un debat que em resulta una mica estrany. Em resulta estrany perquè venia preparat o ens havíem preparat per un determinat element, n'han sortit uns altres, no és nou, però, en tot cas, aquest debat que se'ns posava ens sembla estrany perquè se'ns plantejava com un debat sobre un mecanisme per afavorir la permanència dels joves en el sistema educatiu, perquè en algun dels casos –en algun dels casos, no en tots– són temptats

pel mercat de treball. Quan el que es vol és afavorir la permanència en el sistema educatiu i que no passin en el mercat de treball o que endarrereixin el seu accés en el mercat de treball. Se'ns planteja un model de contracte i, per tant, se'ns planteja una mesura laboral.

Crec que és un primer element que hem de tenir present. Que hem d'ajustar els instruments que volem, perquè si el que volem és parlar de com fer que els joves estiguin més temps en el sistema educatiu i que millorin la seva formació, hauríem de parlar d'això i no pas dels altres elements, de com els incorporem, no? Però, en tot cas, ho repeteixo, em sona estrany.

Em sona estrany també perquè estem debatent aquí una cosa que és d'allà. Estem debatent en el Parlament de Catalunya una cosa que és del Congrés de Diputats, però que, a més a més, el Congrés de Diputats també debatrà. Perquè fent ús d'una capacitat, aquesta és una proposta que s'ha plantejat allà i, per tant, d'alguna manera crec que entre tots faríem bé si els debats que suscitéssim en aquest Parlament fossin d'aquelles coses que tenen molt més a veure amb l'acció d'aquest Govern i amb les possibilitats d'actuació d'aquest Govern i amb mesures d'impuls i control de les accions d'aquest Govern, que no amb mesures que s'hauran de discutir en una altra banda i que, a més a més, aquesta altra banda ja discutirà. Crec que aquest és un mal hàbit que hauríem d'intentar corregir entre tots.

I, per últim, em sona estrany perquè ens estan plantejant una encara que modesta reforma laboral. La generació d'un nou tipus de contracte és una reforma laboral. I l'experiència en aquest país és que quan això es fa, es fa amb acord. Perquè totes les vegades que algun govern ha intentat crear un nou tipus de contracte, a fer una reforma laboral per petita que sigui, si no ha vingut consensuada, hem tingut vaga general. Li va passar al senyor Felipe González amb el Plan de Empleo Juvenil. Li va tornar a passar al senyor Felipe González el 94 quan va incorporar el contracte per a la formació i l'aprenentatge –que en aquell moment era el contracte d'aprenent, si se'n recorden el que es defensava, el de la formació es deia d'aprenentatge–, i li va tornar a passar al senyor Aznar quan també va fer el cop de decret que va plantejar durant el seu període de gestió. Per tant, crec que seria bo que, en tot cas, aquests elements els tinguéssim presents per generar un debat que sigui ajustat o més ajustat. No obstant això, recollirem el guant del que ens han plantejat.

Nosaltres també, com a grups que donem suport al Govern, coneixem i estem preocupats i estem interessats a incrementar la taxa d'escolarització postobligatòria, no tan sols dels nois i les noies que estan cursant cicles formatius de grau mitjà, sinó del conjunt. Estem interessats que això es pugui produir no tan sols dintre el sistema reglat, sinó també dintre altres sistemes que permetin que aquelles persones que avui estan en el mercat de treball continuïn millorant, al llarg de tota la seva vida, la seva formació.

Som conscients que una part d'aquest abandonament de l'escolarització postobligatòria..., en la formació dels cicles formatius n'hi ha alguns, que són els elements que els impulsen, que són positius, com s'ha dit, i uns

altres no. Hi ha aspectes que són positius des del punt de vista de societat, com pot ser el dinamisme del mercat de treball o la valoració que es fa dels joves que han cursat formació professional, que són dos elements que estan en el preàmbul de la seva proposta de llei. I també és veritat que hi han factors negatius, com poden ser el fracàs escolar, la dificultat d'inserir-se amb aquests estudis, la dificultat de compaginar –pel tipus de contracte que es fa, per les condicions que es fan– quan un jove ha de triar entre treballar o estudiar, perquè hi ha una dificultat de compaginar-ho, és veritat; moltes vegades perquè es necessita tenir... –i aquest és un factor que no sé si és positiu o negatiu, però que és una realitat–, també contribuir d'una banda o bé a ingressos a la unitat familiar o poder exercir el seu dret a emancipar-se.

Per tant, d'alguna manera, aquests són factors que estan presents i que nosaltres en som conscients i que el Govern n'és conscient. I és per això que, sense ser l'únic, perquè l'element bàsic de com incrementar la taxa d'escolaritat ve i està plantejat també en línies mestres que es van dibuixar en el Pacte nacional per a l'educació, aquests dies, els agents socials i el Govern –primer els agents socials amb el Govern i després el Govern en la sessió que va mantenir ahir– han aprovat el II Pla de formació professional. I ho va aprovar primer el Consell Català de la Formació Professional, on estan –com s'ha dit aquí–, doncs, els ajuntaments, les cambres, els empresaris, els sindicats, el Departament de Treball, el Departament d'Educació. I crec que, en aquest sentit, hem de reconèixer, o almenys creiem que s'ha de reconèixer, que algunes de les coses que estàvem plantejant que calia discutir, ja estan plantejades en aquest segon Pla de formació professional. I no tan sols està plantejat un objectiu de passar dels 70.000 o 76.000 joves als 100.000 que es planteja que estiguin escolaritzats. I és veritat que aquesta és una condició necessària –no és suficient, però és necessària–, que hi hagin més joves que comencin aquests estudis de cicles formatius perquè puguem tenir després, amb un bon funcionament, també una major taxa d'escolarització postobligatòria.

I per això, no es pot desestimar ni es pot menystenir el fet dels increments de recursos que es destinen a aquest segon Pla de formació professional, que són deu vegades superiors al primer pla de formació professional. Són recursos. Perquè quan algú té una prioritat ha d'aportar també elements per poder-los substanciar. Que es plantegen també, amb aquest segon Pla de formació professional, la coordinació, la millora i la potenciació de la coordinació de tots els subsistemes de formació professional –la reglada, l'ocupacional i la contínua. Que es planteja –i aquesta ens sembla que és una línia que, possiblement, és una línia a discutir encara molt més– que si alguns dels nois i noies han d'abandonar, perquè han d'ingressar recursos, perquè necessiten recursos, la potenciació que hi ha en el sistema de beques, que està plantejada en el segon Pla de formació professional, és el mecanisme per poder donar-los la llibertat de poder escollir entre continuar estudiant o entrar a treballar. Perquè no hi ha llibertat si no es tenen els recursos necessaris per poder mantenir-te, llevat que els recursos siguin els que la família aporta. I per tant, des d'aquesta perspectiva, és un element addicional.

Crec que amb la reforma i amb l'ampliació d'aquest pla de formació professional es dona un pas endavant en aquesta direcció; a més a més, tenint en compte que aquest pla de formació professional contempla, no tan sols elements quantitius, sinó programes específics, territorials, adreçats a col·lectius, a realitats de sectors professionals i socials determinats.

Per últim, perquè tampoc voldríem que, malgrat que hem fet una discussió més sobre els aspectes que sobre el text hi ha en la mateixa llei..., que no li expressi la nostra opinió al respecte d'això. Perquè, a més a més de si és convenient o necessari aquest tipus de contracte que està plantejat, li volia donar algunes idees.

La primera és que li han posat el nom..., un nom amb prestigi, perquè el «contracte dual» és un nom amb prestigi, perquè recull la tradició de la formació professional del sistema alemany i, per tant, un element molt pràctic. Li han posat el nom d'un contracte amb prestigi a una cosa que, amb tots els respectes –ja els ho explicaré–, és un petit Frankenstein.

I li dic que és un petit Frankenstein no en el sentit que sigui un monstre, sinó que està fet a pedaços. Vull dir, el text està fet a pedaços. És a dir, hi han trossos que són semblants a aquells altres contractes que ja estan vigents: el contracte per a la formació i el contracte en pràctiques. I, en aquest sentit, la seva proposta de contracte dual, la seva proposta, al nostre entendre, no aporta cap innovació.

Per fer el que es vol fer, ja tenim els contractes. És a dir, un contracte de pràctiques a temps parcial per a un jove que ha superat el cicle mitjà, ja és possible fer-lo, i no aportarem absolutament res de nou amb aquest tema, res. És el mateix tipus de contracte. Si un empresari subscriu un contracte en pràctiques a temps parcial, estarà aplicant les mateixes condicions que estan plantejades en el projecte que se'n diu. Per tant, no hi ha innovació, no hi ha modificació.

Necessitem millorar, ampliar, negociar, com s'està fent..., que els contractes per a la formació no es podien aplicar, els de pràctiques no es poden aplicar als joves que no han acabat el segon cicle. Els de primer cicle, per a aquells que han de fer quatre-centes hores, haurien de millorar un altre tipus de contracte que ja és vigent, com és el de formació. Parlem-ne, de millorar el que ja tenim, un contracte per a la formació, però no n'afegim un altre més, perquè en lloc de donar i de plantejar més claredat estarem aportant més confusió. Perquè en la seva proposta tampoc hi ha una voluntat de substituir o d'eliminar altres tipus de contractes; és afegir-ne un o més, quan tenim cobert, crec... Tot és millorable, però es pot plantejar cobrir perfectament aquest tema.

Des d'aquesta perspectiva, crec que la seva proposta, com li he dit al principi, planteja o té com a corrents de fons laboralitzar el procés educatiu. I la veritat és que nosaltres en aquest tema i per a aquests col·lectius..., no és la nostra opció, no creiem que aquest sigui l'element; no creiem que el manteniment en el sistema educatiu passi per laboralitzar la formació professional, sí per establir, com tenim, altres mecanismes i que estan plantejats anteriorment.

Crec, de veritat, que, la proposta, si el que pretenia era aconseguir que discutíssim sobre les mancances o els elements que hem de superar..., doncs, tindrem espai i oportunitat. Espai, perquè el procés d'elaboració de la Llei d'educació, que s'ha obert, ens ha de permetre a tots assolir el grau de consens necessari perquè aquest sigui un element bàsic de gestió i de millora del funcionament dels centres, però també del sistema educatiu reglat i no reglat, dels centres de primària o de secundària, de la formació dels cicles formatius o bé d'altres activitats.

Crec, per tant, que tindrem moment i lloc per fer un debat on, aquests problemes que ens planteja, i que, des del punt de vista del Govern, ja hi estem intentant donar sortides, puguem millorar, si s'escau.

Però en tot cas apliquem eines que intentin abordar el que són els problemes, no plantejem nous contractes laborals per poder resoldre altres elements que no són de caràcter laboral.

Si hi ha un problema, si hi ha una necessitat, i hi és, i som els primers a constatar-ho; si hi ha una necessitat de millorar el procés de formació professional, i si hi ha una necessitat, i s'està plantejant, que l'objectiu és incrementar la taxa d'escolarització dels joves, de les persones, un cop hagin superat el període obligatori, plantejem-ho allà on toca, però no fem aquestes drecceres per obrir debats, perquè després resulta que estem plantejant eines que no ens portarien a millorar el problema, com es pretén fer, sinó que en tot cas acabarien complicant-ne un altre encara molt més, perquè afegiríem un nou contracte de treball sense cap consens darrere i, per tant, generant de nou més problemes que solucions.

Des d'aquesta perspectiva, no els estranyarà que, aquesta proposta, aquesta proposició de llei per tramitar al Congrés dels Diputats, nosaltres la hi votem en contra.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. La senyora Fortuny té la paraula per al torn en contra.

La Sra. Fortuny i Torroella

Gràcies, senyor president. Escolti, senyor diputat, no es tracta de laboralitzar l'educació, no es tracta d'això; és justament el contrari. És justament el fet..., la demostració del fet positiu que representa per a un jove, en aquest cas, que està cursant formació professional..., en el seu grau d'interès pel que és la formació quan té contacte directe amb el món de l'empresa.

Aquesta és la realitat, és aquest el tema, no és laboralitzar, és despertar l'interès, reforçar-lo. I això, jo he donat classes, jo he estat a les aules i ho he vist. L'actitud dels joves quan tenen contacte amb l'empresa és totalment diferent, tant a nivell de responsabilitat, com a nivell d'interès, com a nivell d'il·lusió, com a nivell de ganes, com a nivell d'actitud davant de l'aula. És molt diferent. Estic parlant d'això, estic parlant justament –justament– de reforçar el fet educatiu en aquest tema, just el contrari del que vostè m'està dient. No es tracta de

laboralitzar-ho, es tracta de donar una eina... Per cent, sí que recullo el guant del que vostè m'ha dit, que és veritat. No proposàvem eliminar cap tipus de contracte; és possible que la proposta s'hagi de retocar en aquest sentit, d'eliminar tipus de contracte que no s'utilitza, i que a més ja li he dit abans que, en fi, el prestigi que té, doncs, és el que és i no val agafar una cosa que estigui viciada de principi.

Però en tot cas –en tot cas– és justament per facilitar tot això. I com vostè ha llegit en la nostra proposta, es parla en tot moment de prioritzar el fet educatiu per sobre del fet laboral. Per tant, no ens hem entès prou bé; és a dir, o nosaltres no ho hem explicat prou bé, o vostès, doncs, no ho han entès.

Vejam, hi ha una altra qüestió. És a dir, vostè ha dit molt bé que nosaltres li havíem donat un nom de prestigi, que és el tema dual, la qual cosa no vol dir que sigui el mateix. A veure, el contracte dual alemany, que vostè sap que durant cent anys –cent anys!– ha funcionat de manera magnífica a Alemanya i en molts dels països d'influència alemanya també, s'ha posat en qüestió durant els darrers anys bàsicament pels canvis econòmics que hi han hagut a Alemanya i potser també d'una certa fatiga de no haver modificat gaire les coses.

Però no oblidem un tema, eh?, no oblidem un tema: l'altre dia es va..., aquest contracte dual, i per tant aquesta figura de l'estudiant treballador, ha fet possible que la piràmide educativa que hi ha a Alemanya, bàsicament..., a tot Europa i bàsicament en els països d'influència alemanya, és a dir..., s'engreixi pel mig i disminueixi cap a dalt. És a dir, on hi ha la major concentració de tècnics i titulats? A la franja mitjana, en els de l'ensenyament secundari postobligatori, a la formació professional, que és el que més necessita el món de l'empresa. Aquest contracte dual ha permès això –ha permès això–; això és el que busquem –això és el que busquem.

És veritat que vostè ha parlat del II Pla de formació professional. Escolti, el tema de la implicació i de la posta en comú de la formació reglada ocupacional i contínua, li recordo que ja estava en el primer pla, vull dir, eh?, i que no s'ha acabat de portar a terme, per cert.

Quant al tema d'inversió, home, no fem trampa –no fem trampa. Vostès coneixen perfectament la conjuntura econòmica, les conjuntures econòmiques, que hem viscut tots plegats i l'espòli fiscal a què ha estat sotmès aquest país, i també saben d'on han vingut els fons darrerament, escolti'm.

Ara bé, vostès poden invertir 108 milions, 300 o 400, el que falta és que siguin eficients i els executin, que no els passi com està passant en determinats aspectes de la formació ocupacional i contínua, que vostè coneix perfectament i millor que jo, segurament, el grau d'execució d'aquests pressupostos. Per tant, no es tracta només de la inversió que s'hi posi, sinó de l'eficiència –de l'eficiència– en la seva aplicació.

Jo li voldria repetir el que li he dit abans. Nosaltres hem vingut aquí i hem fet aquesta proposta sabent, evidentment, que això s'ha de discutir en el Congrés dels Diputats, naturalment; però volíem que una cosa que considerem que és greu i que és urgent sortís amb el

recolzament d'aquest Parlament. Per això volíem aquest compromís per part de vostès. Perquè el tema de la formació professional no es tracta només de parlar-ne i parlar-ne molt, es tracta de posar-s'hi, es tracta de ser-hi i es tracta de donar solucions. Aquí en tenen una de possible, ja li ho he dit. Millorable? Doncs, potser sí. Parlem-ne.

No sé si estan realment disposats a parlar-ne, no sé si vostè diu que votaran en contra d'aquest o no votarien en contra d'un que poguéssim pactar, no ho sé. Saben perfectament que nosaltres, davant d'una proposta nostra, si hi ha una proposta millor, estem disposats a tirar-ho endavant. Però, si no, sí que li he de dir que nosaltres, passi el que passi..., vostès poden fer el que vulguin, vostès poden votar el que els sembli, però nosaltres aquesta proposta pensem portar-la al Congrés dels Diputats amb el recolzament que toqui d'aquí.

I també li voldria dir una altra qüestió. Darrerament, l'Artur Mas va fer una conferència en què va fer una afirmació. En va fer diverses, però una d'elles deia: «La imprudència porta al precipici, i la comoditat, al conformisme i a l'estancament; la comoditat porta al conformisme i a l'estancament. Jo no vull per al meu país ni una cosa ni l'altra.»

Doncs, miri, aquesta proposta no és imprudent, però la comoditat de no tocar res porta al conformisme i a l'estancament. I en el tema de formació professional, jo no vull que això passi. I l'estancament no vol dir parar-se; l'estancament, avui dia, vol dir fer passes endarrere, una darrere l'altra.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Per fixar la seva posició sobre l'esmena a la totalitat, en nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Uriel Bertran

El Sr. Bertran Arrué

Moltes gràcies, senyor president. Bé, el primer que hem d'evidenciar és que la naturalesa del debat que tenim ara entre mans no és la que ens agradaria. Aquí estem debatent sobre una proposició de llei per enviar al Congrés dels Diputats, i tant de bo que aquesta proposició de llei fos per discutir en aquest Parlament de Catalunya i finalitzés el seu tràmit legislatiu en aquest Parlament de Catalunya.

Això malauradament no és possible, perquè tenim un marc institucional a través d'un Estatut d'autonomia retallat, que s'ha de superar i que precisament aquest dissabte hi haurà una manifestació per començar a superar-lo –valgui la pena recordar-ho.

I la segona qüestió que ja hem d'abordar per entrar en matèria és que el seu objectiu, que és acabar amb l'abandonament escolar o si més no reduir-lo, esprimitar-lo, és un objectiu evidentment lloable. El que passa, que no estem segurs –no estem segurs– que la certitud de la causa - efecte desitjat sigui clara; és a dir que a través d'aquest projecte de llei realment aconseguim l'objectiu desitjat. Perquè malauradament Catalunya no és Alemanya, ni el seu sistema productiu,

ni els costos d'oportunitats als quals estan sotmesos els joves. I m'explicaré –m'explicaré.

Vostè està segura que si el jove s'insereix en el mercat laboral, a través d'aquest tipus de contracte, això el desincentivarà de cara a abandonar els estudis? Doncs, nosaltres no n'estem gaire segurs –no n'estem gaire segurs. Perquè això ja hauria pogut passar ara; ja hi ha formes contractuals que ho podrien evitar.

Per tant, aquí el que està clar és que hem de crear un cost d'oportunitat per a aquest jove, i això només ho podem fer a través d'un bon sistema de beques. El jove ha de tenir un bon sistema de beques perquè no estigui tan excessivament incentivat a deixar els estudis i passar al món laboral.

I si analitzem, per exemple, quin tant per cent dels nostres joves estan becats a Catalunya, és el 10,5 per cent, quan representen un 15,5 per cent del total d'estudiants de l'Estat. Per tant, aquí tornem a tenir un greuge comparatiu, una discriminació més que promou l'Estat espanyol pel fet de becar només un 10,5 per cent dels joves estudiants quan representem un 15 per cent de l'Estat.

Per tant, concentrem-nos –concentrem-nos– en aquests aspectes. Com dotem d'un bon sistema de beques que permeti que aquest jove pugui gaudir d'uns recursos econòmics que li permetin mantenir-se en el sistema escolar, en el sistema de la formació?

Però també hi ha l'altra banda, que és la part de la demanda, del tipus de feina que s'està demanant. Estem segurs que aquests joves que abandonen el sistema de formació professional se'n van a l'empresa? Se'n van a una tipologia de feina semblant a la que ell està realitzant els estudis? Jo no n'estic tan clar..., i em sembla que això no està passant.

És a dir, a hores d'ara teníem un tipus d'economia que no està basada en el valor afegit, que no està fonamentada en el sector industrial. De fet, el sector industrial ha perdut deu punts en aquests últims deu anys al nostre país. I, per tant, hem de fer una anàlisi més general de quin tipus d'economia tenim, que realment permeti absorbir tot aquest estudiant que està realitzant la formació professional. Perquè potser estem volent crear molta formació professional, molts estudiants que es mantinguin en aquest sistema educatiu, però, per altra banda, estem organitzant una economia basada en el que nosaltres a vegades en diem el TT, no?, la tapa i el totxo, en un sistema econòmic que és de molt poc valor afegit i que no permet la inserció d'aquest estudiant en el món laboral a partir d'uns estudis.

I, per tant, la utilitat dels estudis d'aquest jove és percebuda per aquest jove? És percebuda per aquest jove? Això també ens ho hem de..., hi hem de reflexionar.

Per tant, nosaltres creiem que cal prioritzar un bon sistema de beques, que cal prioritzar la transformació de l'economia amb valor afegit, perquè realment hi hagi demanda perquè aquests joves puguin accedir al mercat laboral. I creiem que aquests són els aspectes fonamentals que la seva proposta no tracta.

D'altra banda, la tercera proposta sí que, és veritat, parla de com aconseguir que aquest jove vagi adquirint ex-

periència laboral i per tal que pugui anar fent aquesta transició posterior al mercat laboral amb garanties. Bé, prioritzem, doncs, els convenis; prioritzem, doncs, els convenis per tal que hi hagi una experiència dual de transició escola - empresa efectiva, però no li donem, a aquest conveni, un caràcter de relació laboral, perquè probablement això desincentivaria el jove respecte a la finalització dels seus estudis. I, per tant, hem de poder fer un altre tipus de mesura.

I vull acabar també amb una reflexió. En el nostre país no sempre s'han utilitzat els contractes de formació o els contractes de pràctiques amb la finalitat amb què aquests tipus de contractes estaven pensats. No sempre s'hi han utilitzat. S'han utilitzat moltes vegades com una via per disminuir els costos laborals de l'empresa; és a dir, s'ha manllevat la finalitat que aquests contractes tenien i se'ls ha donat una altre tipus de finalitat que no té res a veure, que és la de reducció de costos laborals.

No fomentem aquesta pràctica. Aquest tipus de contracte, tal com està dissenyat, tal com tenim el sistema de beques, tal com tenim el sistema productiu, podria aprofundir en la mala utilització per part de l'empresari, ja sigui català, ja sigui del conjunt de l'Estat espanyol, respecte als joves que s'insereixen en el món laboral.

Creiem que hi ha moltes ombres, hi ha molts dubtes al voltant de la seva proposta, que no s'ajusta al que seria el context en què nosaltres ens movem. Per tant, no cal apellar a la situació d'Alemanya perquè no estem a Alemanya. Allà els joves als divuit anys tenen unes beques que els permeten emancipar-se, per exemple.

I, per tant, crec que hem d'abordar des d'una altra perspectiva més global, vinculada al marc català de relacions laborals, vinculada al model de finançament, vinculada al sistema educatiu en el seu conjunt, aquesta qüestió per tal que realment els objectius, que tots pretenem i que compartim amb vostè, arribin a bon port.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Josep Enric Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, abans d'entrar directament en el contingut de la proposta, de la proposició de llei que planteja, presenta avui el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, m'agradaria fer unes consideracions prèvies respecte d'un tema tan important com aquest, almenys a mi m'ho sembla, i no és el primer cop que ho dic des d'aquesta tribuna, que és el tema de la formació professional. Vull dir concretament el tema de la formació del capital humà, que, com tots vostès saben, el nostre grup parlamentari considera que és prioritat prioritària la formació del capital humà, de les persones.

Ho dic perquè, si l'eslògan del Govern era «Fets i no paraules», penso que és en moments com aquest on es

demonstra si realment són fets i no paraules el que cal fer, o si són paraules sense fets el que habitualment ens trobem en els missatges i en els discursos tant del Govern com dels grups parlamentaris que li donen suport.

Fa un moment un il·lustre diputat, honorable diputat, per altra banda, deia que algú de vegades ha dit que els consellers arriben a les comissions avorrits o desmotivats. Efectivament, jo personalment ho he dit, això, en alguna ocasió, en algun debat en què m'ha semblat veure els consellers avorrits i desmotivats, perquè tenen la sensació, crec jo, és una opinió personal, que vénen a passar uns exàmens que estan prèviament aprovats; o sigui, no han de venir amb la lliçó sabuda, apresada, perquè saben que, un cop es voti, doncs, com que no han de patir, no cal que vinguin gaire preparats, no? Per això ho deia.

Però, és clar, fixi's, senyor diputat, avui ni avorrits ni desmotivats; senzillament no hi són, eh? No hi ha ningú. No hi ha cap membre del Govern; ni el conseller d'Educació, ni la consellera de Treball. Ningú. A aquest Govern no el preocupa aquest tema. Aquest és un tema que per nosaltres és molt important, i la demostració de la importància, de la prioritat que per al Govern significa, la tenim aquí davant.

I no només em refereixo a la presència, em refereixo també a les dotacions. Aquí es parla, quan interessa que un tema, doncs, no es debati, es diu que el Govern ja ho fa, ja té la feina feta o ja ho farà, ja s'hi dedica en els pressupostos. Però els pressupostos després no són els que nosaltres creiem que haurien de ser. I n'hem parlat, ho hem vist aquests dies en el debat de totalitat del pressupost, ho hem vist també fa poques hores en el debat que hem tingut sobre l'avaluació de l'Acord estratègic per a la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana, on, en els darrers tres anys, 2005-2007, únicament 250 milions d'euros es dediquen a aquesta partida, quan el total dedicat en el Pla estratègic és de l'ordre dels 4.585 milions, és a dir, únicament un 5 per cent. O, per exemple, quan es parla avui aquí del II Pla general de la formació professional a Catalunya, que coneixem, òbviament, però que parlem d'una escassa partida de cent i escaig milions d'euros. Bé, sí, escolti, no arriba ni al 0,2 per cent dels diners que tenim, no? Clar, si aquesta és la prioritat que el Govern dedica a un tema cabdal com és la formació del capital humà, doncs, bé, que vingui algú i ens ho expliqui.

Però hi han algunes dades que em sembla que són clàssiques, no?, i que il·lustren el que s'ha dit aquí. Molt breument, tres informacions, no? Primera: segons els darrers informes de què dispo, de l'OCDE concretament, sobre l'educació, el 79 per cent dels joves entre vint-i-cinc i trenta-quatre anys a la Unió Europea i el 77 per cent en els països de l'OCDE tenen almenys el títol de formació professional de grau mitjà; aquí, nosaltres estem en el 64 –per sota.

Segona informació: a l'hora de triar estudis, després de l'educació secundària obligatòria, un 56,2 per cent a la Unió Europea i un 51,7 per cent a l'OCDE escullen la formació professional de grau mitjà; aquí, només un 43. I es decanten per la formació professional de grau

superior, a la Unió Europea un 53,4; a l'OCDE un 54,4; aquí, un 43.

I, finalment, tercera informació: a Catalunya, segons els estudis més recents de què disposem, hi ha un estudiant de formació professional superior per cada 5,4 universitaris i hi ha un estudiant de formació professional de grau mitjà per cada 2,5 de batxillerat. Aquestes són les dades. Són clares. No cal fer-hi massa comentaris més.

Entenem que la formació professional és un factor estratègic de competitivitat. Ho hem dit; ho torno a repetir. La formació professional constitueix, al nostre entendre, també un punt de referència dins de les polítiques actives d'ocupació –és llàstima que avui no hi hagi la consellera– i és per això que mereix una atenció prioritària. I aquest plantejament, que avui per a molts sembla obvi, durant molt de temps no ho ha estat, i ja és hora que ho sigui. No és una formació de segon ordre, que alguns encara ho pensen. Fins fa pocs anys la formació professional era tan sols una opció educativa de segon ordre i les seves connexions amb el mercat laboral eren molt dèbils, inestables, i molt sovint envoltades de dosis de desconfiança per part de les mateixes empreses. Avui els canvis viscuts en el món laboral ens plantegen nous reptes per al sistema educatiu i la formació professional, i aquests han de transformar-se, per una banda, per respondre als nous tipus de capacitats i a les competències que la societat de la informació i de les noves tecnologies exigeix, i, per l'altre, per donar resposta amb urgència als canvis en les qualificacions professionals i permetre l'adaptació definitiva a la població activa.

És una prioritat també del món empresarial, no només del sistema educatiu. És del tot necessària una millora en l'arquitectura de la formació professional que impliqui d'una manera directa i formal els estudis de formació professional amb les empreses i que descansi més en el concepte de les capacitats d'aprenentatge que no pas en la formació teòrica de sempre, i que actui com a garantia d'adaptabilitat de la formació professional als canvis constants del mercat laboral. És d'això de què parlem. És d'això de què parla la iniciativa que avui ens han presentat aquí. I si es llegeix amb cura i amb atenció, es veu clarament que aquesta és la finalitat que persegueix.

Actualment les empreses tenen verdaderes dificultats –i és inclús motiu perquè hi hagi menys inversions estrangeres a Catalunya– per trobar bons professionals, ben qualificats. I, per tant, una de les fonts més importants de mà d'obra qualificada que a dia d'avui tenim a Catalunya és precisament la dels alumnes que vénen de la formació professional, ja que aquests gaudeixen, o almenys se suposa, d'un grau elevat de preparació tècnica, però –i aquí ve la importància del que avui debatem– necessàriament cal complementar encara amb una implicació real amb el món de l'empresa, que els vinculi amb l'àmbit laboral i, alhora, els motivi a finalitzar adequadament els seus estudis.

Amb relació a la iniciativa presentada per Convergència i Unió, aquesta proposició de llei, només en principi fer constar que, com ja s'ha dit, està inspirada en el sistema

de formació dual alemany, però que, com també molt bé s'ha dit, malgrat que ha entrat en un cert qüestionament, o, millor dit, en una certa revisió, continua sent un element de referència important, continua sent un model de referència que considerem..., vaja, que és bo i que val la pena de continuar-lo defensant.

També vull dir que és una rèplica del que ja van presentar, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió concretament, al desembre del 2002 en el Congrés dels Diputats. En aquells moments signava la iniciativa l'honorable diputat Xavier Trias i Vidal de Llobatera, que signava concretament una iniciativa pràcticament calçada a aquesta, però que finalment la finalització de la legislatura aquella, doncs, no va permetre debatre. Ho dic perquè s'hauria pogut tornar a presentar ja aquesta iniciativa i ja s'hauria pogut debatre precisament a on hi han les competències, com abans es recordava aquí, no?, les competències en matèria de legislació laboral, que estan, doncs, en l'àmbit de l'Estat, per tant, en el Congrés dels Diputats.

Però bé, en qualsevol cas també vull dir que nosaltres..., el Grup Parlamentari Popular ha presentat ja en el Registre del Parlament iniciatives que van precisament en el sentit d'aconseguir els objectius que persegueix aquesta proposició de llei, però en el marc de les competències que té la Generalitat de Catalunya, en l'àmbit de les competències que li atorga el seu Estatut, concretament per impulsar un pla pilot d'introducció de la formació professional dual en el sistema català, potenciant les modalitats dels contractes per a la formació, que cal revisar, que cal millorar, que cal adaptar a les necessitats del sistema productiu i a les carències o mancances que encara entenem que té el sistema educatiu.

He de dir, en termes generals, que compartim el contingut de la proposició de llei que presenta avui en aquest Parlament el Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Per nosaltres, amb la introducció d'alguns canvis tècnics, que al nostre entendre la millorarien, aquesta proposició seria una bona llei, seria un bon instrument per caminar cap a la necessitat imperiosa de tenir una formació professional moderna, atractiva i que proporcioni més oportunitats als joves.

Per tant, la nostra opinió és: senyores i senyors diputats, donem-li entrada al debat, a aquesta llei. Donem-li entrada, parlem-ne amb els agents socials i econòmics, com deia abans el diputat Rañé. Parlem-ne. No diem pas que..., o no ho considerem, i penso que no ho pensa pas la diputada proponent, que no se'n hagi de parlar, que no s'hagi de consensuar. No impedim que es pugui debatre. Perquè aquí novament el que veiem és que els grups parlamentaris que donen suport al Govern, i em sobta, doncs, eviten el debat. O sigui, paralitzen el debat, bloquegen el debat. És a dir, arriben aquí i diuen: «D'això no se'n pot parlar i no se'n parli més», no? Per tant, em sorprèn aquesta actitud dels grups que donen suport al Govern, del partit socialista, d'Esquerra Republicana –que sé que hi creu, en aquestes coses–, d'Iniciativa, i que no ens permet que això es pugui debatre. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* En definitiva, el que provoca amb això és el decaïment.

Ja acabo, senyor president...

El president

Sí, senyor diputat...

El Sr. Millo i Rocher

Només dir-los, a les senyores i senyors diputats de Convergència i Unió, que no es preocupin perquè, si avui això no s'aprova, possiblement ben aviat, com que en el Govern de l'Estat espanyol hi haurà un govern del Partit Popular, no caldrà ni que ho tornin a presentar, perquè el Govern ho farà realitat a través de la seva pròpia iniciativa.

I permetin-me encara deixar sobre la taula una oferta. Faig una oferta –i amb això acabo. Si del que algú té por, si del que algun grup parlamentari té por és que la medalla se la posi un altre, jo els ofereixo que utilitzem un recurs que en aquesta cambra ja s'ha utilitzat, i que ja n'hi han antecedents: constituïm una ponència conjunta.

Jo estic segur, estic convençut que si els grups parlamentaris que han presentat l'esmena a la totalitat la retressin, crec –o, en tot cas, formulo la pregunta– que el grup proposant també retiraria la proposta. Podríem sortir d'aquí amb un acord de constituir una ponència conjunta de tots els grups parlamentaris, on tothom porti els seus documents, les seves idees...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Millo i Rocher

...els agents socials les seves, i els econòmics, i d'aquí podria sortir una proposta conjunta per portar a Madrid. No diuen que han d'anar a Madrid agafats de la mà, que hi hem d'anar junts? Anem-hi. Anem-hi a portar un tema tan important com aquest i fem-ho entre tots. Però fem-ho, no ho paralitzem.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Mercè Civit.

La Sra. Civit Illa

Gràcies, senyor president. Nosaltres evidentment també hem presentat l'esmena a la totalitat i estem en contra d'aquest nou tipus de contractació. Aquesta nova modalitat de contracte el que fa és precaritzar encara més la contractació dels joves. S'estan donant arguments sobre la qualitat de la formació professional per precaritzar la contractació dels joves. Diem que hi han joves que són «mileuristes», que tenen molta temporalitat; aquest és un contracte més que facilita aquesta situació. És cert que hi han joves que abandonen els seus estudis per incorporar-se al mercat de treball, i uns altres, no. I, en aquest sentit, s'han de prendre mesures. En això nosaltres hi estem d'acord, s'han de prendre mesures,

i algunes mesures ja s'estan prenent: en l'àmbit de la formació professional, la signatura d'acord amb tots els agents socials del II Pla de formació professional.

A nosaltres també ens preocupa aquesta situació i volem una formació professional de més qualitat, que, evidentment, quan surtin els joves formats teòricament i pràcticament, puguin treballar en un àmbit de qualitat de l'ocupació. Realment va molt lligat la qualitat de l'ocupació i al mateix temps també la productivitat.

Però amb aquest contracte això nosaltres no ho aconseguirem. Nosaltres el que volem és millorar la formació professional, no empitjorar la contractació dels joves. Aquest és l'element bàsic. I són dues coses completament diferenciades. Hi han altres propostes; hi ha el contracte de formació, evidentment. Que possiblement s'ha de millorar? D'acord. Per què no s'utilitza? Perquè els empresaris han de posar un tutor als joves, cosa que és molt important.

Miri, els sindicats estan farts de tants tipus de contractació. En aquests moments hi ha massa modalitats de contractació i al cap i a la fi un 80 per cent dels contractes són d'obra i serveis, que és el que és més útil a l'empresariat. I el contracte d'obra i serveis s'està fent servir per a tot, i no tots els altres. Per tant, un contracte de formació en millors condicions. El que hem de fer és millorar les condicions dels contractes que tenim, no inventar-nos-en més. I és en aquest sentit que es tracta de no fer més contractes.

Bé, l'argumentació que donen vostès per escrit a l'argumentari de la llei diu: que el contracte dual és perquè les empreses necessiten gent preparada i els joves deixen d'estudiar i entren a treballar amb la preparació que en aquells moments tenen, no?, que quan estan a la meitat de la formació professional ja tenen una preparació. Vostès creuen que és just que en un mateix nivell els joves que tenen una formació cobrin un 60 per cent del salari del que cobra un treballador fix? Que dues persones que estan fent la mateixa feina tinguin diferents salaris? Això és just? En això hi estan d'acord els sindicats? Això és el que vostès proposen. Això estimula els joves?

Vostè té pràctica en el que és les aules de formació. Jo tinc experiència en el món del treball i de les empreses, i li puc dir que a partir de la meua experiència els joves no se senten motivats per fer un mateix treball i cobrar menys, en tot cas. I nosaltres no descartem que en l'àmbit de la formació professional ha d'haver-hi la formació teòrica i la formació pràctica, però no amb aquest contracte. Això no incentiva als joves.

No cal recordar, evidentment, modificacions legislatives –i ho ha dit el senyor Rañé– amb la precarització dels contractes amb els joves. *El contrato basura*, què pretenia? Va provocar una vaga general. O amb l'últim decret amb el Govern del Partit Popular, amb l'anterior govern. Han provocat vagues. Per tant, nosaltres no donarem suport..., a més a més, amb un contracte no únicament que precaritza, sinó que a més a més no està negociat amb els sindicats.

Deduccions a la Seguretat Social de la quota patronal. Per què? Sí..., a sobre que cobren menys, els empresaris

també han de pagar menys a la Seguretat Social? Tot això és el que diu la proposta que fa. Vostè ha donat una explicació però no ha dit realment les condicions laborals d'aquest contracte. Evidentment, s'han d'incrementar les pensions, de la caixa de la Seguretat Social va una part a la Llei de dependència. Tot això exigim que es faci, ara, si el que estem fent és fer deduccions i cada vegada més a les quotes patronals a la Seguretat Social no sé d'on sortiran els cèntims. I això ho diu la seva proposta de contracte.

Per tant, ha parlat moltes vegades dels sindicats, ha consultat aquest contracte amb els sindicats i li han dit que sí? Segur que hi estan d'acord? Jo diria que no, eh? –jo diria que no–, per les informacions que jo tinc jo diria que no. Per tant, jo diria allò que diuen els cristians, «no utilicemos el nombre de los sindicatos en vano», eh?, i quan l'utilitzem realment que es digui el que pensem.

I finalment, doncs, jo, evidentment, no vaig estar en el discurs del senyor Mas, però he llegit el seu discurs i entenc la seva proposta, perquè en el seu discurs en cap moment parla..., ni surt la paraula treballador i treballadora, no surt en cap moment, i no surt en l'àmbit de les relacions laborals. La refundació del comuni... (*l'oradora riu*), la refundació del catalanisme... (*rialles*) –del catalanisme–, evidentment, no té en compte les relacions laborals ni la situació dels treballadors i de les treballadores.

És en aquest sentit que nosaltres estem disposats a parlar. I el quant que deia vostè i el quant que deia el senyor Rañé de la formació dels joves és important, ara, no de precaritzar la situació laboral dels joves.

El president

El senyor Antonio Robles, del Grup Mixt, té la paraula.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Ilustres diputados y diputadas, en Catalunya las empresas no logran cubrir un gran número de puestos de trabajo que podrían ser ocupados perfectamente por jóvenes capacitados por titulaciones de formación profesional de grado medio y superior, pero la formación profesional no se lo garantiza hoy día. Aquí entraría en juego lo que hemos dado en llamar el contrato dual, es decir, la cooperación entre empresas y escuela.

Las características productivas de nuestro espacio laboral hoy pasan por un grado creciente de conocimientos y experiencia, pero también de polivalencia y cualificación. Necesitan una adecuación permanente de sus trabajadores a las nuevas tecnologías y a los sistemas productivos, por ello se necesita ese plan de formación profesional o contrato dual que aborde un conjunto de medidas encaminadas a la interacción.

Nuestras empresas necesitan ese perfil de trabajadores y el sistema que los forme ha de apostar por una dimensión práctica que les garantice una salida profesional cualificada. Eso cuesta dinero, pero la apuesta vale la pena. Y cuando decimos que cuesta dinero no me refiero sólo al sostenimiento del sistema educativo,

sino también a la retribución de alumnos en prácticas. El contrato dual debería contemplar la posibilidad de obtener unas prácticas de trabajo retribuidas, capaces de convencer a muchos alumnos del error de abandonar sus estudios sin completarlos. Y es que hoy muchos jóvenes que caen en la tentación de preferir el dinero inmediato, incluso de un mal trabajo escasamente remunerado, a la formación, buena culpa la tienen las propias empresas que van a las propias instituciones de enseñanza en busca de trabajadores a pesar de los contratos malos que les ofrecen.

El abandono no es menor, el 35 por ciento de los alumnos de FP dejan los estudios sin terminar. El pasado 21 de este mes el Informe sobre el estado de la educación en Catalunya, 2006-2007, elaborado por la Fundación Jaume Bofill lo corrobora. En el análisis de estas circunstancias tienen un papel decisivo las distintas políticas de empleo y las legislaciones en materia de contrato de trabajo y educativas que se han venido desarrollando a lo largo de los años.

Un botón de muestra. Los contratos de trabajo temporales en el Estatuto de los trabajadores de 1980 se recogía en su articulado el contrato de trabajo de formación para la adquisición de los conocimientos teóricos y prácticos de los jóvenes de dieciséis a veinte años; contrato que les permitía compaginar formación y retribución. En posterior modificación se amplió la edad de dieciséis a veinticinco años, entre otras medidas, pero no debemos olvidar los tremendos abusos que se dieron. Los recuerdos de jóvenes que se veían truncadas sus expectativas de contemplar su formación desarrollando trabajos que para nada tenían que ver con su formación irrumpen en nuestra memoria. Por ejemplo, ¿quién no tiene en el recuerdo a algún joven administrativo con la escoba en la mano?

La formación no se daba, la práctica no se realizaba y los empresarios recibían mano de obra barata, útil y callada, y en cambio recibían bonificaciones de las cuotas empresariales de la Seguridad Social. ¡Qué gran negocio para las empresas!, para la sociedad fraude y mediocridad.

¿Es eso lo que quiere el PSC, señor Rañé? Señor Rañé, ¿pretende emancipar a los jóvenes con contratos de formación de mínimos que como mucho le reportarán seiscientos euros? ¿No es menor o no es mejor lo que nos propone Convergència? Su representante nos deja claro que no se trata de laboralizar el contrato dual, no se trata de laboralizar, pero tampoco de que los alumnos en prácticas sean carne laboral para las empresas, que no es lo mismo.

Después, desde la entrada en vigor, en fecha 1 de julio del 2006, del Real decreto ley 5/2006, de 9 de junio, para la mejora del crecimiento y la ocupación se llevan a cabo una serie de medidas dirigidas a impulsar y dar soporte a la creación de ocupación estable y a fomentar la utilización de la contratación indefinida. Y entre los contratos temporales aparecen los contratos formativos para los trabajadores de dieciséis a veintiún años, con el objeto de proporcionarles una formación teórica y práctica. Ahora el Grupo Parlamentario de Convergència i

Unió intenta aplicar la ley del péndulo –vuelta atrás. No vemos suficientes garantías.

Nuestro grupo parlamentario considera que la capacitación teórica con la alternancia de la formación práctica es un deber a cumplir por la Administración. Se debe garantizar a nuestros jóvenes que están cursando estudios en formación profesional la calificación necesaria que les permita la obtención de un puesto de trabajo estable.

En la propuesta que presentan ustedes del contrato dual, cuando hablan de las obligaciones del empresario se les olvidan las medidas de control, y eso nos retrotrae. ¿Cómo proveen ustedes garantizar que las empresas cumplan y aporten la adquisición de formación práctica a los jóvenes? Obliguen a las empresas a redactar y a cumplir un reglamento de formación, que fijen los contenidos mínimos y necesarios de la formación en prácticas y además los cumplan, y sobre la base de los mismos exijan a los empresarios un plan de instrucción individual para cada alumno en prácticas, y que cada alumno en prácticas disponga de un tutor en la empresa facilitado por la misma empresa, por ellas mismas.

Hasta entonces, hasta que eso se deje bien clarito, hasta que la implicación entre estado y empresa no garantice la cooperación real de aprendizajes que el principio legal dispone, nosotros nos abstenemos.

La propuesta, no obstante, que acaba de hacer el representante del Partido Popular de retirar, la posibilidad de retirar todas las propuestas sobre la mesa y hacer una ponencia conjunta, nos parece acertada. El problema es que no sé cómo se garantiza o cómo se gestiona esa posibilidad en este instante que tenemos que votarlo. En todo caso habrá que dirigirse a eso; plantearíamos nuestra abstención, evidentemente, si fuera ese el mester.

Gracias, señor presidente.

El president

Senyor Rañé, demana la paraula?

El Sr. Rañé i Blasco

Sí, senyor president, per una al·lusió a una pregunta que s'ha fet que crec que convé una resposta, fer-la.

El president

Trenta segons.

El Sr. Rañé i Blasco

Sí, només dir-li, senyor Robles, que em dec haver explicat molt malament si vostè dedueix que la meua intervenció, que diu que «aquesta proposta no aportava cap innovació als contractes que hi havia», suposa el que vostè ha dit. Jo el que he afirmat és que aquest tipus de contracte no suposa una innovació als que ja existeixen en l'actualitat, i que era una raó més perquè no donés suport a la seva tramitació. Això és el que he dit.

El president

Senyora diputada...

La Sra. Fortuny i Torroella

Per al·lusions, si us plau.

El president

Trenta segons, també.

La Sra. Fortuny i Torroella

A la diputada d'Iniciativa per Catalunya li voldria recordar, o en tot cas que s'assabenti amb els seus col·legionaris de Madrid, qui és que va parar el tema en el seu moment.

El president

Senyor Civit, vol parlar també? Té trenta segons.

La Sra. Civit Illa

Gràcies. Li responc la pregunta. Jo dilluns estava a l'homenatge del Marcelino Camacho a Madrid i vaig estar parlant amb la senyora Lola Liceras, responsable d'ocupació de la Confederació Sindical de Comissions Obreres de Catalunya.

(Pausa llarga.)

El president

Bé, doncs, acabat el debat, iniciem la votació.

Posem a votació l'esmena a la totalitat presentada pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Comença la votació.

Atès que l'esmena a la totalitat de devolució de la proposició de llei ha estat aprovada per 67 vots a favor, 57 vots en contra i 3 abstencions, la iniciativa legislativa resta rebutjada.

Proposta de designació d'un representant del Parlament al Consell Social de la Universitat Autònoma de Barcelona
(tram. 284-00007/08)

Seguidament, senyores i senyors diputats, hi ha la proposta de designació d'un representant del Parlament al Consell Social de la Universitat Autònoma de Barcelona. El nom del candidat proposat pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi és el senyor Ricardo Rodrigo Amar. Aquesta presidència proposa que la votació es faci per assentiment. *(Pausa.)*

Doncs, si no hi ha cap objecció ni cap oposició, queda designat membre del Consell Social de la Universitat Autònoma de Barcelona el senyor Ricardo Rodrigo Amar.

Interpellació al Govern sobre la seguretat ciutadana (tram. 300-00081/08)

El sisè punt de l'ordre del dia és la Interpellació al Govern sobre la seguretat ciutadana. Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula per a la seva exposició la il·lustre senyora Montserrat Nebrera.

(Remor de veus.)

El vicepresident primer

Si us plau, senyores i senyors diputats, comencem la interpellació. Té la paraula, senyora Nebrera.

La Sra. Nebrera González

Gràcies, senyor president. Honorables consellers, senyores i senyors diputats..., bé, senyor Saura, com podia preveure, el nostre grup parlamentari havia d'interposar aquesta interpellació respecte dels esdeveniments que es van produir el passat 17 de novembre, dissabte, i que s'emmarquen en allò que es va anomenar «una manifestació antifeixista» pels fets produïts a Madrid, dels quals va esdevenir la mort d'una persona en les immediacions del metro de Madrid.

Aquesta manifestació antifeixista es va iniciar, com vostè sap, a la plaça Universitat i, malgrat la seva virulència, va arribar fins a l'antiga ubicació de la conselleria d'Interior, que estava a la Via Laietana, i on es van desplegar un nombre jo crec que limitat de mossos d'esquadra per intentar..., anava a dir reduir, però, en tot cas, no era reduir, sinó intentar respondre d'alguna manera a l'actuació del que es va més o menys quantificar com un miler de persones manifestant-se. Quin va ser el saldo? Doncs el saldo, ja ho sap, van ser vint-i-dos mossos ferits, set manifestants detinguts, dels quals quatre ho van ser pels Mossos d'Esquadra i tres ho van ser per la Guàrdia Urbana de Barcelona. A més, evidentment, del gran aldarull, que va significar un punt més en la percepció d'inseguretat a la ciutat de Barcelona, nombroses destrosses produïdes al material urbà, que paguem tots, i també es van fer malbé diverses propietats particulars.

Ja sabem la seva valoració de l'incivisme a Catalunya; ja sabem que la seva valoració de com s'ha de reaccionar respecte de la delinqüència, que n'hi ha de molta mena, és diferent segons els subjectes actius que la protagonitzen. I jo crec que avui n'hem tingut una demostració amb la presentació que han fet de la Llei d'espectacles i activitats recreatives, que fa poca estona li deia que semblava una actuació policial feta en contra i en desconfiança dels sectors productius de Catalunya que es dediquen a les activitats, entre altres coses, que donen possibilitat de gaudir del lleure nocturn, entre altres coses, al jovent de Catalunya.

Jo tinc la sensació que podríem fer una relació molt acurada de fets produïts abans dels fets del dissabte que ens donarien una certa idea de la coherència de la seva actuació al capdavant de la conselleria d'Interior. Recordem la seva valoració relativista del consum de drogues i com va dividir drogues *blandas*, drogues du-

res; recordem el decaïment de l'Ordenança de civisme durant l'arribada a casa nostra d'un cert sector turístic, els tretze mil *tifosi?*, *forofos?*, en tot cas, persones..., sí, *hooligans*, és cert, *hooligans* del Glasgow Rangers en l'enfrontament esportiu i les seves conseqüències; recordem l'última macrocelebració que es va fer a Canaletes per una victòria del Barça i la sensació que es trobaven no sé si en algun lloc de Belfast en els pitjors moments de la situació que van viure a Irlanda; recordem també l'increment constant de la insatisfacció en el col·lectiu de Mossos d'Esquadra per coses com en el seu moment la consideració laboral, per la seva regulació, que crec que ja ha arribat i que no ha fet gaire gràcia als col·lectius sindicals de la segona activitat, pel Pla general d'avaluació i la manera en què es troben contínuament jutjats els mossos d'esquadra, pel famosíssim comitè d'ètica al capdavant del qual ha posat una persona que precisament creu que la major part dels delinqüents també són víctimes del sistema social, com és el senyor Jiménez Villarejo, l'exfiscal d'anticorrupció. Podríem parlar de tot això. Podríem parlar d'aquesta consideració esquerrana i curiosa del que significa la delinqüència i qui són les víctimes i qui són els delinqüents, a casa nostra i en el conjunt del sistema de la seguretat.

Però anem a la manifestació del dissabte. Diuen els mitjans de comunicació: «Una manifestació no autoritzada.» Les manifestacions no s'han d'autoritzar, totes les manifestacions són lliures, com diu la Constitució, sempre i quan no es prohibeixin. Això sí que pot passar. Hi han manifestacions que per raó de la seva circumstància, per raó de la consideració que es tingui de la possibilitat de malmetre l'ordre públic, es poden prohibir. Però aquesta no es va prohibir –aquesta no es va prohibir–, com sí que immediatament després, dos dies després, es va fer un gran desplegament policial respecte de la presentació d'un llibre d'un senyor xenòfob, ex Ku Klux Klan en una llibreria del barri de Gràcia molt coneguda també per les seves activitats no precisament lliberals, més aviat feixistes, des del nostre punt de vista tan feixistes com els radicals que es manifesten dient-se a si mateixos «antifeixistes».

La manifestació aquesta no es podia preveure violenta? Jo crec que donades les circumstàncies, tenint en compte els esdeveniments de Madrid, tenint en compte el fet gravíssim que una persona hagués mort, encara que no fos a la manifestació, que fos al metro, però que hagués mort una persona a mans d'aquests radicals d'extrema dreta, es podia preveure que la reacció d'aquests radicals d'extrema esquerra, que per molt que es digui que estan menys organitzats estan a la fi completament organitzats, perquè vostès saben qui són i a on viuen fins i tot. D'aquesta gent es podria dir que s'hauria de preveure la virulència de la manifestació.

Miri, ara entrant al Parlament ens hem trobat que hi havia trenta o quaranta persones de diversos col·lectius sindicals manifestant-se pels problemes –que ja ens trobarem un altre dia a parlar sobre el tema– de la situació de les presons a Catalunya. Hi havia trenta o quaranta persones i al davant hi havia un cordó... –un cordó..., semblava gairebé un collaret–, però un cordó de mos-

sos que en proporció devien ser un mossos per a cada cinc persones.

Respecte de mil, quants mossos van desplegar? Quin era el dispositiu que s'havia de pensar? Per què aquest dispositiu de mossos no es va pensar perquè la manifestació que es preveia virulenta, si no es volia prohibir, passés per un lloc que no provoqués els aldarulls, els enfrontaments i finalment els ferits? Saben que un dels mossos d'esquadra encara està a l'hospital? No? Ja ha sortit de l'hospital? Doncs va sortir ahir, perquè abans d'ahir estava a l'hospital. I sap per què estava a l'hospital? Perquè es van trobar amb una identificació quan estaven en situació d'allò que s'anomena «infiltrats» per veure com s'acaba la manifestació. Quin tipus d'ordres rebien aquests mossos d'esquadra? Hi havia una ordre concreta de com actuar abans de començar el desplegament dels mossos? Hi havia una previsió del que s'havia de fer? O aquestes previsions del que s'havia de fer van ser realitzades de manera improvisada a mida que s'anaven produint els esdeveniments? Perquè són models policials diferents –perquè són models policials diferents.

I jo els dic, i jo li dic, conseller, que és justament en aquesta manca d'un model policial que tingui en compte la garantia de la seguretat dels mossos d'esquadra –que també tenen dret a la seva garantia– on rau la major part dels problemes cada vegada que tenim un tipus d'esdeveniment com el que es va produir el dissabte entre la plaça Universitat i la Via Laietana. Potser li manquen efectius, no? Va dir l'altre dia a la Comissió de Pressupostos que quan s'acabi el desplegament en mancaran encara mil –*¡toma ya!*: mil. O sigui, mil..., poca cosa mil. I em va dir que a Girona no en manquen. Doncs si no en manquen a Girona, en algun lloc estan mancants. Perquè, a més, ens parla de mil mossos d'esquadra quan es faci el desplegament, suposant que la població no augmenti. Que pel que fa al creixement de les expectatives econòmiques a Catalunya molt probablement no creixerà; probablement decreixerà i vostè tindrà sort i no seran mil, seran potser vuit-cents. Però, en tot cas, són molts mossos d'esquadra que manquen. Manquen molts mossos d'esquadra.

Miri, recorda quan jo deia que..., em va caure una pluja per sobre no fina, no, grossa, que vaig dir que la policia de Catalunya era intel·lectualment jove? Sap per què? Perquè el desplegament s'ha fet d'una manera poc reflexiva, perquè no es van tenir en compte coses, no s'han tingut ara en compte coses que ara comencen a ser un problema: el tipus de creixement de la població, l'arribada d'una certa immigració, l'arribada de gent que no és immigrant, sinó que ve a casa nostra a delinquir; el condicionament polític que tenen des de la seva conselleria entenen que els mossos d'esquadra no són els dits de l'Estat, aquells que garanteixen la nostra seguretat i que són una més de les proteccions, com la fiscalia, com el poder judicial, com el defensor del poble, dels nostres drets i de les nostres llibertats ciutadanes, sinó que són un problema. Aquests condicionament polític és el que fa a aquesta policia desplegada d'una manera tan ràpida, tan prematura, amb un cos que envellirà d'una manera tan immediata com ho farà la policia basca, això en realitat acaba per concloure que el problema que te-

nim amb la policia no és amb la policia, és amb vostès quan la controlen, és amb vostès quan la condicionen, és amb vostès quan no deixen que facin la seva feina com s'ha de fer.

Ara en el torn, quan m'expliqui com ho van fer, jo li respondré el que crec que es podria haver fet.

Moltes gràcies, honorable conseller, senyores i senyors diputats, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. L'honorable conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, el senyor Saura, té la paraula.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

Bé, gràcies, senyor president. Vostè ha fet una interpellació sobre la seguretat ciutadana, i vull donar algunes dades de què està passant a Catalunya enguany amb la seguretat ciutadana.

Miri, de gener a octubre les dades policials ens diuen que tots els grans delictes han disminuït: homicidis i assassinats –estic parlant de l'1 de gener exactament fins al 31 d'octubre, eh?. Assassinats i homicidis: el 2006, 50; el 2007, 39, una disminució del 22 per cent. Robatoris amb força a «vivenda»: de 6.200 a 5.800, disminució del 6,48 per cent. Robatoris amb força a establiments comercials, disminució del 6,39 per cent. Disminució de robatoris amb violència i intimidació, baixen el 26 per cent. I, certament –certament–, pugen els furs, que pugen un 7 per cent, i pugen els robatoris amb força a l'interior dels vehicles un 12 per cent. Tots els grans delictes han disminuït i han pujat els que no són tan importants; de forma significativa i important, alguns, com per exemple, el fet dels robatoris amb força als interiors dels vehicles.

Aquest és el diagnòstic i m'agradaria saber la seva opinió, què en pensa d'això, de les dades policials.

Tenim també, des del punt de vista dels delictes, una dada preocupant, que és que enguany han mort dones víctimes de la violència masclista, vuit en la zona de desplegament dels mossos d'esquadra i tres en les zones de no-desplegament.

Això, senyora diputada, coincideix amb l'evolució de la percepció de la inseguretat a les enquestes del Govern i dels mitjans de comunicació. Miri, des d'octubre de 2004, cada tres mesos el CEO fa una percepció dels problemes importants de Catalunya. La inseguretat vostè sap que estava situada en el tercer o en el quart lloc, i va ser objecte d'interpellació i no sé si el senyor Sirera m'ho va dir aquí, que estava en el tercer o en el quart lloc. Sap en l'enquesta de l'octubre del 2007 on està situat el problema de la inseguretat per la ciutadania? En el vuitè. Li diré quins són els set primers: primer, accés a l'habitatge; segon, immigració; tercer, manca d'infraestructures; quart, atur; cinquè, insatisfacció amb la política; sisè, relacions Catalunya - Espanya; setè, millora de polítiques socials, i vuitè, inseguretat ciutadana. I des del punt de vista de quin és el problema més important, el CEO de l'octubre del 2007 ens dona

el nivell més baix d'inseguretat des del punt de vista de la percepció de la ciutadania.

M'agradaria que vostè em digués altres dades, o policials o d'enquestes. I no vull fer referència, perquè em dirà que faig publicitat, a algunes enquestes d'alguns mitjans de comunicació que coincideixen amb aquesta tendència.

Per tant, senyora diputada, li he de dir que l'any 2007 l'evolució de la delinqüència és positiva, no és negativa, i que la percepció de la ciutadania és positiva i no és negativa.

Tercera qüestió. Jo vull felicitar..., no crec que els mossos siguin intel·lectualment joves. Crec que és una policia preparada, que és jove, que és una policia moderna, que és una policia professional, de proximitat, que evidentment no ho fa tot bé. Ningú ho fa tot bé. Però que en aquests moments els Mossos d'Esquadra tenen també la valoració més alta de la població, dels diferents cossos de seguretat.

I li he de dir que tot això..., vostè em preguntava per quins són el meu diagnòstic i les meves propostes de treball. El mes de gener d'aquest any vaig presentar deu punts en la Comissió de Justícia i Seguretat, de les coses que jo creia que s'havien de fer en aquesta legislatura. Deu punts. Li vull dir quin és l'estat d'aquests deu punts.

Primer, manteniment del desplegament dels Mossos. Ja sé que vostès no hi estan d'acord, però he de dir que queda menys d'un any perquè aquest desplegament s'acabi.

Segon acord, potenciar i millorar la coordinació entre els diferents cossos policials de la Generalitat, que vostès em van dir que la situació estava deteriorada. Li puc dir que setmanalment o quinzenalment hi ha una comissió dels comandaments policials dels quatre cossos i forces de seguretat de l'Estat i de la Policia de Catalunya i una relació quinzenal de la comissió de coordinació, que presideix el secretari d'estat, el secretari de Seguretat Pública i el delegat del Govern.

Em vaig comprometre a tirar endavant el Consell de Seguretat de Catalunya i el Comitè d'Ètica. El Comitè d'Ètica que, per cert, li vull dir que és una recomanació del Consell d'Europa del 2001. M'imagino que no hi estarà en contra, perquè m'ha semblat que vostè estava en contra del Comitè d'Ètica. M'agradaria saber si hi està en contra o no hi està en contra. I el Consell de Seguretat, que s'aprovarà el proper dimarts en el Govern.

Vaig dir que calia elaborar i implementar un programa contra la violència vers les dones des dels Mossos d'Esquadra. Ho he explicat en la pregunta: ho hem aprovat i ho hem tirat endavant.

Vaig dir, com a setena qüestió, l'aprovació de la Llei del 112 i la construcció dels edificis. Està la llei aprovada, i vaig, l'altre dia, explicar a la comissió, en la compareixença de pressupostos, quins eren els *timings* de construcció d'això.

Vaig dir que calia fer el desplegament de les noves competències estatutàries, que vostè sap que hem reunit la

Junta de Seguretat, d'acord amb el nou Estatut, que hem signat un conveni de seguretat privada i que hem tirat endavant la coordinació no només policial..., sinó que ens aquests moments participem i tenim relació en els temes antiterroristes.

El novè punt era la creació de l'Institut de Seguretat de Catalunya. S'ha fet.

I el punt 10 era la reducció dels morts per accident de trànsit, que es s'està produint, tot i que, com vaig dir l'altre dia a la compareixença, s'està reduint de forma significativa els morts per accidents de cotxes, però se'ns estan doblant els morts per accidents de moto. I aquí tenim un problema.

Per tant, li he de dir que des del punt de vista dels compromisos que vaig adquirir el mes de gener i del que està passant, n'estic satisfet. I estic satisfet que les dades policials demostrin que la delinqüència a Catalunya està estabilitzada. I estic satisfet que els grans delictes disminueixin, i no estic satisfet que els petits delictes o faltes s'incrementin. No n'estic, de satisfet. Però, fonamentalment, l'evolució no pot ser una evolució catastrofista, com vostè fa.

De la seva intervenció, per tant, no crec que es pugui avui sortir a parlar –i li demano un cert grau de responsabilitat, no?–, no crec que es pugui sortir a parlar avui de seguretat sense tenir en compte aquestes dades. Si vostè en té unes altres, digui-les. No es pot sortir aquí, amb base a una manifestació, que després m'hi referiré, i fer el discurs que vostè fa. Perquè aquesta no és la realitat, senyora diputada. I si vol informació la demana. La informació que jo he donat és la informació policial i la informació de les enquestes, que és pública. I aquesta informació no té res a veure amb la descripció que vostè fa.

Vostè ha dit una altra qüestió, amb relació a la manca d'efectius i a les meves paraules en la compareixença. Vostè no ha dit tot el que jo vaig dir. Jo vaig dir: «Mai –mai– les ciutats de Catalunya i els municipis han tingut tanta policia com ara.» Mai –mai. Tenim un dèficit d'una ràtio que es va aprovar aquí fa uns quants anys, que era 2,5 mossos d'esquadra per 1.000 habitants. I tenim un dèficit, en el total de Catalunya –tindrem, l'1 de novembre del 2008–, de 1.000. I li vaig explicar que amb base a hores extres..., i estem fent serveis especials que, en definitiva, donen resposta a això.

I, per tant, dir que hi ha manca d'efectius o que els retiro de Girona... No, no, jo no he dit que siguin..., que estiguin tots els de Girona. Vaig dir que no n'havíem retirat cent per desplaçar-los a una altra regió policial. I, per tant, torno a dir aquí públicament que mai Sant Cugat, Cornellà, Girona, Lleida havien tingut tanta policia com ara. Perquè havíem estat deu o quinze anys reclamant que el Govern central, que els diversos governs centrals, hi dediquessin la Policia Nacional i la Guàrdia Civil que calia. I no els teníem. I, per tant, tenim un dèficit petit, però, hi insisteixo, mai hem tingut tanta policia.

Vostè diu que hi ha una manca de model policial. No, aquí la manca la tenen vostès. No sé quin és el seu model. El seu model és que no es despleguin els mossos. Aquest és el seu model. En la resta de model..., les altres

quatre forces polítiques coincidim o no, però coincidim en el model. El seu model és que no volen el desplegament dels mossos. Miri, el desplegament dels mossos s'acabarà de fer. Ens queda un any i l'acabarem.

I amb relació a la manifestació, no? Miri, una cosa sí que li vull dir. No prohibiré manifestacions de forma preventiva generalitzada. Això ja li ho dic. I no ho puc fer. Excepte en aquelles manifestacions que quedi claríssim que hi ha un alt risc. Vostè el que em proposa és que de forma preventiva prohibeixi manifestacions. No ho vam fer nosaltres, i no es va fer a Madrid la setmana passada. A Madrid, que és on es va produir el mort, eh? No, a Catalunya. Es va produir a Madrid. I malgrat els perills que hi havia, no es van prohibir les successives manifestacions. Perquè la manifestació és un dret constitucional i un dret de llibertats.

No tinc temps, però després li explicaré molt en concret tot el detall de la manifestació del dia 17. Dir-li que vostè no té informació. I li diré el que em preocupa, no? El que em preocupa és que sigui capaç de fer les afirmacions que fa amb un nivell de desinformació tan gran com té. Em preocupa de veritat que vostè s'atreveixi a dir el que diu sense tenir, senyora Nebrera, ni idea de l'efectiu policial i del model policial que es va posar en efectiu el dia 17 de novembre.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Per a la rèplica, té la paraula la il·lustre diputada senyora Montserrat Nebrera.

La Sra. Nebrera González

Honorable conseller, miri, intentaré mantenir les formes, perquè jo sóc, i ho sap, molt vehement, i no vull deixar-me re. A Madrid va haver-hi un mort en el metro. Però el desplegament policial que es va fer per evitar l'enfrontament entre els diversos col·lectius que ideològicament es trobaven a les antípodes no té res a veure amb el que es va fer aquí.

No parli que no tinc informació. Clar que sap que tinc informació. (*Rialles.*) Tinc informació de primera mà. Més aviat m'hauria de preguntar com és que tinc més informació que vostè, perquè sembla que no tingui la informació suficient respecte de les persones que s'ocupen de la seguretat ciutadana en el seu departament. Tinc la sensació que està més preocupat per altres coses de la multiconselleria que vostè ha de controlar. En tinc la sensació. No passa re. El que podrien fer és dividir-ho. I al final el que diré és que la principal de les responsabilitats no és seva. És de la persona que el va escollir, que no està aquí i que ha de pagar peatges per poder estar en el Govern. Aquest és el principal..., il·lícit de cert tipus de pactes de govern, que vostè estigui en una conselleria que jo crec que no l'interessa, que des del punt de vista potser del glamur té molt de glamur, però a vostè no l'interessa en absolut. A vostè l'interessa allò de participació ciutadana i els diversos –perdoni'm les cometes– «xiringuitos» que es puguin esdevenir per col·locar el màxim nombre de persones i, per tant, aconseguir el pagament dels peatges corresponents a donar suport a un Govern que des del punt de vista ideològic potser no es troba en la seva conveniència.

Dades policials. Miri, és cert que es poden produir menys detencions. I això què vol dir? Sap que té un problema respecte..., sí, ja sabem com es fan les denúncies. Jo també he fet denúncies, fins i tot d'un robatori d'un carnet d'identitat..., i les coses que m'han dit. Però sap que té problemes amb la conselleria de Justícia, perquè allà diuen que augmenten les persones que entren a les presons. També té problemes amb la memòria de la Fiscalia, i també té problemes amb la memòria del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que diuen que augmenten.

I més encara, m'és igual que els que augmentin no siguin alguns. Ja sabem que si tenim una preocupació molt gran per la «vivenda», per l'atur, per la immigració, potser resulta que baixa la preocupació per la seguretat ciutadana. Però recorda el que va dir el senyor Giuliani respecte a la tolerància zero en certes activitats incíviques? Si nosaltres tolerem, com si fossin simpàtics incívics, certes persones, que el que són són radicals –radicals– d'extrema esquerra, tan feixistes com els d'extrema dreta, el que fem al final és fer malbé el nostre model de seguretat. S'ha convertit, Barcelona, en la capital mundial de l'antisistema, i això li ho hem de reconèixer i agrair a vostè.

Per tant, ni em parli que no tinc dades, perquè les tinc, ni em parli de quina és la condició en què viuen els mossos, perquè la sé, ni em parli de quin és el model policial que nosaltres proposem. Clar que proposem un model policial diferent. Un model policial en què es confia en la policia. Miri, el Comitè d'Ètica em sembla fantàstic, si el Comitè d'Ètica hagués de respondre a les que són les prerrogatives plantejades en el nivell europeu, que és en realitat el nivell dels països democràtics; per exemple, representant sindicalment els policies o fins i tot intentant veure que hi ha una certa valoració de l'ètica dels comandaments polítics respecte dels comandaments policials, que potser també s'hauria d'incloure com a part de la valoració.

El senyor Clos, quan era alcalde de Barcelona, va dir que ja tenien reconeguts qui són aquests tres-cents – tres-cents, diuen; potser són més, però tres-cents– que es dediquen a malbaratar el civisme a casa nostra. Ho va reconèixer també el senyor Hereu, ho va reconèixer la senyora Tura, i vostè mateix aquí va dir també que són uns tres-cents. Bé, si són tres-cents, en el model policial no podien preveure com ho hem de fer perquè aquestes persones no ens facin malbé la convivència? Jo no sé al que vostè li diu «realitat», però això va sortir en els mitjans de comunicació amb fotos i amb vídeos. Va sortir un seguit de mossos acorralats, sense armes per defensar-se..., i amb unes tanques..., que havien vingut des de la plaça Universitat i des de la plaça Catalunya, carregant les tanques, i arribar i llençar-los-les per sobre. I un mosso amb el cap obert.

Jo no sé si aquesta és la manera en què vostè entén la realitat, o viu a Matrix, però jo vaig veure això. I això no m'agrada que passi a casa meva. I jo li demano que faci alguna cosa per desdir, davant dels Mossos d'Esquadra i davant de l'oposició d'aquest Parlament, la imatge que acabem de tenir, que tenim, que continuem tenint, que aquesta policia, comandada per aquesta suposada esquerra catalanista de progrés, que jo en diria

una altra cosa, és la pitjor manera que tenim de donar exemple al món del que vol dir la catalanitat, el nostre sentit de país i el nostre país amb sentit.

Moltes gràcies, honorable conseller, senyores i senyors diputats, senyor president.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre senyora diputada. Correspon ara el torn de rèplica al conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

M'agradaria que em fes una altra interpellació per donar-me les dades que té, que no me n'ha donat cap. (*Veus de fons.*) I m'agradaria molt..., m'agradaria molt que en una propera interpellació em digués les dades que diguin coses diferents de les dades que jo li he dit, no?

Jo vull tornar a repetir –vull tornar a repetir– que l'evolució de la delinqüència objectiva, amb les xifres dels Mossos d'Esquadra, i les percepcions de seguretat..., té una evolució positiva des del mes de març. I que estem en els millors límits de percepció de seguretat i de delinqüència des de fa temps. Li he donat dades, que no les faig jo, que les fan els comandaments de la policia a nivell regional. I vostè davant d'això no ha dit res.

I miri, a Barcelona hi han problemes de civisme, està claríssim que sí. Ara, que vostè digui que Barcelona s'ha convertit en la ciutat més violenta, veient tot el que està passant a Europa, de veritat, miri només..., miri alguna «tele» més, miri algun programa més que aquest, eh? Simplement, canviï de canal. Si posa un parell de canals més, veurà que això que diu no resisteix...

Vostè tampoc m'ha dit –i m'agradaria..., i no m'ho podrà dir; per tant, li ho pregunto simplement a efectes metafòrics, no?–, de totes els coses que he dit que s'han fet, en què no està d'acord. I què proposa. Diu que té un model policial. No se li ha entès quin és. Sí, sí que ha dit una cosa: «Prohibeixi la manifestació.» Això sí que ho ha dit.

Miri, anant a la manifestació del dia 17. La manifestació del dia 17 va ser considerada per l'operatiu policial d'alt risc. Hi van dedicar 319 mossos d'esquadra, a banda dels efectius de la Guàrdia Urbana. Inicialment, quina era l'estratègia de la policia? És un informe dels comandaments de Mossos d'Esquadra. El següent: una, que no entressin a ronda Sant Antoni, i dos, que no entressin ni a les Rambles ni a l'avinguda Porta de l'Àngel, perquè eren zones amb molta gent i amb famílies, que podien portar problemes. I això, senyora diputada, ho van aconseguir. Quan vostè en la seva primera intervenció diu: «Quina estratègia tenien?» Doncs, li ho diré molt claríssimament: que no entressin a ronda Sant Antoni, que no entressin a les Rambles i que no entressin a avinguda Porta de l'Àngel. I quan es van produir els primers conflictes, precisament per això, van trucar a la Direcció General de la Policia, igual que truca la Policia Nacional i la Guàrdia Civil, demanant permís per carregar. A les set i deu de la tarda. I se'ls va dir que sí.

Vostè ha dit «les destrosses», però... Hi van haver destrosses. Li diré quines són les destrosses que la policia em diu, no? Trenta pintades, van cremar dos contenidors i es va bolcar un nombre indeterminat de mobiliari a les terrasses del bar. Això és greu. D'això al que vostè planteja, és la nit i el dia –la nit i el dia. El policia que va tenir una pedra, que li van tirar una pedra..., jo vaig parlar amb ell el mateix diumenge al matí, i el dilluns al matí ja estava a casa seva; amb Termalgin, si vol saber què li van receptar, amb Termalgin.

Hi va haver un dirigent sindical que va dir que s'havien donat ordres de no-intervenció. Sap què vaig fer? Immediatament vaig donar instruccions que prenguessin declaració als comandaments dels mossos d'esquadra i aquest dirigent sindical que havia dit això, perquè si em deien qui era el sancionariem. I els hem pres declaració –no sé si ara tindrà temps, però, si no, ho explicaré en la propera interpellació.

I els comandaments diuen que l'operatiu policial el fan ells, que la decisió de quan es carrega la prenen ells i que ni ara ni mai han tingut absolutament instruccions de no intervenir. I sap què diu el dirigent sindical que va dir això, en el mateix butlletí del sindicat, a la pàgina web, el dia bans? Li ho llegiré: «És fals que cap portaveu del sindicat corresponent manifestés que hi havia ordre expressa de no fer res. S'ha recollit i interpretat de manera errònia per part d'alguns mitjans davant els quals ja hem puntualitzat.» És a dir que la mateixa persona que va fer aquestes declaracions en la seva pàgina web ha rectificat el que alguns mitjans van dir.

Res més, i moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller.

Interpellació al Govern sobre la seguretat pública (tram. 300-00084/08)

Passem a substanciar el setè punt de l'ordre del dia consistent en la Interpellació que efectuarà al Govern sobre la seguretat pública el Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Per exposar-la té la paraula la il·lustre diputada senyora Elena Ribera.

La Sra. Ribera i Garijo

Bé, moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, companys i companyes diputats, públic que ens acompanyeu tots. Avui, honorable conseller, és el seu dia de sort. Com altres, vostè és una persona de molta sort. Normalment li entren les interpellacions de dos en dos, i avui també, per què serà? Serà que ens cau simpàtic a l'oposició? O serà que celebrem el tripartit 1? I que vostè també porta un any de conseller i que nosaltres, que som tan amables i que som tan positius hem volgut celebrar-ho i hem dit: «Caram, ara que ja porta un any, que ja té coneixements i experiència, que no importa la ideologia, però que ha après tant, anem a passar-li una interpellació examen, anem a fer-li un petit test que se-

gur que aprovarà amb nota.» Per tant, jo li recomanaria que aquesta vegada estigui atent, que prengui nota de les preguntes perquè seran unes quantes, i que després no ens respongui amb preguntes diferents o contestant coses que li ha pogut dir o no a la interpellant anterior, perquè jo, per descomptat, el que vostè ha dit que m'anava contestar no li pensava preguntar. Miri lo que li preguntaré, doncs, estigui atent que em sembla que ho podrà superar, no sé si amb bona nota, però ja ho veurem. Lo que sí que és cert és que la valoració la fa el poble de Catalunya i no penso, per les coses que a mi m'arriben, que estigui molt content. Anem a veure si les percepcions que jo tinc coincideixen o no.

A veure, el pacte tripartit 2, segons ha dit el president Montilla –aquesta és la primera- diu que aporta cohesió, estabilitat, una Catalunya social i de benestar. Creu vostè que des del seu Departament d'Interior es contribueix a aquests valors? O com ha dit el portaveu d'Esquerra Republicana, que ha sabut veure alguns problemes d'aquest tripartit, ha dit: «També aporta en alguns aspectes mediocritat, ensopiments, fiascos». És aquest el cas del seu departament?

Dos. També ha dit que no cauran en l'autocomplaença. És molt bo això, per a un govern no caure en l'autocomplaença. És vostè autocomplaent quan es donen dades que presumiblement són correctes? O més aviat hauria de dir «estic complint la meva responsabilitat i, per lo tant, si les coses van bé, alegrem-nos-en», però no fem festa –i com deia el mateix senyor Ridaó-, siguem humils i continuem treballant.

Tres en un. Això també ho han dit vostès aquests dies, s'ho creuen, això? De veritat actuen a la una? Tot el Govern avala les seves decisions? Tots opinen lo mateix sobre les seves polítiques de seguretat? Jo voldria creure que sí, m'agradaria sentir-li-ho.

Creu que hi ha polítiques d'Interior o de seguretat de dretes i d'esquerres? De veritat s'ho creu, això? Per quins trets importants i resultats en un any hem de reconèixer que està fent una política d'esquerres progressista en matèria de seguretat, de seguretat integral de la que creuen que només és d'esquerres? Digui-m'ho, si us plau.

Creu que és correcte nomenar delegats d'interior per a àrees territorials i que fonts del seu mateix partit diguin que a la Seu d'Urgell, com no té lloc, ja ocuparà el despatx d'Iniciativa?

Creu que millora la percepció de seguretat el fet d'haver de desplegar els mossos en barracons –el cas del Vendrell– o que possiblement a Tarragona no hi arribin i que des del departament es digui que, bé, que ja s'entén que hi han molts problemes, però que ja ho arreglaran?

Creu que la desafecció de la gent en la política té, crec que ha dit vostè, a veure amb qüestions com l'apagada de llums de Barcelona o com el caos de rodalies –em sembla que ahir a la nit ho va dir–? No creu que això també afecta el tema de seguretat, no només a la desafecció a la política? I en aquest cas, què està fent vostè ara per evitar que s'incrementi aquesta sensació en aquests temes concrets?

Una altra matèria de seguretat integral, el consum d'estupefaents. Avui creu que s'haurien de legalitzar les drogues? Totes? Les dures, les toves, la marihuana? O ja pensa diferent i creu que incideix en el nombre d'accidents, com diuen les seves estadístiques? Potser vaig molt de pressa.

Bé, són moltes, però ja entenc que no em podrà respondre a totes, respongui'm les que considera més importants, jo després ja li diré si eren les que jo considerava més importants i li tornaré a formular les que m'ho semblen.

Doncs, digui'm, en matèria de morts en carreteres, ja que estem parlant de seguretat integral, que nosaltres sí que hi creiem. Morts en carreteres, de motoristes, que hem duplicat aquest any les víctimes. A més d'exigir més experiència als conductors, com ha contribuït des del seu departament a millorar els trams de carretera on sap que hi ha un punt negre que no sigui posant un radar? Quants punts negres hi ha a les carreteres catalanes en aquests moments que s'estiguin arreglant? M'ho podria dir?

I en matèria de «guarda-rails», que es cobren tantes vides, què fa des de la transversalitat del departament que dirigeix? És veritat que des del Departament de Política Territorial només s'ha arranjat un quilòmetre i que encara l'hauran de canviar perquè no passa les recomanacions europees? És veritat que necessiten sis-cents professors d'autoescola i que només el departament en validarà aquest any dos-cents, cent més que l'any passat? És veritat que els altres quatre-cents que falten convalidaran els seus títols a la Direcció General de Tràfic quan tenim competències aquí, o que hauran de venir de Portugal, quan els nostres professors s'estan formant en unes altres comunitats autònomes?

I en els àmbits d'actuació policial? Anem a passar a aquests àmbits. Hem aconseguit més efectius? No ens havíem de tornar a reunir amb el Rubalcaba i la Junta de Seguretat? Ha aconseguit alguna cosa més, que no sapiguem? Les negociacions han millorat des d'abans d'ahir amb els sindicats? Els que no estaven contents abans d'ahir que van venir, el majoritari i el que va darrere i el del mig, i l'Associació per la Integració Laboral de Mossos d'Esquadra amb Discapacitat, que, fins i tot, li reclamen la dimissió del sotsdirector de Recursos Humans de la Direcció General de Policia per la manca de sensibilitat? Què pensa fer, el cessarà?

I els tres-cents mossos més que havien d'estar en el carrer? On estan els ajuts econòmics que es va comprometre a donar als nois i noies que vulguin ser mossos d'esquadra i no siguin d'origen estranger? O sigui, pels nascuts aquí? De veritat no creu que ajudant només els nascuts a fora no és discriminatori? És això el que entén per una política d'esquerres? De veritat creu que amb un dèficit de mossos reconegut li correspon a la Policia Nacional del nostre país fer tasques d'inspectors d'obres i de riscos laborals, encara que sigui com a experiment per un any? Creu que permetre o facilitar la inclusió d'imatges de presumptes maltractaments –encara que ja sigui una cosa passada, però aquesta cosa ja la tenen superada, no?–, però creu que ajuda a generar confiança de la població en els mossos d'esquadra?

Creu que està fent lo suficient per generar confiança de la població en la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra? Quants departaments del Govern creu que tenen a veure amb la transversalitat necessària per fer una bona política de seguretat? Els coordina tots? En quins àmbits? Perquè en l'àmbit de la violència domèstica que avui ha citat, el que hem vist aquí en el tema de pressupostos és que ha vingut la consellera Tura, ens ha explicat un pla integral, ha vingut la consellera de Benestar i Família, estem tramitant una llei, i vostè avui ens ha dit que des del Departament d'Interior estan tirant en marxa vint punts concrets, vint detallets. Com coordina tota la resta? Perquè des de Convergència i Unió que no estem tan avançats no ho sabem veure. Jo sé que vostè segurament m'ho respondrà.

Creu de veritat que les seves decisions en matèria de seguretat representen, per lo tant, a tot el Govern en aquest punt en concret? Hem d'entendre que tot el Govern decideix no fer res en matèria de prostitució i mantindran fins al final de la legislatura la política de mirar cap a un altre costat? Creu que és progressista i d'esquerres permetre manifestacions il·legals o permetre la crema de fotos del rei? Creu també que ajuda a generar confiança exigir al fotògraf que cobria la manifestació que li lliuri aquestes fotos? Creu que garanteix drets i deures no donant l'ordre de carregar fins que no atemptin contra el Departament d'Interior? Creu que està bé que els antifeixistes es ventin o es «pavonegin» de ficar quatre còctels Molotov en una web i que fos al districte d'Horta - Guinardó després de la manifestació?

Hi ha qui li retreu –no som nosaltres, però m'agradaria que ens ho contestés– que el que li passa és que vol estar als dos costats, és veritat això? En quin costat està? En el despatx o al costat dels que es manifesten? Sempre és de la mateixa manera o depèn de la manifestació? El dia que no es va donar l'ordre a temps de carregar, també estava en el despatx? En quin dels tres?

La seguretat per a Convergència i Unió, a qui vostès consideren de dretes, és un concepte integral. Com sé que a vostè li agrada preguntar a l'oposició –ja li dic que a mi no em preguntis lo que no..., que es limiti a contestar lo que li pregunto–, si vol me podria preguntar si ens cau simpàtic, o si em sembla malament que ocupi la conselleria d'Interior. I això li ho respondrem.

El president

L'honorable conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació té la paraula.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

Senyora diputada, jo pensava que vostè parlaria d'altres coses, perquè l'honorable diputat senyor Puig va dir l'altre dia una cosa indigna que frega la indecència. Ho dic. Va dir davant del que havia passat a la manifestació, que això passava perquè el conseller d'Interior no creia en la policia. I miri, creure en la policia en un estat democràtic vol dir creure en les llibertats i els drets. I ni vostès políticament ni personalment el senyor Puig ens han de donar cap lliçó d'això. Jo no els en donaré cap,

però vostès cap. Ja estaria bé que el senyor Puig fes una rectificació d'aquestes paraules.

I, miri, senyora diputada, li diré una altra cosa, de quan ha parlat dels còctels Molotov. Hem rebut com a formació política, des de fa un cert temps, determinats còctels Molotov, i artefactes. Hi ha hagut una sola formació política que no m'ha trucat. Sap qui és? Vostès, excepte el senyor Xavier Trias –excepte el senyor Xavier Trias i Unió Democràtica. No, no, no hi ha hagut una trucada de reconeixement i de disculpa. I, per tant, senyora diputada... (*remors de veus*) –senyora diputada–, en aquests moments les agressions màximes que s'estan produint amb relació a artefactes explosius els està rebent la formació que jo lidero. I, per tant, quan vostè fa determinades afirmacions aquí, s'està equivocant molt, fins i tot és de forma lletja.

Em pregunta dues coses, no? Quin és el balanç que jo faig d'aquest any. La meua resposta, senyora diputada, és els resultats. I m'agradaria molt que vostè, a part de les preguntes que fa, que jo intentaré contestar totes les que pugui, em parlés dels resultats. I com vostè comprendrà la seva percepció subjectiva, per molt sensible que tingui vostè la percepció, em mereix menys confiança que els números policials que vostè diu «presumiblement estaran bé». Què ho dubta? Dubta que els mossos fan els números malament o enganyen? Per tant, amb el «presumiblement» s'ha equivocat. No «presumiblement»: «els que fan».

I, segona, les enquestes que ens diuen que de la mateixa manera que en el mes de gener o març vam debatre aquí, i vostès van utilitzar l'argument que hi havia un alt índex d'inseguretat ciutadana, en aquests moments no és així.

Segona, si hi han polítiques d'esquerres i de dretes? No sé si es pot dir així, però evidentment que sí. Abans la diputada que ha intervingut ha fet una afirmació que li he dit que no la comparteixo. Venia a dir: «Escolti, prohibeixi les manifestacions.» Per cert, no hi han manifestacions il·legals, eh?, senyora diputada. No hi han manifestacions il·legals, totes les manifestacions són legals. Poden ser no autoritzades, però no són il·legals, eh?, no són il·legals, d'acord amb el que diu la Constitució. I, per tant, sí que hi han polítiques diferents.

I, miri, li ho puc dir, una política de seguretat, de dretes o d'esquerres, quin té com a principal objectiu? Disminuir l'índex de delinqüència, claríssim. Qualsevol política de seguretat que no faci això, no és bona. I jo li estic dient –i porto uns números–..., i m'agradaria que vostè em digués què pensa d'aquestes xifres, què pensa de l'evolució? Considera positiu que hagin disminuït els delictes importants i que..., sí o no? Considera positiu la percepció d'inseguretat, que és la més baixa en els darrers cinc anys, sí o no? Perquè aquest és el tema central, senyora diputada.

Miri, el tema central no és la simpatia. A mi m'agrada molt caure-li simpàtic, però si no li'n caic, mala sort, no? Hi haurà altra gent a qui li caigui simpàtic, si no li'n caic a vostè... Vostè em cau simpàtica, per exemple, no?, independentment del que diu; em cau simpàtica. Per tant, el meu objectiu no és caure simpàtic. El meu objectiu és tenir resultats que jo aquí avui puc portar.

Primera. Vostè m'ha dit el tema dels valors. Miri, jo crec que, partint d'uns resultats positius, algun dels punts que vaig dir el mes de gener i que s'han tirat endavant, els considero no sé si d'esquerres o no, però una política progressista. Perquè, senyora diputada, vostè considera que està bé, o no, donar més centralitat a la lluita contra la violència masclista amb algunes de les mesures que he dit aquesta tarda, que estan coordinades amb la resta de departaments, i que ho he dit aquesta tarda?

Considera important que a totes les comissaries hi hagi gent específicament formada per atendre les dones maltractades? Ho considera important o no? Perquè, fixi's, quan li he dit que els assassinats i els homicidis han disminuït al 39, cal tenir en compte que de dones assassinades fins ara, aquest any, n'hi han 11. És a dir, una part importantíssima dels homicidis i dels assassinats són de violència de gènere.

Vostè em pregunta...; no ho ha preguntat vostè, ho ha dit abans la diputada que m'ha precedit, no? El tema del Comitè d'Ètica. Doncs, sí que considero que, després que és una recomanació del 2001, s'ha fet ara. S'hauria pogut fer abans? No ho sé; s'ha fet ara. El Consell de Seguretat? Doncs, l'hem fet ara. Hi han moltes mesures que s'estan fent ara i que crec que són mesures que marquen una determinada orientació de la política de seguretat.

Vostè, m'ha dit si la resta de Govern comparteix o no comparteix el que jo faig. Això els hi hauria de preguntar a ells. El president Montilla i el vicepresident, repetidament, ho han dit públicament; no sé si se li ha escapat de la premsa o no ho ha pogut llegir, però el president i el vicepresident, repetidament, ho han dit. I l'aprovació dels pressupostos de la Generalitat..., són aprovats amb tot el Govern.

I aquí avui sortia una altra qüestió que vostè l'altre dia va insinuar i que avui ha dit, no? Els barracons dels Mossos d'Esquadra. Clar, dit això així, senyora diputada, no està bé tampoc, perquè vostè sap... (*Veus de fons.*) Li ho explico –li ho explico. Primera, amb relació al desplegament del 2008. Sap vostè per què tindrem un retard en el desplegament del 2008 a Tarragona? Sap per què el tindrem? Perquè l'alcalde de Tarragona ens va oferir l'espai i el terreny fa quatre mesos. Malgrat això, hi haurà desplegament a Tarragona i la policia funcionarà. I els dos casos –Vendrell i Gavà– en què no estan construïts els edificis, vostè sap que, un, és perquè a Gavà hi han jaciments arqueològics, i, dos, al Vendrell, perquè se'ns va donar set mesos tard. Mai, li puc dir que mai el desplegament s'havia fet amb tants edificis..., amb un tant per cent tan alt d'edificis construïts..., el dia 1 de novembre.

El tema de la desafecció. Miri, jo va dir-ho...; vostè ha dit que ahir ho vaig. Jo crec que..., estic convençut que la desafecció que es produeix s'ha incrementat –i ho dic i ho torno a dir aquí– per l'apagada i per rodalies. El mes de març, el nivell de satisfacció de la ciutadania era el 52 per cent, ara ha baixat al 49. Del mes de març a aquí, què ha passat? Fonamentalment el que ha passat són els problemes de rodalies i els problemes de l'apagada. Per tant, no reconèixer que els problemes

de rodalies creen desafecció de la ciutadania..., estem en un altre món; evidentment que creen desafecció de la ciutadania.

En el tema de trànsit, què és el que hem fet? Miri, de moment estem fent una cosa. Vostè em deia: «Quins són els punts negres de trànsit?» Sap quin és el pitjor punt negre, senyora diputada? Vostè em preguntava quins són els punts... Sap quin és el pitjor de tots? El que ha causat un nombre de morts increïble des que es va inaugurar? Sap quin és? L'eix Transversal. Sap quan es va inaugurar l'eix Transversal? Bé, es va inaugurar moltes vegades... Que van funcionar cotxes? Fa deu anys. Sap que l'estem desdoblant, precisament, perquè és un dels punts més perillosos? Sap que al tema de les «biondes» hi hem dedicat en el pressupost, i ho vaig dir, 1 milió d'euros i que precisament aquest matí amb el senyor conseller de Política Territorial parlàvem d'ampliar fins i tot aquest milió d'euros, i que ens hem vist amb els motoristes i hem arribat a un acord sobre això? Sap que les mesures que proposem per fer front, en definitiva, a l'increment brutal, terrible, de morts per accident de moto les hem consensuat amb la federació de motoristes, que ens hem vist? Ho sap això o no ho sap? I que hem fet una sèrie de propostes?

I, després, en el tema de la negociació sindical. Miri, jo em vaig comprometre a dues coses a començament d'any, a dues coses. Una, que abans de final d'any els sindicats tindrien una proposta de segona activitat. Fins ara tampoc s'havia fet cap proposta. La tenen des de la setmana passada. La proposta de la segona activitat, la tenen des de la setmana passada.

I em vaig comprometre a una altra qüestió, que abans que acabés l'any s'iniciaria una negociació per tal d'equiparar el sou dels mossos d'esquadra amb el dels bombers, en concret; que això no podria ser en un any, però que seria en tres o quatre anys. I estic segur que arribarem a un acord. I estic segur que arribarem a un acord en el tema de la segona activitat i en el tema de l'equiparació salarial.

Després li contestaré algunes de les preguntes que no he pogut contestar, especialment el tema de per què es va carregar quan estàvem al Departament d'Interior.

El president

Senyora Ribera, pot fer la rèplica.

La Sra. Ribera i Garijo

Senyor conseller, honorable conseller, li reconec una virtut o un defecte, no ho sé –per al senyor Ribó era un defecte que ens retreia a Convergència i Unió–, que és el de girar les interpellacions i el de l'interpellat passar a ser l'interpellant. Nosaltres preguntem i vostè hauria de respondre i, contràriament, vostè el que fa és preguntar-nos i no respon.

Bé, això no sé si diu molt de la transparència d'un govern, de la transparència d'un conseller, o si és que s'ha d'entendre com una habilitat, però el que jo no em sento és obligada –ni jo ni el meu grup– a donar-li resposta a preguntes que corresponen al Govern respondre i que vostè a nosaltres no ens ha respost.

No trobo elegant de la seva banda que digui que no ens hem adreçat per expressar-li els nostres sentiments de compartir en aquest moment que els posin aparells explosius a la seu d'Iniciativa, quan vostè mateix reconeix que el senyor Trias, que és secretari adjunt de Convergència i Unió, se li ha adreçat. El senyor Trias, quan se li adreça institucionalment, ho fa com a secretari general adjunt de Convergència i Unió. I, aleshores, em sembla que instrumentalitzar això i treure-ho de context no és correcte. Però, com vostè deia, jo tampoc li vull donar lliçons; vostè m'ha dit: «No li donaré lliçons», però al final les acaba donant.

A veure, s'agafa a les paraules i no contesta l'essencial. Quan estem parlant que hi han concentracions de persones no autoritzades al carrer, vostè me diu: «Això no són manifestacions il·legals.» Doncs no, no són manifestacions il·legals; són, com vostè ha dit, concentracions no autoritzades. Però si no estan autoritzades i provoquen aldarulls i no permeten a la resta de ciutadans que puguin exercir el seus drets i les seves llibertats amb total garantia, i el Departament d'Interior no fa res fins a última hora, doncs, aquí no és una qüestió de conceptes, és una qüestió que s'hi arriba tard i malament, o que no s'hi arriba, de vegades.

I per això nosaltres li preguntàvem: «De quin costat està vostè, senyor conseller? De quin costat?» Però no cal que em contesti; jo no l'espero la contesta, perquè li n'he fet tantes, que aquesta tampoc l'espero. Ja li ho diré jo, de quin costat ha d'estar, ja que vostè no contesta, en aquest cas i en tots. No hi han dos costats, senyor conseller, ni hi han dos polítiques –d'esquerres o de dretes– en matèria de seguretat; només n'hi ha una, que es diu seguretat, que es diu confiança –que es diu confiança. I la confiança s'adquireix per moltes qüestions.

Quan vostè me treu els números..., doncs, l'any passat no eren tan bons i també els donava com a bons. I vostè deia: «És una percepció seva, senyora Ribera.» I no, no, eren els informes presentats pel mateix departament; el que vostè ressenyava uns delictes per sobre dels altres, deia: «Han disminuït els violents.» I no deia aleshores, o ho deia amb la boca petita, si més no els periodistes eren prou hàbils i ho deduïen, que els que afecten la percepció més directa dels ciutadans, com són els petits robatoris, com són que entrin a les cases, com són que entrin en els xalets, com són que et robin en el cotxe..., que això feia augmentar la percepció d'inseguretat. No ho deia l'any passat, això. I també augmentava la percepció d'inseguretat, i vostè deia: «No, és que ha baixat la delinqüència.» No, baixava la delinqüència dels grans delictes. Per això, les dades que dona aquest any no ens les creiem. Els Mossos d'Esquadra, i tant que me'ls crec! La seva professionalitat, per sobre de tot. I per això defensem els Mossos d'Esquadra també en aquella manifestació en què el Departament d'Interior no va ser capaç de donar l'ordre en el moment oportú. Perquè, contràriament, en aquesta manifestació pel dret de decidir, vostè estarà vigilant que no passe res. No sé quines pors té ara del que pugui passar. Que declarem la independència de Catalunya? No tingui por, senyor conseller, que això no passarà. Potser a alguns agradaria,

potser, però com vostè estarà vigilant des del despatx, estem segurs que això no passarà.

Per tant, senyor conseller, en els punts negres, em digui quants en té. Si l'eix Transversal és un dels pitjors, l'arreglin. I si això ho han vist en l'eix Transversal, que s'ha quedat petit, doncs, en Bracons també el poden desdoblar ja. Ja, sí, immediatament, el més aviat que puguin, perquè com són una mica lents, doncs, no confiem que vagin gaire ràpids.

Aleshores, a la primera pregunta, ja que les altres no les ha contestat. Des del seu departament, com diu el president Montilla, s'aporta cohesió, estabilitat, es millora una Catalunya on es pugui viure amb una sensació de tranquil·litat i de benestar, o, com deia el portaveu d'Esquerra Republicana, més aviat fem pes en la balança de la mediocritat, dels ensopiments i dels fiascos?

El president

Senyora diputada...

La Sra. Ribera i Garijo

Doncs, per Convergència i Unió, estem en aquest segon apartat. Però confiem a pesar de tot en vostè, independentment del barret que porti. L'únic que estem esperant, que ens ho demostrï, i, en un any, encara no ho hem vist, doncs; per les preguntes que li hem fet avui, com no ha donat contesta, l'hem suspès.

El president

Honorable conseller.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

Estic tranquil perquè la nota que vostè em posa no em preocupa, em preocupa la nota de la ciutadania, sap? I la nota de la ciutadania en les enquestes diu, hi insisteixo, que la percepció d'inseguretat és la més baixa en els darrers quatre anys. I les dades policials? Diuen el mateix. Per tant, vostè pot dir el que vulgui, però no té cap base per dir això; la seva subjectivitat, res més. No aporta ni una sola dada, ni una.

I miri, el senyor Xavier Trias, al grup municipal nostre els va expressar el condol i va lamentar els fets, però no hi va haver ningú que em truqués a mi, de vostès. I no hauria estat malament, que m'haguessin trucat. Sobretot, per venir després a dir de quin costat s'està. Miri, jo no sé vostè on estava fa temps; jo sé de quin costat he estat sempre: per la democràcia, pels drets i la llibertat, sempre –sempre–, jo i el que jo represento. Vostè, no sé on estava. I políticament vostès, com a Convergència, tard, però estaven, tard. I, per tant, vostè al que no té dret és a intentar, en definitiva, dir de quin costat està. Jo sempre he estat al mateix costat, sempre, jo i la meua gent. I vostès hi ha hagut gent que ho ha fet i gent que no ha fet absolutament res.

Miri, senyora diputada, el tema de fons, parlant de seguretat, és si globalment les coses van bé o no. No és autocomplaença. Mentre hi hagi un sol delicte, un sol furt, cal actuar de forma decidida. Ara, no es pot fer,

i vostè ho ha fet, i ho ha fet la diputada Nebrera, una visió tremendista de la seguretat en aquests moments a Catalunya. No es pot fer. Perquè no té cap fonament. Ni el que passa a Barcelona ni el que passa a Catalunya.

Quan dic això estic dient que és perfecte tot? En absolut, hi han molts delictes. I en tindrem, de delictes. I hem de ser contundents i hem de ser eficaços. Però d'això a fer el diagnòstic que vostè fa..., és terrible.

I amb relació a la manifestació. Clar, vostè diu coses que, quan ho estava dient, pensava: «Com s'atreveix a dir això si no ho sap.» Vostè diu: «Van demanar intervenir, van decidir intervenir» –i a més em mira a mi–, «el conseller va decidir intervenir, quan els mossos estaven a Interior.» Li llegiré l'informe dels comandaments operatius d'aquest dia, miri, l'hi llegiré: «Efectivament, a les 19.10, la manifestació va arribar a plaça Catalunya i va girar en sentit descendent per Rambles, obviant la formació policial i escometent de forma agressiva i violenta contra aquesta formació, amb la intenció clara de sobrepassar-la. En aquest moment es van reproduir les agressions de forma directa i indirecta que s'havien produït a ronda Sant Antoni contra el cordó policial. Es van comunicar els fets al director general de la Policia» –que li he de recordar que estava en el Centre d'Emergències, eh?– «i es va demanar autorització per tal d'intervenir policialment. Aquest ho va autoritzar, d'acord amb els criteris operatius i les tècniques policials per a aquest tipus d'operació.»

És a dir, quan el comandament operatiu va decidir que calia carregar, va fer una trucada i immediatament se li va contestar que sí, i no se li va contestar que sí a Via Laietana. I de les declaracions que vaig fer que immediatament es prenguessin als comandaments i al

dirigent sindical, que va dir el que va dir, després rectificat, li llegiré tres o quatre preguntes, que tots van dir el mateix.

Primera pregunta: «Si és el comandament policial qui decideix quan i en quin moment s'efectua la càrrega.»

Resposta: «Que sí, que sempre és el responsable de l'operatiu qui decideix, com a comandament policial, i veient com s'estan desenvolupant els esdeveniments, carregar contra els manifestants.»

Una altra pregunta: «–Si el declarant va rebre el dia 17 de novembre del 2007 ordre de ser tolerant amb depèn quin tipus de manifestants, així com el fet de no carregar contra ells. –Que no.»

Nova pregunta: «–Si el declarant el dia 17 de novembre o amb anterioritat ha rebut ordres d'algun comandament policial o càrrec del Departament d'Interior per tal de ser més tolerant amb segons quins col·lectius» –cosa que vostè estava dient ara–, «quan ha estat cap del dispositiu. –No.»

Els tres comandaments policials, i el dirigent sindical ha rectificat. Per tant, senyora diputada, li recomano que, abans de fer aquestes acusacions, s'informi. És molt greu i irresponsable alguna de les qüestions que vostè ha dit sense cap mena d'informació.

El president

Suspenem la sessió, que reprendrem demà al matí a les deu.

La sessió se suspèn a les vuit del vespre i tres minuts.

